

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2010

Liahona

Generalkonferenstal

ETT FÖNSTER AV BRINFATTAD GLAS, URSPRUNGLIGEN FRÅN ADAMS FÖRSÄMNINGSS MÖTESHUS I LOS ANGELES I KALIFORNIEN, USA, MED TILLSTÄND AV CHURCH HISTORY MUSEUM

Den första synen, artist okänd

År 1820 gick Joseph Smith till en trädunge nära sitt hem och bad för att få veta vilken kyrka han skulle sluta sig till. Som svar på sin bön såg han Gud Fadern och Sonen:

”Jag såg en ljuspelare alldeles över mitt huvud, klarare än solen, som sänkte sig gradvis tills den föll på mig ... När ljuset vilade på mig såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig och nämnde mig vid namn och sade, medan han pekade på den andre: Denne är min älskade Son. Hör honom!” (se Joseph Smith — Historien 1:16–17).

- 2 Översikt över den 180:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Välkomna till konferensen
Thomas S. Monson
- 6 Prästadörets kraft
Boyd K. Packer
- 10 "Och över tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande"
Julie B. Beck
- 13 Pliktens väg
Keith B. McMullin
- 16 Vår Återlösares klippa
Wilford W. Andersen
- 18 Mödrar och döttrar
M. Russell Ballard
- 22 Hjälp dem på vägen hem
Henry B. Eyring

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 26 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Dieter F. Uchtdorf
- 27 Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2009
Robert W. Cantwell
- 28 Statistisk rapport för år 2009
Brook P. Hales
- 29 Mödrar som undervisar barnen i hemmet
L. Tom Perry
- 32 Vi har välsignats med skrifterna
D. Todd Christofferson
- 36 Hjälpande händer, räddande händer
Koichi Aoyagi
- 38 När Herren befaller
Bruce A. Carlson
- 40 Vaka och håll ut
David A. Bednar
- 44 Inget rum för min själs fiende
Jeffrey R. Holland

PRÄSTADÖRETS SESSION

- 47 Hela de sjuka
Dallin H. Oaks
- 51 Missionärens gudomliga kallelse
Ronald A. Rasband
- 54 Det storslagna aronska prästadöret
David L. Beck

- 56 Fortsätt i tålmod
Dieter F. Uchtdorf
- 60 Verka med all förtroende
Henry B. Eyring
- 64 Förberedelse medför välsignelser
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 68 "Du är mina händer"
Dieter F. Uchtdorf
- 75 Han lever! Ära ske hans namn!
Richard G. Scott
- 78 Vänd dig till Herren
Donald L. Hallstrom
- 81 Så att våra barn får se Frälsarens ansikte
Cheryl C. Lant
- 83 Vi följer Jesus Kristus
Quentin L. Cook
- 87 Han har uppstått!
Thomas S. Monson

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 91 Generationer sammanlänkade genom kärlek
Russell M. Nelson
- 95 Vår plikt mot Gud: Föräldrars och ledares ansvar mot det uppväxande släktet
Robert D. Hales
- 98 Mamma sade det
Bradley D. Foster

- 101 Allt samverkar till det bästa
James B. Martino
- 103 Utveckla gott omdöme och döm inte andra
Gregory A. Schwitzer
- 106 Det som hör rättfärdigheten till
Francisco J. Vinas
- 108 Låt mig få höra om Jesus
Neil L. Andersen
- 112 Avslutande ord
Thomas S. Monson

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 114 Var frimodig
Ann M. Dibb
- 117 Ge aldrig, aldrig, aldrig upp!
Mary N. Cook
- 120 Kom ihåg vem du är!
Elaine S. Dalton
- 123 Film: Mitt liv har en mening
- 124 Och så levde de lyckliga i alla sina dagar
Dieter F. Uchtdorf
- 72 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 128 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv
- 130 De talade till ungdomarna
- 132 Register över konferensberättelser
- 133 Lärdomar för vår tid
- 133 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 134 Kyrkonytt

Översikt över den 180:e årliga general- konferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION 3 APRIL 2010

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Yoshihiko Kikuchi.
Avslutningsbön: Erich W. Kopsichke. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och Andrew Unsworth organister: "Ljuvligt det är, min Herre Gud", *Psalmer*, nr 96; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Det är solsken i min själ idag", *Psalmer*, nr 157, arr. Wilberg, opublicerat; "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s. 20–21, arr. Hofheins, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION 3 APRIL 2010

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Dieter F. Uchtdorf.
Inledningsbön: Lynn G. Robbins.
Avslutningsbön: Craig C. Christensen. Sång av en kombinerad kör från Orems religionsinstitut; Ryan Eggett och Allen Matthews körledare, Bonnie Goodliffe organist: "Kom, lyssna till profetens röst", *Psalmer*, nr 9; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s. 42–43, arr. Dayley, publ. av Jackman; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Närmare, Gud, till dig", *Psalmer*, nr 62, arr. Duffin, opublicerat.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL 3 APRIL 2010

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Keith K. Hillbig.
Avslutningsbön: Michael John U. Teh. Sång av en prästadömskör från Brigham Young-universitetet; Ronald Staheli körledare, Clay Christiansen och Richard Elliott organister: "Av kärlek sände Gud sin Son", *Psalmer*, nr 122, arr. McDavitt, opublicerat; "Gör rätt val", *Psalmer*, nr 162, arr. Hall, opublicerat; "Åra ske Gud i höjd", *Psalmer*, nr 43; "The Iron Rod", *Hymns*, nr 274, arr. Staheli, opublicerat.

SÖNDAGENS MORGONSESSION 4 APRIL 2010

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Kenneth Johnson.
Avslutningsbön: Wolfgang H. Paul. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare, Andrew Unsworth och Clay Christiansen organister: "Denna dag av fröjd och glädje", *Psalmer*, nr 34; "Frälsaren uppstånden är", *Psalmer*, nr 131; "Han är Guds Son", *Liabona*, dec 2006, s. 10–11, arr. Bradford; "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "När Jesus kommer hit", *Barnens sångbok*, s. 46–47, arr. Murphy, opublicerat; "Han som dog är nu uppstånden", *Psalmer*, nr 130, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION 4 APRIL 2010

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Henry B. Eyring.
Inledningsbön: Christoffel Golden Jr.
Avslutningsbön: Richard C. Edgley. Sång av Tabernakelkören; Mack Wilberg och Ryan Murphy körledare, Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27, arr. Murphy, opublicerat; "Jesus, krubbans barn en gång", *Psalmer*, nr 127, arr. Kasen, publ. av Jackman; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83; "Bliv kvar hos mig, det afton är", *Psalmer*, nr 101, arr. Wilberg, opublicerat.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE LÖRDAG KVÄLL 27 MARS 2010

Presiderande: Thomas S. Monson.
Mötesledare: Elaine S. Dalton.
Inledningsbön: Karlee Gubler.
Avslutningsbön: Kendrick Smaellie. Sång av en kör av unga kvinnor från Lehis stav, Lehis östra stav, Lehis norra stav och Lehis södra stav i Utah; Merrilee Webb körledare, Bonnie

Goodliffe organist: "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, arr. Webb, opublicerat; "Himlens Gud är städs oss nära", *Psalmer*, nr 192, arr. Watkins, opublicerat; "Be Strong", från *A Brand New Year: 2010 Youth Celebration*, opublicerat; "O du salighetens klippa", *Psalmer*, nr 151, arr. Kasen, publ. av Jackman; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38, diskantarr. Webb.

KONFERENSTAL FINNS TILLGÄNGLIGA

Besök conference.lds.org för att få tillgång till generalkonferenstal på många språk. Välj sedan ett språk. Ljudinspelningar finns i allmänhet på distributionscentren inom två månader efter konferensen.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: President Thomas S. Monson och syster Frances Monson. Foto John Luke.
Baksida: Salt Lake-templet. Foto Weston Colton.

KONFERENSFOTON

Bilderna från generalkonferensen i Salt Lake City är tagna av Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Jenica Heintzelman, Brandon Flint och Robert Casey; i Argentina av Lucio Javier Fleytas och Cristian Rafael López Fonseca; i Brasilien av Laurení Ademar Fochetto och Ana Claudia Soli; i Chile av Oscar Schmittner; i Tjeckien av Bev Robison; i Frankrike av Carlos Gonzalez; i Filippinerna av Edwin Redrino och i Oregon, USA av John Snyder.

Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packard, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Spencer J. Condie

Rådgivande: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Verkställande direktör: David L. Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Vincent A. Vaughn

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L. Greenwood,
Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Annie Jones, Carrie Kasten, Jennifer
Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir,
Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M.
Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe,
Julie Wardell

Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S.
Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen
Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J.
Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson

För prenumeration och priser utanför Förenta staterna och
Kanada, kontakta kyrkans lokala distributionscenter eller
församlings- eller grensledare

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Köröf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets
tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret. Avgiftsfritt
telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en helårspre-
numeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto) och betalas
till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, hindi, holländska,
indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska,
kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska,
malagassiska, marshalliska, mongoliska, norska, polska,
portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska,
slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonganska, tyska, ukrainska, ungerska,
urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt bruk,
som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2010 Vol. 134 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of ad-
dress. Include address label from a recent issue; old and new
address must be included. Send USA and Canadian subscrip-
tions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Andersen, Neil L., 108
Andersen, Wilford W., 16
Aoyagi, Koichi, 36
Ballard, M. Russell, 18
Beck, David L., 54
Beck, Julie B., 10
Bednar, David A., 40
Carlson, Bruce A., 38
Christofferson, D. Todd, 32
Cook, Mary N., 117
Cook, Quentin L., 83
Dalton, Elaine S., 120
Dibb, Ann M., 114
Eyring, Henry B., 22, 60
Foster, Bradley D., 98
Hales, Robert D., 95
Hallstrom, Donald L., 78
Holland, Jeffrey R., 44
Lant, Cheryl C., 81
Martino, James B., 101
McMullin, Keith B., 13
Monson, Thomas S., 4, 64,
87, 112
Nelson, Russell M., 91
Oaks, Dallin H., 47
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 29
Rasband, Ronald A., 51
Schwitzer, Gregory A., 103
Scott, Richard G., 75
Uchtdorf, Dieter F., 26, 56,
68, 124
Viñas, Francisco J., 106

ÄMNESREGISTER

Anständighet, 18
Aronska prästadömet, 51,
54, 60
Barn, 22, 40, 81, 108
Befallningar, 13, 38
Bekvämlighet, 68
Bön, 13, 114
Den Helige Anden, 10, 103,
117, 120
Dygd, 120, 123
Döden, 87
Döttrar, 18
Faderskap, 6
Familjen, 6, 29, 40, 81, 91
Flit, 60
Frid, 78
Förberedelse, 64
Föredöme, 18, 95
Försoningen, 75, 83
Föräldrar, 95, 106
Generalkonferens, 112
Gudomlig natur, 120
Helande, 47
Hemmet, 29, 95
Hjälpföreningen, 10
Hopp, 16
Humanitär hjälp, 4
Inläring, 40
Inspiration, 51
Jesus Kristus, 16, 32, 68, 75,
78, 81, 83, 87, 98, 101,
108, 112
Kärlek, 68, 98
Lusta, 44
Lycka, 124
Lydnad, 13, 38, 103, 114
Missionsarbete, 51
Mod, 114, 117
Moderskap, 18, 29, 98
Mormons bok, 40
Motgångar, 78, 101, 124
Normer, 64
Omdöme, 103
Omvändelse, 36
Personlig tillväxt, 22, 95, 117
Perspektiv, 101
Plikt, 13, 60, 95
Plikt mot Gud, 22, 54, 60, 95
Pornografi, 44
Profeter, 114
Prästadömet, 6, 56
Prästadömsvälsignelser, 6, 47
Räddning, 22, 36
Rättfärdighet, 106
Sanning, 32
Självförtroende, 54
Skrifterna, 32, 106, 114, 117
Skönhet, 120
Släktforskning, 91
Tempel, 4, 91
Tillväxt, kyrkans 4
Tjänande, 36, 64, 68
Tio, 16, 47, 56, 120
Trohet, 44
Trygghet, 83
Tålmod, 56
Undervisning, 29, 75, 106,
108
Unga kvinnor, 123
Uppenbarelse, 10
Uppståndelse, 87
Uthållighet, 124
Vittnesbörd, 40, 117
Välsignelser, 38
Ärlighet, 64

President Thomas S. Monson

Välkomna till konferensen

Tack, mina bröder och systrar, för er tro och hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium.

Det är så härligt, mina älskade bröder och systrar, att få samlas igen. Det är nu 180 år sedan kyrkan organiserades. Vi är så tacksamma för profeten Joseph Smith som sökte sanningen, som fann den och som under Herrens ledning återställde evangeliet och organiserade kyrkan.

Kyrkan har vuxit stadigt sedan den dagen år 1830. Den fortsätter att förändra livet för fler och fler människor varje år och sprida sig över jorden, allt eftersom våra missionärer hittar dem som söker efter sanningen. Återigen

ber vi kyrkans medlemmar att nå ut till de nyomvända och till dem som vill komma tillbaka till kyrkan, att omge dem med kärlek och få dem att känna sig hemma.

Tack, mina bröder och systrar, för er tro och hängivenhet mot Jesu Kristi evangelium. Tack för allt ni gör i era församlingar och grenar, i era stavar och distrikt. Ni tjänar villigt och väl och utträttar mycket gott. Må Herren välsigna er i er strävan att följa honom och lyda hans bud.

Sedan vi träffades sist har kyrkan fortsatt skänka mycket behövlig

humanitär hjälp runt om i världen. Under bara de tre sista månaderna har humanitär hjälp givits i Franska Polynesien, Mongoliet, Bolivia, Peru, Arizona i USA, Mexico, Portugal och Uganda, och andra ställen. Helt nyligen har vi bistått hjälparbetet i Haiti och Chile efter de ödeläggande jordbävningar och tsunamis som drabbat dem. Vi uttrycker vår kärlek till våra medlemmar som drabbats av de här katastroferna. Ni finns i våra böner. Vi uttrycker djup tacksamhet till er alla för er villighet att bistå vårt hjälparbete genom att ge av era resurser och i många fall av er tid, era talanger och er sakkunskap.

I år är det 25 år sedan vårt humanitära program införlivades med vårt välfärdsarbete. Det går inte att uppskatta hur många som fått hjälp genom programmet. Vi kommer alltid att sträva efter att vara bland de första på katastrofplatsen, oavsett var den är.

Kyrkan fortsätter att växa och gå framåt. Ett tecken på den tillväxten är att vi bygger tempel. Vi tillkännagav nyligen att vi ska bygga ett nytt tempel i Payson i Utah, USA. Vi tillkännagav också att större renoveringar ska utföras på templet i Ogden i Utah, USA. Inom de närmaste tre månaderna ska vi inviga nya tempel i Vancouver i British Columbia, Kanada; i Gila Valley i Arizona, USA och i Cebu City på Filippinerna. Senare i år kommer andra tempel att invigas eller återinvigas. Vi fortsätter bygga tempel runt om i världen allt eftersom medlemsantalet ökar. Varje år utförs miljontals förrättningar i templet för våra avlidna kära. Må vi fortsätta att trofast utföra de här förrättningarna för dem som inte själva kan utföra dem.

Många av er vet att en kort tid efter oktoberkonferensen föll min kära

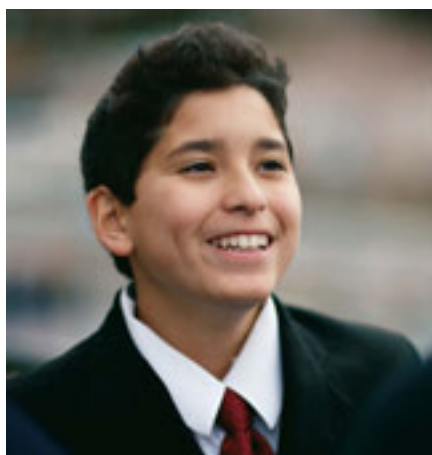

hustru Frances och bröt höften och ena axeln. Efter två lyckade operationer och flera veckors sjukhusvistelse fick hon komma hem. Hon mår bra och är på god väg att bli helt återställd. Hon kunde delta i Unga kvinnors allmänna möte i lördags och planerar att delta i en eller två sessioner nu i helgen. Faktum är att hon i sista sekunden förkunnade: ”Jag tänker gå idag!” Och hon är här! Hon vill tillsammans med mig uttrycka vår djupa tacksamhet till vår himmelske Fader och till er alla för att ni bett för henne och önskat hennes välgång.

Nåja, bröder och systrar, vi har kommit hit för att få undervisning och bli inspirerade. Vi välkomnar alla er som är nya i kyrkan. Andra som är här kämpar med problem, svårigheter, besvikelser och förluster. Vi älskar er och vi ber för er. Många budskap om en mångfald ämnen i evangeliet kommer att ges under de här två dagarna. De män och kvinnor som ska tala till er har sökt himmelsk hjälp för att få veta vilka budskap de ska förmedla.

Det är min bön att vi må fyllas av hans Ande när vi lyssnar och lär. Att det må bli så är min bön, i vår Herres och Frälsares Jesu Kristi namn, amen. ■

President Boyd K. Packer

president för de tolv apostlarnas kворum

Prästadömets kraft

Prästadömet har inte den styrka det borde ha och kommer inte heller att ha det förrän prästadömets kraft fast förankras i familjerna.

Jag ska tala till familjefäder och till kyrkans familjer.

För många år sedan inledde vi en samordningsverksamhet under ledning av president Harold B. Lee. Vid den tidpunkten sade president Thomas S. Monson: ”I dag står vi inför det största uppstånd av synd, lastbarhet och ondska som någonsin samlats mot oss ... Stridsplanen vi följer i vår kamp för att rädda människosjälar är inte vår egen. Den [har kommit genom] inspiration och uppenbarelse från Herren”¹

Under samordningsåren förändrades kyrkans hela verksamhet utåt. Hela kursplanen omstrukturerades. Organisationernas syftemål och relationer till varandra omdefinierades. Nyckelordet under de här åren av samordning och omstrukturering var *prästadömet*.

President Monson talade också om Gideon, en hjälte i Gamla testamentet. Gideon utsågs till att leda Israels armé som bestod av tusentals män. Men av dem alla valde han bara 300 man.

Gideon hade ett intressant sätt att välja sina rekryter. När männen drack av vattnet i en bäck föll de flesta ”ner på knä för att dricka”. Dem sållade han bort. Några förde upp vattnet med handen, drack och förblev helt

vaksamma. Dem valde han.²

Vi lever i en tid av ”krig, krigsrykten och jordbävningar på olika platser”.³ Så som profeterats är ”hela jorden ... i uppror”,⁴ och ”Satan är lös i landet”.⁵ Han strävar efter att förgöra allt som är gott och rättfärdigt.⁶ Han är Lucifer som drevs bort från Guds närhet.⁷ Trots allt detta ser vi mycket positivt på framtiden.

Gideons lilla styrka hade framgång eftersom, som det står i uppteckningen, ”var och en [stod] på sin plats”.⁸

Denna ”tidernas fullbordans utdelning”⁹ inleddes med att Fadern och Sonen uppenbarade sig för den unge Joseph Smith.¹⁰ Därefter visade ängeln Moroni Joseph var plåtarna som innehöll Mormons bok hade blivit nedgrävda.¹¹ Joseph fick kraft att översätta dem.¹²

Under översättningsarbetet läste Joseph och Oliver Cowdery om dopet. De bad för att få veta vad de skulle göra.¹³ Då uppenbarade sig en himmelsk budbärare för dem, Johannes Döparen. Han förlänade dem aronska prästadömet, ”som innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse”.¹⁴

Apostlarna Petrus, Jakob och Johannes, som stod närmast Herren under hans verksamhet, uppenbarade sig därefter och förlänade Joseph och Oliver det högre prästadömet,¹⁵ eller ”det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden”.¹⁶ Prästadömet, enligt skrifterna, skulle kallas efter Melkisedek, den store högpräst som Abraham betalade tionde till.¹⁷

Därigenom fick de sin myndighet. Genom prästadömet nycklar hade de tillgång till alla himlens krafter. De befalldes att föra ut evangeliet till alla nationer.¹⁸

Det har aldrig varit lätt att leva efter Jesu Kristi evangelium. Det var inte lätt då han levde, och det var inte lätt under kyrkans första tid. De första heliga underkastades obeskrivligt lidande och motstånd.

Det har gått över 180 år sedan prästadömet återställdes. Vi har nu nästan 14 miljoner medlemmar. Trots det utgör vi bara en bråkdel av de miljarder människor som finns på jorden. Men vi är de vi är och vi vet det vi vet, och vi ska gå ut och predika evangeliet.

Mormons bok klargör att vi aldrig kommer att vara dominerande till antalet. Men vi har prästadömet kraft.¹⁹

Profeten Nephi skrev: ”Och det

hände sig att jag såg Guds Lamm kyrka, och dess medlemmar var få ... Ändå såg jag att även Lammets kyrka, som var Guds heliga, fanns över hela jordens yta. Och deras besittningar på jordens yta var små.”²⁰

President Joseph Fielding Smith sade: ”Även om det kan sägas ... att vi bara är en handfull i jämförelse med ... världen, kan vi ändå jämföras med den surdeg som Frälsaren talade om, som till slut ska genomsyra [eller lyfta upp] hela världen.”²¹

Vi kan påverka och så småningom kommer vi förvisso att påverka hela mänskligheten. Alla kommer att veta vilka vi är och varför vi är det. Det kan verka hopplöst, det är enormt svårt, men det är inte bara möjligt utan garanterat att vi kommer att vinna striden mot Satan.

För några år sedan höll jag ett tal med titeln: ”Vad varje äldste bör veta: En nybörjarbok om principerna för prästadömet styrelse.” Senare, när det skulle publiceras, ändrade jag titeln till: ”Vad varje äldste bör känna till — liksom varje syster.”²²

Jag tog med systrarna eftersom det är nödvändigt att alla förstår vad som förväntas av bröderna. Om vi inte tar hjälp av mödrar, döttrar och systrar —

som utövar inflytande på sina män, fäder, söner och bröder — kan vi inte gå framåt. Prästadömet går miste om stor styrka om systrarna försummas.

Prästadömet är den myndighet och den kraft som Gud har beviljat män på jorden för att handla i hans ställe.²³ När prästadömet utövas på rätt sätt gör prästadömsbärarna det som han skulle göra om han var där.

Vi har varit mycket bra på att sprida ut prästadömet *myndighet*.

Prästadömet *myndighet* finns nästan överallt. Vi har kворum med äldster och högpräster över hela världen. Men jag tror att utspridandet av prästadömet *myndighet* har gått före utspridandet av prästadömet *kraft*. Prästadömet har inte den styrka det borde ha och kommer inte heller att ha det förrän prästadömet *kraft* fast förankras i familjerna på det sätt som den borde.

President Harold B. Lee förkunnade: ”Det framgår tydligt för mig att kyrkan *inte har något annat val* — och aldrig har haft det — än att bistå *familjen* i att genomföra *dess* gudomliga uppdrag, inte bara därför att det är himlens ordning, utan också därför att det är det mest *praktiska* bidraget vi kan ge till våra ungdomar — att hjälpa

till med att förbättra livskvaliteten i de sista dagars heligas hem. Hur viktiga våra många program och organisationsmässiga ansträngningar än är, *får de inte* ersätta hemmet. De ska *stödja* hemmet.”²⁴

President Joseph F Smith uttalade sig på följande sätt om prästadömet i hemmet: ”I hemmet är det alltid fadern som presiderar, och i allt som gäller hemmet och familjen finns ingen högre myndighet. Det räcker med ett enda exempel för att illustrera principen. Ibland händer det att äldster kallas att smörja och välsigna en familjemedlem. Det kan till exempel vara stavspresidenter, apostlar eller till och med medlemmar i kyrkans första presidentskap. Det är under dessa omständigheter inte lämpligt att fadern träder tillbaka och väntar sig att äldsterna ska leda utförandet av denna viktiga förrättning. Fadern är där. Det är hans rättighet och hans plikt att presidera. Han ska välja vem som ska utgjuta oljan och vem som ska uttala bekräftelsen. Presiderande auktoriteter i kyrkan är där, men fadern bör inte för den skull tro att han är berövad sin rätt att leda utförandet av evangelieförrättningen i sitt hem. (Om fadern är frånvarande bör modern begära att den presiderande auktoriteten tar ledningen.) Fadern presiderar vid bordet och under bönen samt ger allmänna instruktioner om det som rör familjen, oavsett vem som är närvarande.”²⁵

Under Vietnamkriget höll vi en serie särskilda möten för medlemmar i kyrkan som kallats till militärtjänst. Efter ett sådant möte i Chicago stod jag bredvid president Harold B. Lee då en ung man, sista dagars helig, sade till president Lee att han fått permission för att besöka sitt hem och att han därefter skulle skickas till Vietnam. Han bad president Lee att

ge honom en välsignelse.

Till min stora förvåning sade president Lee: ”Din far bör ge dig välsignelsen.”

Mycket besviken sade pojken: ”Min far vet inte ens hur man ger en välsignelse.”

President Lee svarade: ”Åk hem, min pojke, och berätta för din far att du ska ge dig ut i kriget och vill ha en fars välsignelse av honom. Om han inte vet hur det går till, så berätta för honom att du ska sitta på en stol. Han kan stå bakom dig och lägga sina händer på ditt huvud och säga vad som faller honom in.”

Den unge soldaten gick bedrövad därifrån.

Omkring två år senare träffade jag honom igen. Jag minns inte var. Han påminde mig om den där upplevelsen och sade: ”Jag gjorde det jag blev ombedd att göra. Jag förklarade för min far att jag skulle sitta på en stol och att han skulle lägga sina händer på mitt huvud. Prästadömet kraft fyllde oss båda. Det gav mig styrka och beskydd under stridens farofyllda månader.”

En annan gång befann jag mig i en avlägsen stad. Efter en konferens ordinerade och avskilde vi ledare. När vi var färdiga frågade stavspresidenten:

”Kan vi ordinera en ung man till äldste som ska gå på mission?” Svaret var naturligtvis ja.

När den unge mannen steg fram vinkade han till tre bröder att följa med och delta i hans ordination.

På den bakersta raden lade jag märke till en man som var en exakt kopia av denne pojke och jag frågade: ”Är det din far?”

Den unge mannen sade: ”Ja.”

Jag sade: ”Din far ska ordinera dig.”

Och han protesterade: ”Men jag har redan bett en annan broder att ordinera mig.”

Och jag sade: ”Unge man, din far ska ordinera dig, och du kommer att tacka Herren för denna dag.”

Då steg fadern fram.

Täck och lov var han äldste. Hade han inte varit det hade han snart kunnat bli det! I det militära skulle de kalla det för en befordran på slagfältet. Ibland görs sådana saker i kyrkan.

Fadern visste inte hur han skulle ordinera sin son. Jag lade armen om honom och vägledde honom genom förrättningen. När han var klar var den unge mannen äldste. Då hände något underbart. Fullständigt förändrade omfamnade far och son varandra. Det var uppenbart att det aldrig hade hänt förut.

Fadern sade genom sina tårar: ”Jag fick inte ordinera mina andra pojkar.”

Tänk så mycket mer som blev uträttat än om någon annan hade ordinerat honom, till och med en apostel.

Även om prästadömet för närvarande finns över hela världen uppmanar vi varje äldste och högpräst, varje bärare av prästadömet, att stå liksom Gideons lilla men mäktiga armé på 300, *på sin plats*. Vi måste nu uppväcka kraften i den Allmäktiges prästadöme i varje äldste och

högpräst, i varje kворum och grupp, och i fadern i varje hem.

Herren sade att "det som för världen är svagt skall komma fram och bryta ned de starka och mäktiga".²⁶

Profeten Nephi berättade också att "Guds Lamms kraft föll över de heliga i Lammets kyrka och över Herrens förbundsfolk som var spritt över hela jordens yta", och sade att "de var beväpnade med rättfärdighet och med Guds kraft i stor härlighet".²⁷

Vi behöver alla. Den trötte, utslitne eller late, och även de som är nedtyngda av skuld känslor måste återställas genom omvändelse och förlåtelse. Alltför många av våra prästadömsbröder lever under sina förmåner och Herrens förväntningar.

Vi måste gå framåt, övertygade om den gudomliga kraften i prästadömet. Det är en källa till styrka och uppmuntran att veta vilka vi är och vad vi har och vad vi måste göra i den Allsmäktiges verk.

Herren har sagt: "Jag, Herren, är bunden när ni gör vad jag säger, men när ni inte gör vad jag säger har ni inget löfte."²⁸

Hem där prästadömet inte finns ska övervakas och betjänas av prästadömet kворum. På det sättet saknas inte några välsignelser

i något hem inom kyrkans gränser.

För många år sedan samlades en familj vid en liten dansk kvinnas sängkant. Bland dem fanns hennes medelålders vilsegångne son. Under de senaste åren hade han bott hemma hos henne.

Tårfylld vädjade han: "Mamma, du måste leva. Mamma, du får inte dö." Han sade: "Mamma, du får inte ge dig av. Jag låter dig inte gå."

Den lilla modern såg upp på sin son och med kraftig dansk brytning sade hon: "Men var är din kraft?"

Paulus sade:

"[Vi] är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv.

Genom honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren.

I honom blir också [vi] uppbyggda till en Guds boning genom Anden."²⁹

Det råder inget tvivel om att Herrens verk kommer att segra. Men naturligtvis måste vi samla all vår kraft och förena oss.

Prästadömet myndighet är hos oss. Efter allt vi har samordnat och organiserat är det nu vårt ansvar att aktivera prästadömet *kraft* i kyrkan. Prästadömet *myndighet* kommer genom ordination, prästadömet *kraft*

kommer genom trofasthet och lydnad mot förbunden. Den förstärks genom att man utövar och använder prästadömet i rättfärdighet.

Nu fäder, vill jag påminna er om er kallelse heliga natur. Ni får prästadömet kraft direkt från Herren för att beskydda ert hem. Det kommer tillfällen då det enda som står som en sköld mellan er familj och motståndarens angrepp är den kraften. Då får ni vägledning av Herren genom den Helige Andens gåva.

Motståndaren stör inte på ett aktivt sätt våra möten — kanske bara då och då. På det hela taget är vi fria att samlas som vi vill utan många störande element. Men han och de som följer honom går ihärdigt till angrepp mot hemmet och familjen.

Det yttersta syftet med all aktivitet i kyrkan är att en man och en kvinna och deras barn ska vara lyckliga i hemmet, skyddade genom evangeliets lagar och principer, tryggt beseglade i det eviga prästadömet förbund.

Varje lag och princip och kraft, varje trossats, varje förrättning och ordination, varje förbund, varje predikan och varje sakrament, varje råd och tillrättavisning, beseglingarna, kallelserna, avlösningarna, tjänandet — allt detta har som yttersta syfte att

fullkomna den enskilde och familjen, för Herren har sagt: "Detta är mitt verk och min härlighet — att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan."³⁰

Jag vittnar om att kyrkan har fått prästadörets kraft för att skydda och vägleda oss. Och eftersom vi har den känner vi ingen oro inför framtiden. Oro är motsatsen till tro. Vi går framåt i visshet om att Herren vakar över oss, särskilt över familjen. Jag vittnar om honom i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Correlation Brings Blessings", *Relief Society Magazine*, apr. 1967, s. 247.
2. Se Dom 7:4–8.
3. Mormon 8:30; se också L&F 45:26; Joseph Smith — Matteus 1:23, 28.
4. L&F 45:26; se också L&F 88:91.
5. L&F 52:14.
6. Se L&F 10:22–23.
7. Se Upp 12:7–9; L&F 29:36–37; 76:25–26.
8. Dom 7:21.
9. L&F 112:30.
10. Se Joseph Smith — Historien 1:17.
11. Se Joseph Smith — Historien 1:33–34, 59.
12. Se Inledningen till Mormons bok; L&F 135:3.
13. Se Joseph Smith — Historien 1:68–69.
14. L&F 13:1.
15. Se L&F 27:12–13.
16. L&F 107:3.
17. Se L&F 107:2–4, se också Hebr 7:1–4; Alma 13:15.
18. Se L&F 42:58.
19. Se 1 Nephi 14:14.
20. 1 Nephi 14:12.
21. Joseph Fielding Smith, i Conference Report, okt. 1968, s. 123.
22. Se Boyd K. Packer, "Vad varje äldste bör känna till — liksom varje syster: Grundläggande principer för prästadörets styrelsesätt", *Nordstjärnan*, nov. 1994, s. 14–24.
23. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s. 138; Joseph Smiths översättning, 1 Mos 14:28–31.
24. Harold B. Lee, "Preparing Our Youth", *Ensign*, mar. 1971, s. 3; kursivering tillagd.
25. Se Joseph F. Smith, *Evangeliets lära*, s. 237–238.
26. L&F 1:19.
27. 1 Nephi 14:14.
28. L&F 82:10.
29. Ef 2:20–22.
30. Mose 1:39.

Julie B. Beck

Hjälpföreningens generalpresident

"Och över tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta min Ande"

Vi vet att vi lyckas om vi lever så att vi kvalificerar oss för, tar emot och vet hur vi ska följa Anden.

Under det gångna året har jag träffat tusentals sista dagars heliga kvinnor i många länder. Listan på svårigheter som de här syst-rarna står inför är lång och allvarsam. Den består av familjeproblem, ekonomiska prövningar, katastrofer, olyckor och sjukdomar. Det finns så mycket förvirring och inte nog med frid och glädje. Trots populära budskap i media om motsatsen så finns det ingen som är rik nog, vacker nog eller skicklig nog för att undvika jordiska erfarenheter.

Frågorna som systrarna ställer är allvarliga och insiktsfulla. De uttrycker oro inför framtiden, sorg över förväntningar som inte förverkligats, en viss obeslutsamhet och känslor av minskad självkänsla. De uttrycker också en stor önskan att göra det som är rätt.

Ett överväldigande vittnesbörd har vuxit inom mig om hur värdefulla Guds döttrar är. Så mycket beror på dem. När jag har träffat de här syst-rarna har jag känt att det aldrig förr har funnits ett större behov av ökad tro och personlig rättfärdighet. Aldrig

har det funnits ett större behov av starka familjer och hem. Aldrig har det funnits så mycket som kan göras för att hjälpa de behövande. Hur ökar man sin tro, stärker familjen och ger hjälp åt de behövande?¹ Hur finner en kvinna i vår tid svar på sina frågor och kraft att orubbligt stå emot ofantliga motsättningar och svårigheter?

Personlig uppenbarelse

En god kvinna vet att hon inte har nog med tid, energi eller möjlighet att ta hand om alla människor eller göra alla de värdiga saker hennes hjärta längtar efter att göra. Livet är inte lugnt för de flesta kvinnor och varje dag tycks det krävas att de uträttar miljontals saker, som nästan alla är viktiga. En god kvinna måste ständigt motså lockande och vilseledande budskap från många källor, som säger att hon är berättigad till mer ledig tid från sina ansvar och att hon förtjänar ett bekvämare och mer obe-roende liv. Men med personlig uppenbarelse kan hon prioritera rätt och

med tillförsikt lotsa sig genom livet.

Förmågan att kvalificera sig för, ta emot och handla efter personlig uppenbarelse är den absolut viktigaste färdighet man kan skaffa sig i livet. För att kvalificera sig för Herrens Ande börjar man med att önska den Andens sällskap, vilket innebär en viss grad av värdighet. Att hålla buden, omvända sig och förnya förbunden som ingicks vid dopet leder till välsignelsen att alltid ha Herrens Ande med sig.² Att ingå och hålla tempelförbunden ger också ökad andlig styrka och kraft i en kvinnas liv. Många svar på svåra frågor kommer när vi läser skrifterna, eftersom skrifterna hjälper oss få uppenbarelse.³ Insikter ur skrifterna ackumuleras med tiden, så det är viktigt att avsätta tid för skrifterna varje dag. Daglig bön är också viktig för att vi ska kunna ha Herrens Ande hos oss.⁴ De som uppriktigt söker hjälp genom bön och skriftstudier har ofta papper och penna i närheten för att kunna skriva ner frågor, intryck och tankar.

Uppenbarelse kan komma timme för timme och stund för stund när vi gör det som är rätt. När kvinnor vårdar andra på samma sätt som Kristus kan kraft och frid komma för att ge vägledning när någon behöver hjälp. Mödrar kan till exempel känna att de får hjälp av Anden även när trötta, bråkiga barn pockar på deras uppmärksamhet, men om de tappar humöret mot barnen kan det medföra att Anden drar sig bort. När vi är på rätt plats får vi vägledning. Det krävs en medveten ansträngning att minska på distraktioner, men om man har uppenbarelsens ande hos sig kan man övervinna motsättningar och hårda ut i tro under svåra dagar och viktiga rutinuppgifter. Personlig uppenbarelse ger oss insikten om vad vi bör göra varje dag för att öka tron och den personliga rättfärdigheten, stärka familjen och hemmet och att finna dem som behöver vår hjälp. Eftersom personlig uppenbarelse är en ständigt förnyelsebar källa till styrka, är det möjligt att känna sig omgiven av hjälp också under oroliga tider.

Vi har fått rådet att förlita oss på den Ande som leder oss ”till att handla rättfärdigt, att vandra i ödmjukhet och att döma rättfärdigt”.⁵ Vi har också fått veta att den Anden skall upplysa vårt förstånd, fylla vår själ med glädje och hjälpa oss veta allt det vi bör göra.⁶ Den personliga uppenbarelse som utlovats kommer när vi ber om att få den, förbereder oss för den och går framåt i tro, och litar på att den ska utgjutats över oss.

Hjälpföreningen — undervisning, inspiration och styrka

Dessutom har Herren i sin visdom givit sina döttrar en Hjälpförening för att hjälpa dem i de sista dagarna. När Hjälpföreningen fungerar på ett inspirerat sätt lyfter den kvinnorna upp och ut ur en orolig värld och in i ett levnadssätt som förbereder dem för det eviga livets välsignelser. Själva syftet med den här föreningen är att hjälpa systrarna öka sin tro och personliga rättfärdighet, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa de behövande. Genom Hjälpföreningen kan kvinnor få svar på sina frågor och bli välsignade av systrarnas förenade andliga kraft. Hjälpföreningen bekräftar Guds döttrars sanna och eviga natur. Den är ett heligt ansvar, ett vägledande ljus och en omsorgsgivande organisation som lär och inspirerar kvinnor att vara starka och orubbliga. Dess motto ”Kärleken upphör aldrig”⁷ är förkroppsligat i alla goda kvinnor.

När en flicka går över till Hjälpföreningen eller när en kvinna döps in i kyrkan blir hon en del av ett systraskap som stärker henne i det hon gör för att förbereda sig för det eviga livet. När en kvinna börjar i Hjälpföreningen betyder det att man

kan lita på och förvänta sig att hon bidrar till kyrkan på ett betydande sätt. Hon fortsätter utvecklas som individ utan påtagligt erkännande eller beröm.

Hjälpföreningens andra generalpresident Eliza R. Snow sade följande till systrarna: ”Vi vill visa att vi är damer i högsta grad, men inte enligt världens sätt att bedöma den termen, utan ett passande sällskap för gudarna och de heliga. Som organisation kan vi hjälpa varandra att inte bara göra gott utan också att förädla oss, och oavsett om få eller många stiger fram för att hjälpa till med att verkställa det här stora verket, så är det de som intar hedervärda ställningar i Guds rike ... Kvinnor ska vara kvinnor och inte spädbarn som ständigt kräver uppmärksamhet och tillrättavisning. Jag vet att vi vill bli uppskattade, men om vi inte får all den uppskattning vi tycker vi förtjänar, vad spelar det för roll? Vi vet att Herren har lagt höga ansvar på oss, och det finns ingen önskan eller längtan som Herren lagt i våra hjärtan i rättfärdighet som inte kommer att förverkligas, och det största goda vi kan göra för oss själva och andra är

att förfina och utveckla oss i allt som är gott och förädlande så att vi kvalificerar oss för dessa ansvar.”⁸

Mått på framgång

Goda kvinnor vill alltid veta om de har lyckats i sina uppgifter. I en värld där mått på framgång ofta är förvrängt är det viktigt att söka uppskattning och bekräftelse från rätt källa. För att citera från en lista i *Predika mitt evangelium* gör vi ett gott arbete när vi utvecklar Jesu Kristi egenskaper och strävar efter att noggrant lyda hans evangelium. Vi gör väl ifrån oss när vi strävar efter att förbättra oss själva och göra vårt bästa. Vi gör väl ifrån oss när vi ökar vår tro och personliga rättfärdighet, stärker familjen och hemmet, och söker upp och hjälper de behövande. Vi vet att vi lyckas om vi lever så att vi kvalificerar oss för, tar emot och vet hur vi ska följa Anden. När vi har gjort vårt allra bästa kan vi fortfarande bli besvikna, men vi känner oss inte besvikna på oss själva. Vi kan med säkerhet veta att Herren är nöjd när vi känner Anden utföra sitt arbete genom oss.⁹ Frid, glädje och hopp finns tillgängliga för dem som mäter framgången på rätt sätt.

En uppenbarelse i Joels bok framhåller att Guds söner och döttrar i de sista dagarna ska profetera och att Herren ska utgjuta sin ande över sina tjänare och tjänarinnor.¹⁰ President Spencer W. Kimball bekräftade denna profetia när han sade:

”En stor del av den kraftiga tillväxt som ska äga rum i kyrkan i de sista dagarna beror på att många av de goda kvinnorna i världen (hos vilka det ofta finns en sådan inre känsla av andlighet) ska dras till kyrkan i stora skaror. Detta kommer att ske i den mån kvinnorna i kyrkan återspeglar rättfärdighet i sitt liv, i den mån kvinnorna i kyrkan betraktas som annorlunda — i positiv bemärkelse — jämfört med kvinnorna i världen ...

Sålunda blir kvinnans föredöme i kyrkan en betydande kraft både när det gäller den kvantitativa och den andliga tillväxten i kyrkan i den sista tiden.”¹¹

Jag bär vittne om att Jesu Kristi evangelium är sant. Herren litar på att hans döttrar ska göra sin del för att stärka Sions hem och bygga upp hans rike på jorden. När de söker efter och kvalificerar sig för personlig uppenbarelse, utgjuter Herren sin Ande över sina tjänarinnor i dessa de sista dagarna. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jakob 2:17; Mosiah 4:26; L&F 38:35; 44:6.
2. Se L&F 20:77.
3. Se 2 Nephi 32:3.
4. Se 3 Nephi 19:24–33.
5. L&F 11:12.
6. Se L&F 11:13–14.
7. 1 Kor 13:8.
8. Eliza R. Snow, tal till Hjälpföreningen i Lehi församling, 27 okt. 1869, Lehi församling, Alpine (Utah) stav, i Relief Society, Minute Book, 1868–1879, Church History Library, Salt Lake City, s. 26–27.
9. Se *Predika mitt evangelium*, s. 10–11.
10. Se Joel 2:28–29.
11. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Spencer W Kimball*, s. 225–226.

Biskop Keith B. McMullin

andre rådgivare i presiderande biskopsrådet

Pliktens väg

Plikten kräver inte fullkomlighet, men den kräver ihärdighet. Den handlar inte bara om vad som är lagligt. Den handlar om vad som är dygdigt.

Vi lever i en orolig värld. Oenighet och katastrofer råder överallt. Det känns ibland som om hela mänskligheten hänger på en tråd.

Herren förebådade våra dagar när han sade: "Himlarna skall skälva och även jorden, och det skall bli stora prövningar bland människobarnen, *men jag skall bevara mitt folk*".¹ Vi kan hämta stor tröst från det löftet.

Om än katastrofer fullständigt avbryter "[vår] lugna livsföring",² behöver det inte betyda att vårt liv ödeläggs för alltid. De kan "väcka [oss] till hågkomst",³ "väcka [oss] till medvetande om [vår] plikt mot Gud",⁴ och hjälpa oss gå på "pliktens väg".⁵

I Holland under andra världskriget upplät familjen Casper ten Boom sitt hem som gömställe för dem som jagades av nazisterna. Det var deras sätt att följa sin kristna tro. Fyra personer i familjen miste livet för att de tillhandahöll en fristad. Corrie ten Boom och hennes syster Betsie tillbringade hemska månader i det ökända koncentrationslägret Ravensbrück. Betsie dog där, men Corrie överlevde.

I Ravensbrück lärde sig Corrie och Betsie att Gud hjälper oss förlåta. Efter kriget var Corrie fast beslutet att dela

med sig av det budskapet. Vid ett tillfälle hade hon just talat med en grupp människor i Tyskland som led av krigets härjningar. Hennes budskap löd: "Gud förlåter." Det var då som Corrie ten Booms trofasthet visade sig vara en välsignelse.

En man kom fram till henne. Hon kände igen honom som en av de grymmaste vakterna i lägret. "Du nämnde Ravensbrück i ditt tal", sade han. "Jag var vakt där ... Men sedan dess ... har jag blivit kristen." Han förklarade att han hade sökt Guds förlåtelse för de grymma saker som han

gjort. Han sträckte fram handen och frågade: "Kan du förlåta mig?"

Corrie ten Boom sade efteråt:

"Det kunde inte ha gått många sekunder medan han stod där med uträckt hand, men för mig tycktes det som timmar när jag brottades med det svåraste jag någonsin ställts inför ...

Budskapet att Gud förlåter kommer med ett ... villkor: att vi förlåter dem som har skadat oss ...

Jag bad tyst: 'Hjälp mig! Jag kan lyfta min hand. Så mycket kan jag göra. Men du måste ge mig känslan' ...

Stelt och mekaniskt lade jag min hand i handen som räckts ut mot mig. När jag gjorde det hände något ofattbart. Strömmen började i min axel, löpte nerför armen och hoppade ner i vårt handslag. Och sedan tycktes den läkande värmen genomströmma hela min varelse, vilket lockade fram tårar i mina ögon.

'Jag förlåter dig, broder!' utropade jag. 'Av hela mitt hjärta.'

Vi stod en lång stund med förenade händer, före detta vakten och före detta fången. Jag hade aldrig upplevt Guds kärlek lika intensivt som jag gjorde då.⁶

För dem som vänder sig bort från det onda och lever goda liv, som strävar efter en ljusare dag och håller Guds bud, kan livet bli bättre och bättre trots tragedier och katastrofer. Frälsaren visade oss vägen. Han reste sig segerande från Getsemane, korset och gravstenen och gav oss alla liv och hopp. Han bjuder oss: "Kom ... och följ mig."⁷

President Thomas S. Monson gav oss rådet: "Om vi ska kunna vandra med högburet huvud, måste vi ge vårt bidrag till livet. Om vi ska uppfylla vår bestämmelse och återvända för att leva med vår Fader i himlen, måste vi hålla hans bud och forma vårt liv efter

Frälsarens. Genom att göra det uppnår vi inte bara det eviga livets mål, utan vi lämnar också en rikare och bättre värld efter oss än den skulle ha varit om vi inte hade *levt och utfört våra plikter*”.⁸

Följande inspirerande ord finns i Bibeln: ”Detta är slutsatsen, när allt blivit hört: Frukta Gud och håll hans bud, [ty den plikten] bör alla människor till.”⁹

Vad är nu det här som kallas plikt?

Plikten som jag talar om är det vi förväntas göra och vara. Det är en bindande moralkänsla som väcker till liv det som är rätt, sant och hedrande hos enskilda och samhällen. Plikten kräver inte fullkomlighet, men den kräver ihärdighet. Den handlar inte bara om vad som är lagligt. Den handlar om vad som är dygdigt. Den reserveras inte för de mäktiga eller högt uppsatta, i stället vilar den på en grundval av personligt

ansvar, redbarhet och mod. Att göra sin plikt är en yttring av ens tro.

President Monson sade om den: ”Jag älskar och vårdar det ädla ordet *plikt*.”¹⁰ För medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka består pliktens väg av att dagligen hålla sina förbund.

Till vem och till vad är vi förpliktade?

För det första går pliktens väg till Gud, vår evige Fader. Han är den som utformade frälsningsplanen, danade himmel och jord och skapade Adam och Eva.¹¹ Han är källan till sanningen,¹² förkroppsligandet av kärleken,¹³ och upphovet till att det finns en återlösning genom Kristus.¹⁴

President Joseph F. Smith sade: ”Allt vi har kommer från Gud ... Vi av oss själva är inget mer än en livlös lerklump. Liv, intelligens, klokhet, omdöme och tankeförmåga, allt detta har Gud givit människobarnen. Han ger oss vår fysiska styrka såväl som

våra mentala förmågor ... Vi borde ära Gud med vår intelligens, med vår styrka, med vårt förstånd, med vår visdom och med all den förmåga vi besitter. Vi borde söka efter att göra gott i världen. *Det är vår plikt.*”¹⁵

Man kan inte göra sin plikt mot Gud Fadern utan att göra sin plikt mot Guds Son, Herren Jesus Kristus. Att värda den ene kräver vördnad för den andre, ty Fadern har förordnat att det bara är i och genom Kristi namn som man på ett fullständigt sätt kan uppfylla pliktens bud.¹⁶ Han är vårt föredöme, vår Återlösare och vår kung.

När män och kvinnor och pojkar och flickor gör sin plikt mot Gud, känner de sig manade att göra sin plikt mot varandra, mot familjen, mot sin kyrka och nation, mot allt som de blivit anförtrödda. De är förpliktade till att hedra sina talanger och att vara ett laglydigt och gott folk. De blir ödmjuka, undergivna och beredvilliga.

Måttlighet övervinner efterlåtenhet, lydnad visar vägen till flit. Frid omsluter dem. Medborgare blir lojala, samhällen blir välvilliga och grannar blir våra vänner. Himlens Gud är nöjd, jorden är fridfull och den här världen blir till en bättre plats.¹⁷

Hur känner vi igen pliktens väg under kriser?

Vi ber! Det är det säkra sättet för alla att veta, det är allas livlina till himlen. Aposteln Petrus sade: ”Ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga, och hans öron är öppna för deras böner”.¹⁸

Ödmjuk, uppriktig och inspirerad bön gör att vi ges tillgång till den gudomliga vägledning som vi så förtrivlat väl behöver. Brigham Young gav rådet: ”Ibland är [människor] så rådvilla och uppfyllda av oro och problem ... Ändå säger vårt omdöme oss att *det är vår skyldighet att be*.”¹⁹

Jesus lärde:

”Ni måste alltid vaka och be så att

ni inte faller i frestelse ...

Därför måste ni alltid be till Fadern i mitt namn ...

Be i era familjer till Fadern och alltid i mitt namn så att era hustrur och era barn kan bli välsignade.”²⁰

För att en bön ska fungera måste den alltid vara i harmoni med himlens plan. Trons bön bär frukt när en sådan harmoni finns, och den harmonin finns när bönen inspireras av den Helige Anden. Anden ger oss vad vi ska be om.²¹ Om ingen inspirerad vägledning finns, är vi benägna att ”be illa”²² och endast söka vår egen vilja och inte Herrens vilja.²³ Det är lika viktigt att vägledas av den Helige Anden medan vi ber som det är att upplysas av samme Ande när vi får svar på vår bön. Sådan bön framkallar välsignelser från himlen eftersom vår Fader ”vet vad [vi] behöver, innan [vi] ber honom om det”²⁴ och han besvarar varje uppriktig bön.

Slutligen är det Fadern och Sonen

som lovar: ”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta och dörren skall öppnas för er.”²⁵

Jag bär mitt vittnesbörd om att pliktens väg klart markeras av en odelad tro på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på bönenas makt. Alla Guds barn som älskar honom och önskar hålla hans bud måste färdas längs den vägen. För de unga leder den till personlig framgång och förberedelse. För vuxna leder den till förnyad tro och beslutsamhet. För de äldre leder den till perspektiv och uthållighet i rättfärdighet intill änden. Den utrustar varje trofast resenär med Herrens styrka, skyddar henne från dagens onda, och begåvar henne med kunskapen om att ”slutsatsen, när allt blivit hört är att frukta Gud och hålla hans bud, ty *den plikten hör alla människor till*.”²⁶

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Mose 7:61; kursivering tillagd.
2. Joseph F Smith, *Evangeliets lära*, s. 129.
3. Mosiah 1:17.
4. Alma 7:22.
5. Helaman 15:5.
6. Corrie ten Boom, *Tramp for the Lord* (1974), s. 54–55.
7. Luk 18:22.
8. Thomas S. Monson, använt med tillstånd.
9. Pred 12:13; kursivering tillagd.
10. Thomas S Monson, ”Plikten kallar”, *Nordstjärnan*, jul 1996, s. 45.
11. Se L&F 20:17–19.
12. Se L&F 93:36.
13. Se 1 Joh 4:8.
14. Se Joh 3:16; Helaman 5:10–11.
15. Joseph F. Smith, i Conference Report, okt. 1899, s. 70; kursivering tillagd.
16. Se Moroni 10:32–33; L&F 59:5.
17. Se Alma 7:23, 27.
18. 1 Pet 3:12.
19. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 45, kursivering tillagd.
20. 3 Nephi 18:18–19, 21.
21. Se L&F 50:29–30.
22. Se Jak 4:3.
23. Se Matt 6:10.
24. Matt 6:8.
25. Matt 7:7; se också Joseph Smith Translation, Matthew 7:12–13.
26. Se Pred 12:13; kursivering tillagd.

Äldste Wilford W. Andersen

i de sjuttios kворum

Vår Återlösares klippa

Jag vittnar om att de som håller hans bud får större tro och bopp. De får styrka att övervinna alla prövningar i livet

För många år sedan besökte jag Nauvoo i Illinois med min familj. Kyrkans första medlemmar kom dit för att få en fristad. Många av dem hade förlorat sitt hem och sin gård, och några hade förlorat nära och kära på grund av de ökande förföljelserna. De samlades i Nauvoo och byggde en ny och vacker stad. Men förföljelserna var ovevkliga och 1846 var de återigen tvungna att lämna sitt hem — den här gången mitt i vintern. De radade upp sina vagnar på Parley Street och väntade på sin tur att få korsa Mississippiflodens isbelagda vatten mot en okänd framtid.

När vi stod på Parley Street och tänkte på deras svåra situation drogs min blick mot en rad träskyltar som satt fastspikade på staketstolpar. Där stod det inristade citat från de lidande medlemmarnas dagböcker. När vi läste citaten upptäckte vi till vår förvåning att orden inte var fyllda av förtvivlan eller missmod utan av tilltro och hängivenhet och till och med glädje. De var fyllda av hopp, det hopp som återspeglas i följande citat från Sarah DeArmon Richs dagboksanteckning från februari 1846: "Att påbörja en sådan resa på vintern ... kan tyckas vara som att vandra in i dödens käftar, men vi hade tro ... [och] vi gladdes åt

att vår befrielses dag hade kommit."¹

De första medlemmarna saknade visserligen ett hem, men de saknade inte hopp. Deras hjärta hade krossats, men deras ande var stark. De hade lärt sig något djupgående och viktigt. De hade lärt sig att hopp, som följs av fridens och glädjens välsignelser, inte hade med omständigheterna att göra. De hade upptäckt att den sanna källan till hopp är tro — tro på Herren Jesus Kristus och på hans oändliga försoning, den enda säkra grund vi kan bygga vårt liv på.

I dag exemplifieras den här viktiga principen av en annan grupp pionjärer. Tisdagen den 12:e januari drabbades Haiti av en omfattande jordbävning.

Jordbävningen orsakade stor förödelse i huvudstaden Port-au-Prince. Följderna var förkrossande — omkring en miljon människor blev hemlösa och över 200 000 rapporterades döda.

Medan världen följde det exempel-lösa internationella gensvaret pågick en annan anmärkningsvärd och inspirerande hjälpsats i Port-au-Prince. Den leddes av en kommitté bestående av lokala ledare i kyrkan som organiserats enligt prästadömetets mönster och som verkade under inspiration. Kommittén bestod bland annat av de två stavspresidenterna och de två hjälpföreningspresidenterna i stavarna i Port-au-Prince, samt missionspresidenten som vid 30 års ålder presiderar över 74 heltidsmissionärer i Haitimissionen Port-au-Prince. Alla missionärerna var från Haiti och som genom ett under skadades inte någon av dem i den förödande jordbävningen.

Kyrkans resurser lades i dessa lokala inspirerade ledares händer, bland annat generösa bidrag från många av er. Haitis folk är mycket tacksamma för era bidrag. Under kommitténs ledning anlände lastbilar med förnödenheter från Dominikanska republiken nästan omedelbart. Inom några dagar efter jordbävningen anlände flygplan med mat, vattenreningsystem, tält, filter, medicinsk utrustning och ett läkarlag.

Kyrkans nio kapell i och runt Port-au-Prince var i stort sett oskadade — ännu ett anmärkningsvärt underverk. Under veckorna som följde efter jordbävningen fick kapellen härbärga över 5 000 haitier och blev baser från vilka mat, vatten och medicinsk vård distribuerades. Grundläggande behov avhjälpes och viss ordning kunde skönjas i kaoset.

De trofasta haitiska medlemmarna har lidit enormt, men de är fyllda av

hopp inför framtiden. Liksom de första pionjäreorna 1846 hade deras hjärta krossats, men deras ande var stark. Också de lär oss att hopp och lycka och glädje inte skapas av våra omständigheter, utan av vår tro på Herren.

Profeten Mormon, som själv inte var främmande för svåra situationer, förstod och talade tydligt om den här läran:

”Och vidare, mina älskade bröder, vill jag tala till er om hopp ...

Se, jag säger er att ni genom Kristi försoning ... skall ha hopp ... och detta tack vare er tro på honom enligt löftet.

Om därför en människa har tro så måste hon ha hopp, ty utan tro kan det inte finnas något hopp.”²

Hopp kommer av tro på Jesus Kristus. Han har redan övervunnit världen och har lovat att han ska torka bort våra tårar om vi bara vänder oss till honom och tror och följer honom.³

De som just i det här ögonblicket känner sig förtvivlade eller missmodiga kanske undrar hur de någonsin ska få tillbaka hoppet. Om du är en av dem, kom ihåg att hopp kommer till följd av tro. Om vi vill stärka vårt hopp så måste vi stärka vår tro.

Tro på Frälsaren kräver mer än bara tron i sig. Aposteln Jakob sade att också de onda andarna tror och bävar.⁴ Men sann tro kräver arbete. Skillnaden mellan de onda andarna och kyrkans trofasta medlemmar är inte tro utan arbete. Tron stärks när vi håller buden. Vi måste arbeta på att hålla buden. I Handledning för skriftstudier står det: ”Underverk skapar inte tro, men stark tro utvecklas genom lydnad mot Jesu Kristi evangelium. Tro kommer med andra ord genom rättfärdighet.”⁵

När vi strävar efter att hålla Guds

bud, omvänder oss från våra synder och lovar att efter bästa förmåga följa Frälsaren, växer vår tro på att allt, tack vare försoningen, kommer att ordna sig. De här känslorna bekräftas av den Helige Anden, som jagar bort det som våra pionjärfäder kallade ”bekymmer, kval av varje sort”. Trots våra prövningar fylls vi av en känsla av välbefinnande och en önskan att tillsammans med dem sjunga att ”allt är väl”.⁶

Jag vet att klinisk depression förekommer och vill inte förminska dess effekt. För en del finns lösningen på depression och oro i terapi hos en kompetent yrkesperson. Men för de flesta av oss börjar missmod och rädsla att tyna bort och ersättas av glädje och frid när vi sätter vår lit till lycksalighetsplanens upphovsman och när vi utvecklar tro på Fridsfursten.

En kär vän till mig dog nyligen i cancer. Han och hans familj har stor tro. Det var inspirerande att se hur deras tro lyfte dem igenom den här oerhört svåra tiden. De var fyllda av en inre frid som uppehöll och stärkte dem. Med deras tillåtelse vill jag läsa ur ett brev som en familjemedlem skrev bara några dagar innan hennes far dog:

”De senaste dagarna har varit särskilt svåra ... I går kväll när vi samlades runt pappas säng var Herrens Ande mycket påtaglig, och den tröstade oss verkligen. Vi känner frid ... Det här har varit det svåraste som vi någonsin har upplevt, men vi finner frid i kunskapen om att ... vår Fader i himlen har lovat att vi kommer att leva tillsammans som familj igen. När läkaren hade sagt till pappa på sjukhuset att det inte fanns något mer att göra så tittade han på oss med fullkomlig tro

och frågade djärvt: 'Finns det någon i det här rummet som har problem med frälsningsplanen?' Det fanns det inte, och vi är tacksamma för en far och mor som har lärt oss att lita fullkomligt på planen."

Jag talar till alla som lider, till alla som sörjer, till alla som har eller kommer att få prövningar och utmaningar i det här livet. Jag talar till alla som är oroliga eller rädda eller missmodiga. Mitt budskap är bara ett eko — en påminnelse om det ständiga och trösterika råd som en kärleksfull Fader gett sina barn sedan jordens begynnelse.

"Kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar er, skall detta inte ha någon makt att dra er ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund, tack vare den klippan som ni är byggda på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla."⁷

Jag vittnar om honom, att han har övervunnit världen, att han aldrig glömmer eller överger oss, för han har inristat oss på sina handflator.⁸ Jag vittnar om att de som håller hans bud får större tro och hopp. De får styrka att övervinna alla prövningar i livet. De får uppleva den frid som övergår allt förstånd.⁹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Sarah DeArmon Rich, i Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997), s. 173–174.
2. Moroni 7:40–42.
3. Se Upp 7:14–17.
4. Se Jak 2:19.
- 5.Handledning för skriftstudier, "Tro", s. 186.
6. "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr 19.
7. Helaman 5:12.
8. Se 1 Nephi 21:16.
9. Se Fil 4:7.

Äldste M. Russell Ballard

i de tolv apostlarnas kворum

Mödrar och döttrar

I dessa sista dagar är det väsentligt — ja, livsviktigt — att föräldrar och barn lyssnar på och lär sig av varandra.

Bröder och systrar, för sex månader sedan talade jag till fäder och söner på generalkonferensens prästadömsmöte. Som väntat har mina fem döttrar, mina barns tjugofyra döttrar och en allt större skara av barnbarns döttrar bett om lika mycket tid. Idag vill jag därför tala huvudsakligen till kyrkans mödrar och döttrar.

Min kära hustru Barbara har haft ett för evigt betydelsefullt inflytande på våra döttrar och kvinnliga barnbarn, och det har de i sin tur haft på henne. Mödrar och döttrar spelar en mycket viktig roll när det gäller att hjälpa varandra att utforska sina oändliga möjligheter, trots underminerande inflytanden i en värld där kvinnlighet och moderskap förvrängs och manipuleras.

När president Joseph F Smith talade till kvinnorna i kyrkan för nästan ett sekel sedan, sade han: "Det är inte ni som skall ledas av världens kvinnor. Det är ni som skall leda ... kvinnorna i världen, i allt som är prisvärt, allt som är gudalikt, allt som är upplyftande och som har en renande inverkan på människobarnen" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s. 185).

Systrar, vi, era bröder, kan inte göra det som ni blev gudomligt utsedda att göra före världens grundläggning. Vi

kan försöka, men vi kan aldrig ens hoppas på att kunna efterlikna era unika gåvor. Det finns inget i den här världen som är så personligt, så föstrande och så livsförändrande som en rättfärdig kvinnas inflytande.

Jag förstår att några av er unga kvinnor inte har mödrar som ni kan tala med om sådana saker. Och många av er kvinnor har för närvarande inga döttrar i ert liv. Men eftersom *alla* kvinnor i sin gudomliga natur har både den inneboende förmågan och förvaltarskapet att fostra, så stämmer det jag kommer att säga lika mycket in på mor- och farmödrar, fastrar och mostrar, systrar, styvmödrar, svärmödrar, ledare och andra mentorer som ibland fyller tomrummet efter dessa betydelsefulla mor- och dotterrelationer.

Unga kvinnor, era mödrar älskar er. De ser i er löftet om framtida generationer. Allt ni åstadkommer, alla utmaningar som ni övervinner, ger dem äkta glädje. Och på samma sätt blir *era* bekymmer och sorger *deras* bekymmer och hjärtesorger.

Idag vill jag ge er unga kvinnor några förslag på hur ni till fullo kan få utbyte av er relation till er mor. Och sedan har jag några tankar att dela med mig av till mödrar om hur de kan göra sitt inflytande så stort som möjligt

på sina döttrar och även på andra familjemedlemmar.

Det är tyvärr alltför lätt att illustrera den förvirrade och förvidna bilden av kvinnlighet i dagens samhälle. Oanständiga, omoraliska och hämningsslösa kvinnor fyller radio- och TV-kanalerna, har monopol på tidningar och trippar in på filmdukarna — allt medan de prisas av världen. Aposteln Paulus talade profetiskt om de ”svåra tider” som ska komma i de sista dagarna, och nämnde speciellt något som kan ha verkat särskilt farligt för honom: ”kvinnor som är tyngda av synd och drivs av många slags begär” (2 Tim 3:1, 6). Dagens populkultur får ofta kvinnor att se hjälplösa ut, obetydliga, själlösa och maktlösa. Den gör dem till objekt och ringaktar dem och antyder sedan att de bara kan sätta sitt spår på mänskligheten genom förförelse — utan tvekan det farligaste budskapet med avgjort störst genomslagskraft som den onde sänder till kvinnorna om dem själva.

Och därför, mina kära unga kvinnor, uppmanar jag er av hela mitt hjärta att inte söka i dagens kultur efter era förebilder och mentorer. Jag ber er, sök hos era trofasta mödrar efter en förebild att följa. Forma er efter *dem*, inte efter kändisar vars normer inte är Herrens normer, och vars värderingar kanske inte avspeglar ett evigt perspektiv. Se på er mor. Lär av hennes starka sidor, hennes mod och hennes trofasthet. Lyssna på henne. Hon kanske inte är bäst på att sms:a, och hon kanske inte ens finns på Facebook. Men när det handlar om hjärtat och om Herren har hon ett överflöd av kunskap. När det börjar bli tid för er att gifta er och bli mor, blir hon er största källa till visdom. Ingen annan människa på jorden älskar er på samma sätt eller är villig att offra lika mycket för att uppmuntra er och hjälpa er att finna lycka — i det här livet och i evigheten.

Älska er mor, mina unga systrar. Respektera henne. Lyssna på henne.

Lita på henne. Hon vill bara ert bästa. Hon vill att ni för evigt ska vara trygga och lyckliga. Så var snäll mot henne. Ha tålmod med hennes ofullkomligheter, för sådana har hon. Det har vi alla.

Nu vill jag dela med mig av några tankar till er mödrar om den speciella roll ni har i era döttrars liv. Vi har en vän till familjen som ofta är ute och reser med släktingar. Det hon främst konstaterat efter varje resa är hur mycket de unga kvinnorna betar sig som sina mödrar. Om mödrarna är sparsamma, så är deras döttrar det också. Om mödrarna är anständiga, är flickorna det också. Om mödrarna har strandsandaler eller fritidskläder på sig på sakramentsmötet, då har deras döttrar det också. Mödrar, ert exempel är oerhört viktigt för era döttrar — även om de inte erkänner det.

Genom hela världshistorien har kvinnor alltid undervisat om moraliska värderingar. Den undervisningen börjar i vaggan och fortsätter under resten

av barnets liv. Idag bombarderas vårt samhälle med budskap om kvinnlighet och moderskap som är felaktiga på ett farligt och otäckt sätt. Om era döttrar följer dessa budskap kan det leda till att de börjar gå längs syndens och självförstörelsens väg. Era döttrar kanske inte förstår det om ni inte berättar det för dem, eller ännu bättre: om ni inte visar dem hur de ska göra goda val. Som mödrar i Israel är ni era döttrars främsta försvar mot världens angrepp.

Jag har märkt, kära mödrar, att ibland verkar det som om våra barn inte uppmärksammar det vi försöker lära dem. Tro mig, jag har sett den glasartade blick tonåringar får när man just har kommit till vad man tycker är den bästa delen av en lektion. Låt mig försäkra er att även när ni tror att er dotter inte lyssnar på något ni säger, så lär hon sig ändå något av er när hon iakttar er för att se om era handlingar stämmer överens med era ord. Som Ralph Waldo Emerson har fått sig tillskrivet: "Det du gör ljuder så högt att jag inte kan höra vad du säger" (se Ralph Keyes, *The Quote Verifier* [2006], s. 56).

Lär era döttrar att finna glädje i att ta hand om barn. Det är där som deras

kärlek och talanger kan få den största eviga genomslagskraften. Med det i åtanke, begrunda president Harold B. Lees påpekande: "Det viktigaste arbetet ni någonsin kommer att uträtta ... sker inom ert eget hems väggar" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee*, s. 134). Detta gäller naturligtvis oss allesammans, men det stämmer extra mycket in på mödrar och döttrar på grund av deras speciella relation.

Mödrar, lär era döttrar att en trofast Guds dotter undviker frestelsen att skvallra om eller döma andra. I en predikan för Hjälpföreningen i Nauvoo rådde profeten Joseph systrarna att "tungan är en ostyrig lem — tig om sådant som saknar betydelse" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 450).

De senaste åren har det förekommit en mängd artiklar, böcker och filmer skrivna om kvinnor och flickor som skvallrar och är "elaka". Satan försöker alltid underminera det ädlaste inslaget i kvinnans gudomliga natur — hennes vårdande läggning.

En mor och dotter-relation uppstår när en dotter lär sig att vårda genom att själv bli vårdad. Hon älskas. Hon undervisas och upplever personligen hur det känns att ha någon som bryr

sig om henne tillräckligt mycket för att både tillrättavisa henne och samtidigt fortsätta att uppmuntra och tro på henne.

Kom ihåg systrar att Gud är källan till all moralisk och andlig kraft. Vi får tillgång till den kraften genom att ingå förbund med honom och hålla dessa förbund. Mödrar, lär era döttrar betydelsen av att ingå förbund, och visa dem sedan hur man håller dessa förbund på ett sätt som får dem att alltid vilja vara värdiga att kunna gå till templet.

I dagens värld innebär det att ni behöver tala med era döttrar om sexuella ting. Både era döttrar och söner växer upp i en värld som öppet anammar tidig, tillfällig och kortsynt lösaktighet. Oanständiga, okyska kvinnor förhålls och alltför många prisar och efterliknar dem. Även om det finns åtgärder vi kan vidta i våra hem och familjer för att minimera vår utsatthet för dessa osmakliga exempel på dagens levnadssätt, kan era döttrar inte helt undgå de skråniga sexuella budskap och lockelser som omger dem. Ni behöver ofta tala öppet med era döttrar och lära dem om sanningen om dessa frågor.

De behöver till exempel förstå att då de bär kläder som är alltför åtsmittande, alltför korta, eller alltför uringade, sänder de inte bara fel budskap till de unga män som de umgås med, utan de upprätthåller också i sina egna sinnen vanföreställningen att en kvinnas värde är helt beroende av hennes sensuella dragningskraft. Det har aldrig varit och kommer heller aldrig någonsin att bli en sann definition på en trofast Guds dotter. De behöver höra det här — tydligt och ofta — från er mun, och de behöver se det korrekt och konsekvent gestaltat i era egna

normer för klädsel, utseende och anständigt levnadssätt.

Det är troligare att ungdomar ingår och håller förbund om de lär sig hur man känner igen Andens röst och närvaro, och det gäller alla ungdomar. Undervisa era döttrar om andliga ting. Led dem till skrifterna. Ge dem upplevelser som hjälper dem att uppskatta välsignelsen av att ha prästadömet kraft i sina liv. Genom att hålla förbunden lär de sig att höra Herrens röst och ta emot personlig uppenbarelse. Gud hör verkligen, och besvarar, deras böner. Unga kvinnors och Unga mäns tema för 2010 gäller både för våra ungdomar och oss allesammans: "Var stark och frimodig ... Var då inte förskräckt eller förfärad, ty Herren, din Gud är med dig vart än du går" (se Jos 1:9). Det kommer att tryggt leda dem till välsignelserna i Herrens hus.

Se till att de vet att den säkraste vägen till evig lycka är att hålla förbunden. Och om så krävs, lär dem hur man omvänder sig och hur man förblir ren och värdig.

Om nu det här låter bekant, mina bröder och systrar, så är det för att jag har talat till föräldrar och deras barn på tre generalkonferenser i rad. I april förra året uppmuntrade jag ungdomarna att "dra lärdom av det förflutna". Jag citerar från det talet: "Om ni är beredda att lyssna och lära er, kan ni få några av livets meningsfullaste lärdomar av dem som har gått före er ... Hur mycket bättre skulle inte vårt liv vara om vi följde Kristi trofasta efterföljares ädla exempel." ("Dra lärdom av det förflutna", *Liabona*, maj 2009, s. 31, 33).

I oktober förra året talade jag till fäder och söner på prästadömsmötet, och idag har jag talat mest till mödrar och döttrar. Varje tal har haft ett eget

budskap, men de har något gemensamt. Jag hoppas att ni lyssnar och ser ett mönster och hör ett bestämt och orubbligt budskap om att i dessa sista dagar är det väsentligt — ja, livsviktigt — att föräldrar och barn lyssnar på och lär sig av varandra. Jag har inte talat om ogripbara begrepp. De utgör grunden, själva kärnan i Guds plan för vår eviga lycka och frid.

Kyrkan vill hjälpa varhelst vi kan. Vi är här för att stödja och bistå er som föräldrar och som barn. Men hemmet är den viktigaste platsen att förbereda dagens ungdomar inför att leda morgondagens familjer och kyrka. Det är vårt personliga ansvar att som mödrar och fäder göra allt vi kan för att förbereda våra ungdomar så att de blir trofasta och rättfärdiga män och kvinnor. Det är i hemmet som vi måste undervisa om evangeliet genom förmaningar och föredöme.

Jag avslutar mina råd med den här

profetiska sammanfattningen av president Joseph F Smith: "Våra förbund (familjen) är inte avsedda enbart för detta liv, för tiden, som vi åtskiljer den från evigheten. Vi lever för tid och för evighet. Vi skapar band och relationer för tid och all evighet ... Vilka finns det förutom sista dagars heliga som hyser åsikten att vi bortom graven skall fortsätta i familjeorganisationen, att fadern, modern och barnen känner igen varandra ... att denna familjeorganisation är en enhet i Guds verks stora och fullkomliga organisation samt att allt detta är avsett att fortsätta genom tid och evighet?" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith*, s. 387–388).

Må Gud välsigna oss då vi undervisar, vårdar och förbereder varandra inom våra hems väggar för det stora verk som måste utföras av oss alla nu och i framtiden. Det är min bön i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

President Henry B. Eyring

förste rådgivare i första presidentskapet

Hjälp dem på vägen hem

Vi hjälper Guds barn på bästa sätt genom att ge dem möjlighet att bygga upp sin tro på Jesus Kristus och hans återställda evangelium när de är unga.

Bröder och systrar, vår himmelske Fader vill ha och behöver vår hjälp att föra sina andebarn hem, tillbaka till honom. Jag talar idag om ungdomar som redan finns i hans sanna kyrka och därför har börjat gå på den trånga och smala stigen tillbaka mot sitt himmelska hem. Han vill att de tidigt ska få den andliga styrka de behöver för att stanna kvar på stigen. Och han behöver vår hjälp för att snabbt föra dem tillbaka till stigen om de börjar gå vilse.

Jag var en ung biskop när jag tydligt började se varför Herren vill att vi ska stärka barnen när de är unga, och rädda dem snabbt. Låt mig berätta om en ung person som representerar många som jag har försökt hjälpa under åren som gått.

Hon satt mitt emot mig vid skrivbordet på biskopskontoret. Hon berättade om sitt liv. Hon hade döpts och konfirmerats som medlem i kyrkan när hon var åtta år. Inga tårar föll medan hon berättade om de mer än 20 åren som gått sedan dess, men hon lät mycket sorgsen. Hon sade att den negativa spiralen började med att

hon valde att göra sådant som hon trodde folk gillade. Hon började bryta mot det som till en början tycktes vara mindre viktiga bud.

Hon kände till en början lite sorg och en smula skuld känslor. Men umgänget med vännerna gjorde att hon plötsligt kände sig omtyckt, så hennes sporadiska beslut att omvända sig tycktes mindre och mindre viktiga. Allt eftersom allvaret i buden hon bröt mot ökade blev hennes dröm om ett lyckligt evigt hem allt vagare.

Hon sade att hon kände sig eländig. Hon satt fast i syndens fälla och ville att jag skulle rädda henne ur den. Men

det enda sättet hon kunde bli fri på var att utöva tro på Jesus Kristus, ha ett förkrossat hjärta, omvända sig och därigenom bli ren, förändrad och stärkt genom Herrens försoning. Jag vittnade för henne om att det fortfarande var möjligt. Och det var det, men så mycket svårare än det skulle ha varit om hon hade utövat tro tidigt i livet längs vägen hem till Gud och när hon först började gå vilse.

Ja, vi hjälper Guds barn på det bästa sättet genom att ge dem möjlighet att bygga upp sin tro på Jesus Kristus och hans återställda evangelium när de är unga. Och sedan måste vi hjälpa dem att blåsa liv i den tron innan den slocknar helt när de går bort från stigen.

Ja, ni och jag kan förvänta oss nära nog oräkneliga tillfällen att hjälpa medresenärer bland Guds barn. Frälsaren berättade för oss varför det skulle vara på det sättet när han beskrev den farliga vägen hem som alla Guds andebarn skulle ta genom dimman som synden och Satan skapar:

”Gå in genom den trånga porten. Ty vid är porten och bred är vägen som leder till undergång, och många är det som går in genom den.

”Ty trång är porten och smal är vägen som leder till livet, och få är de som finner den.”¹

En kärleksfull himmelsk Fader förutsåg sina barns behov och placerade ut vägbeskrivningar och räddare längs vägen. Han sände sin Son Jesus Kristus för att vägen skulle bli säker och synlig. Han kallade president Thomas S. Monson som sin profet idag. Ända sedan ungdomsåren har president Monson undervisat både om hur man stannar kvar på vägen och om hur man räddar dem som förrrat sig bort mot sorgen.

Vår himmelske Fader har kallat oss till många olika uppdrag att stärka och vid behov leda resenärer i säkerhet. Vårt viktigaste och inflytelserikaste uppdrag är inom familjen. De är viktiga eftersom familjen har möjlighet att i början av ett barns liv ge det en stark önskan att gå längs vägen hem. Föräldrar, bröder och systrar, far- och morföräldrar, mostrar och morbröder, fastrar och farbröder är mäktiga vägledare och räddare tack vare kärleken som utgör familjens kärna.

Familjen har en fördel under de första åtta åren i ett barns liv. Tack vare Jesu Kristi försoning kan Satan under dessa skyddade år inte använda sig av mörkrets dimma för att dölja vägen hem. Under dessa dyrbara år hjälper Herren familjen genom att kalla människor till Primär som hjälper till att stärka barnen andligen. Han ger dem också bärare av aronska prästadömet som handhar sakramentet. Under sakramentsbönerna hör barnen löftet att de en dag kan få ha den Helige Anden som sin vägledare om de lyder Guds bud. Därigenom stärks de så att de kan motstå frestelsen när den kommer och sedan, någon gång i framtiden, gå och rädda andra.

Många biskopar i kyrkan inspireras att kalla de starkaste medlemmarna i församlingen till att betjäna de enskilda

barnen i Primär. De inser att om barnen stärks, med tro och vittnesbörd, så är det mindre troligt att de behöver räddas som tonåringar. De inser att en stark andlig grund kan vara avgörande för resten av livet.

Vi kan alla hjälpa till. Mor- och farföräldrar och varje medlem som känner ett barn kan hjälpa till. Man behöver inte vara kallad att verka i Primär. Inte heller är åldern en faktor. En sådan kvinna satt som ung i den generalkommitté för Primär som var delaktig i att skapa VDR-mottot.

Hon tröttnade aldrig på att tjäna barnen. Hon undervisade i Primär i sin församling på egen begäran tills hon var nästan 90 år gammal. Små barn visste att hon älskade dem. De såg hennes exempel. De lärde sig de grundläggande principerna i Jesu Kristi evangelium av henne. Och framför allt lärde de sig genom hennes

exempel att uppfatta och känna igen den Helige Anden. Och när de gjorde det var de på god väg att utveckla den tro som krävs för att motstå frestelsen. Det var mindre troligt att de skulle behöva bli räddade och mer troligt att de istället skulle kunna rädda andra.

Jag lärde mig om kraften i en enkel bön i tro och om den Helige Anden när våra barn var små. Vår äldste son hade inte döpts än. Hans föräldrar, primärlärare och prästadömsledare hade försökt hjälpa honom uppfatta och känna igen Anden och veta hur man kan få hjälp av honom.

En eftermiddag hade min hustru skjutsat honom till en kvinna som lärde honom att läsa. Det var meningen att jag skulle hämta honom på väg hem från arbetet.

Hans lektion slutade tidigare än väntat. Han var säker på att han hittade hem. Så han började gå. Han sade

efteråt att han känt sig självsäker och tyckt om känslan av att gå hem själv. Han hade inte kommit en kilometer när det började bli mörkt. Han insåg att han fortfarande var långt hemifrån.

Han minns fortfarande hur ljuset från strålkastarna på bilarna som körde förbi honom flöt ihop på grund av att han grät. Han kände sig som ett litet barn, inte som den självsäkre pojken som börjat gå hem själv. Han insåg att han behövde hjälp. Då kom han ihåg något. Han visste att han borde be. Så han lämnade vägen och gick mot några träd som han kunde skymta i mörkret. Där hittade han en plats där han kunde gå ner på knä.

Han hörde röster som kom emot honom på andra sidan buskarna. Två ungdomar hade hört att han grät. När de kom närmare frågade de: "Behöver du hjälp?" Gråtande berättade han att han gått vilse och ville gå hem. De frågade om han kunde sitt telefonnummer eller sin adress. Det gjorde han inte. De frågade om han visste vad han hette. Det visste han. De bodde i närheten och tog med sig honom hem. De hittade vårt efternamn i telefonkatalogen.

När telefonen ringde rusade jag hem till dem, tacksam över att snälla människor hade placerats ut längs hans väg hem. Och jag har fortsatt vara tacksam över att han blivit undervisad om att be i tro om att hjälp skulle komma när han var vilse. Den tron har lett honom i säkerhet och fört räddare i hans väg fler gånger än han kan berätta.

Herren har gett oss ett mönster av räddning och räddare i sitt rike. I sin

visdom har Herren inspirerat sina tjänare att ge oss några av de bästa sätten att stärka oss och placera ut de bästa räddarna åt oss under tonåren.

Ni känner till två inflytelserika program som Herren givit oss. Det ena, för unga kvinnor, heter Personlig tillväxt. Det andra, för aronska prästdömsbärare, heter Plikt mot Gud. Vi uppmanar ungdomarna i det uppväxande släktet att inse sin förmåga att bygga upp sin andliga styrka. Och vi vädjar till dem som bryr sig om dessa ungdomar att göra det som Herren begär av oss så att vi kan hjälpa dem. Och eftersom kyrkans framtid beror på dem så är det viktigt för oss alla.

De två programmen har förbättrats, men deras syfte är oförändrat. President Monson uttryckte det så här: vi måste "lära oss det vi bör lära oss, göra det vi bör göra och vara det vi bör vara".²

Häftet *Personlig tillväxt* som Unga kvinnor har berättat tydligt om sitt syfte: "I programmet Personlig tillväxt får du hjälp av Unga kvinnors åtta värderingar för att bättre förstå vem du är, varför du är här på jorden och vad du som en Guds dotter bör göra för att förbereda dig för den dag då du kommer till templet för att ingå heliga förbund."

Vidare säger den att unga kvinnor kommer att "åta [sig] förpliktelser, fullgöra dem och rapportera [sina] framsteg till en förälder eller ledare". Där får de också löftet att "de handlingsmönster som du upprättar medan du arbetar på Personlig tillväxt — till exempel bön, skriftstudier och dagboksskrivande — blir personliga dagliga vanor. Dessa vanor stärker ditt vittnesbörd och hjälper dig att lära och utvecklas under hela ditt liv."³

Programmet Plikt mot Gud för

unga män i aronska prästadömet har förstärkts och fokuserats. Det kommer att bestå av en enda bok för de tre ämbetena i aronska prästadömet. Unga män och deras ledare kommer att få den nya boken. Programmet är ett kraftfullt verktyg. Det kommer att stärka de unga männens vittnesbörd och deras relation till Gud. Det kommer att hjälpa dem lära sig mer och vilja utföra sina prästadömsansvar. Det kommer att stärka relationerna till föräldrarna, bland kvorummedlemmarna och till deras ledare.

Båda programmen lägger stort ansvar på den insats som ungdomarna själva gör. De inbjuds lära sig och göra sådant som är en utmaning för alla. När jag ser tillbaka på min egen ungdomstid tror jag inte att jag utmanades på samma sätt. Kanske ombads jag vid några tillfällen att klara av sådana prov, men bara någon gång ibland. De här programmen förväntar sig konsekvens, hårt arbete och en mängd inläring och andliga upplevelser under åren som går.

När jag tänkte efter insåg jag att innehållet i häftena är en fysisk representation av hur mycket Herren litar på det uppväxande släktet och på alla oss som älskar dem. Och jag har sett bevis på att den tilliten är berättigad.

Jag har besökt kvorum i aronska prästadömet och sett dem handla. Jag har sett unga män följa mönstret att lära sig vad Gud vill att de ska göra, planera för att göra det, sedan gå och utföra det de kommit överens om att göra och slutligen berätta för andra om hur det förändrade dem andligen. Och när jag iakttog och lyssnade till dem såg jag tydligt hur fäder, mödrar, ledare, vänner och även andra medlemmar i församlingen rördes av Anden när de hörde ungdomar vittna om hur de hade blivit

stärkta. Ungdomarna blev upplyfta av att bära vittnesbörd och det blev också de som försökte hjälpa dem växa.

Unga kvinnors program har samma kraftfulla mönster för att utveckla andlig styrka hos de unga kvinnorna och ge oss möjlighet att hjälpa dem. Personlig tillväxt hjälper de unga kvinnorna att förbereda sig för att ta emot templets förrättningar. De får hjälp av de exempel som mödrar, mor- och farmödrar och varje rättfärdig kvinna de möter i kyrkan visar. Jag har sett föräldrar hjälpa sin dotter nå sina mål och drömmar genom att lägga märke till och uppskatta allt det goda hon gör.

För bara några dagar sedan såg jag hur en mor och hennes unga dotter uppmärksammades för att de tillsammans visat sig vara enastående kvinnor genom att fullgöra Personlig tillväxt. Och när de berättade för mig vad det har betytt för dem kände jag Herrens godkännande och hur han uppmuntrar oss alla att göra likadant.

Den viktigaste hjälpen vi kan ge de här ungdomarna är att vi låter dem känna vårt förtroende, att vi litar på att de går längs vägen hem till Gud och att de kan komma fram. Och det gör vi bäst genom att vandra tillsammans med dem. Eftersom stigen är brant och ibland stenig kan de tidvis känna sig modfällna och till och med snubbla. Ibland kan de tappa slutmålet ur sikte och gå åt sidan för att följa mindre evigt viktiga mål. De här inspirerade programmen gör att det händer mer sällan, eftersom det uppmuntrar ungdomen att inbjuda och ta emot den Helige Andens sällskap.

Det bästa rådet vi kan ge ungdomarna är att de bara kan komma tillbaka till sin himmelske Fader om de leds och förmanas av Guds Ande. Så om vi är kloka så uppmuntrar vi,

berömmar och är exempel på allt som inbjuder till den Helige Andens sällskap. När de berättar om vad de gör och känner måste vi själva vara berättigade Andens hjälp. Då ser de i vår uppskattning och glädje Guds godkännande. Och om vi känner att vi behöver ge förmanande råd så känner de att råden visar vår kärlek och Guds kärlek, inte tillrättavisning eller avståndstagande som Satan kan använda sig av för att leda dem längre bort.

Det exempel de behöver se mest hos oss är att vi gör det som de måste göra. Vi behöver be om Andens gåvor. Vi behöver begrunda skrifterna och levande profeters ord. Vi behöver göra upp planer som inte bara är önsningar utan också förbund. Och så behöver vi hålla våra löften till Herren. Och vi behöver lyfta andra genom att berätta för dem om när vi känt försorningens välsignelser i vårt liv.

Och vi behöver själva vara exempel på den stadiga och varaktiga trofasthet som Herren förväntar sig av dem. När vi gör det hjälper vi dem känna hur

Anden bekräftar att om de fortsätter på samma väg så kommer en kärleksfull Frälsare och himmelsk Fader att säga: "Bra, du gode och trogne tjänare. Du har varit trogen i det lilla. Jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres glädje!"⁴ Och vi som hjälper dem längs vägen kommer att höra dessa ord med glädje.

Jag vittnar om att Herren älskar er och varje Guds barn. Det här är hans rike, återställt med prästadömet's nycklar genom profeten Joseph Smith. Thomas S. Monson är Herrens profet idag. Jag lovar alla er som följer inspirerad vägledning från denna den sanna Jesu Kristi kyrka, att våra ungdomar, och vi som hjälper och älskar dem, kan komma fram i säkerhet till vårt hem hos vår himmelske Fader och Frälsaren, för att leva som familj och i glädje för evigt. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 3 Nephi 14:13–14.
2. Thomas S. Monson, "Att lära, att göra, att vara", *Liabona*, nov. 2008, s 67.
3. *Unga kvinnor, Personlig tillväxt* (häfte, 2009), s. 6.
4. Matt 25:21.

Framlagd av president Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Röstning på kyrkans ämbetsmän

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, Henry Bennion Eyring som förste rådgivare i första presidentskapet och Dieter Friedrich Uchtdorf som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot, om det finns några, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Boyd Kenneth Packer som president för de tolv apostlarnas kворum, och följande bröder som medlemmar av det kворumet: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson och Neil L. Andersen.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot kan de visa det.

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Vill alla som instämmer visa det.

Om någon är emot kan det visas

på samma sätt.

Det är föreslaget att vi avlöser följande som områdessjuttio från och med den 1 maj 2010:

Jorge M. Alvarado, Homero S. Amato, Manuel Araiz, Jorge D. Arrevillaga, Marcelo Bolfarini, Fernando E. Calderon, Gabriel A. Campos, Chu-Jen Chia, Flávio A. Cooper, Ronaldo da Costa, John C. Dalton, Kevin R. Duncan, Randy D. Funk, Robert H. Garff, Gerrit W. Gong, Frerich J. Görts, S. Horacio Guzmán, Ronald J. Hammond, Stephen W. Hansen, Yu Chen (Philip) Ho, Patrick Kearon, Christiaan H. Kleijweg, Larry R. Lawrence, Robert W. Lees, F. Rene Loli, Juan A. Machuca, Per G. Malm, Carlos S. Obata, Alexander A. Odume, A. Rolando Oyola, Melvin R. Perkins, James C. Perry, John C.

Pingree, Dinar M. Reyes, D. Chad Richardson, Maury W. Schooff, Hans T. Sorensen, John C. Taggart, Donald P. Tenney, G. Perrin Walker, Johann A. Wondra och Kazuhiko Yamashita.

De som vill instämma i vårt tack för deras utmärkta tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi avlöser systrarna Cheryl C. Lant, Margaret S. Lifferth och Vicki F. Matsumori som Primärföreningens generalpresidentskap.

Vi avlöser också alla medlemmar av Primärföreningens generalkommitté.

Alla som vill instämma i vårt tack för de här systrarnas hängivna tjänande kan nu visa det.

Det är föreslaget att vi stöder som nya medlemmar i de sjuttios första kворum Kevin R. Duncan, Gerrit W. Gong, Patrick Kearon och Juan A. Uceda; och som nya medlemmar i de sjuttios andra kворum Larry R. Lawrence, Per G. Malm och Jairo Mazzagardi.

Vill alla som instämmer visa det.

De som är emot kan visa det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio: Ian S. Ardern, Philip K. Bussey, René J. Cabrera, Renato Capelletti, Paul D. M. Christensen, Rogério G. R. Cruz, Donald D. Deshler, George R.

Primärföreningens nyligen inröstade generalpresidentskap

Donaldson, Ini B. Ekong, Christian Fingerle, Craig G. Fisher, Jerry L. Garns, Jack N. Gerard, M. Keith Giddens, Brent J. Hillier, Jui Chang Juan, George M. Keele, Dane O. Leavitt, Alexander T. Mestre, Arayik V. Minasyan, T. Jackson Mkhabela, S. Gifford Nielsen, Valentín F. Nuñez, Jeffery E. Olson, R. Ingvar Olsson, Robert N. Packer, Nathaniel R. Payne, Cesar A. Perez Jr., Fouchard Pierre-nau, Michael J. Reall, Edson D. G. Ribeiro, Brad K. Risenmay, Mozart B. Soares, Carlos A. Solis, Norland de Souza Lopes, Kouzou Tashiro, Omar Villalobos, W. Christopher Waddell, Alan J. Webb, Gerardo J. Wilhelm, Kevin J. Worthen, Craig T. Wright och Jim L. Wright.

Vill alla som instämmer visa det.
Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder Rosemary M. Wixom som ny generalpresident för Primärföreningen med Jean A. Stevens som första rådgivare och Cheryl A. Esplin som andra rådgivare.

Alla som instämmer kan visa det.
Någon emot?

Det är föreslaget att vi stöder övriga generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

Alla som instämmer kan visa det.
Om någon är emot visas det.

President Monson, så vitt jag kan uppfatta, har röstningen i konferenscentret varit enhälligt till förmån för givna förslag.

Tack, våra kära bröder och systrar, för ert stöd, er oavbrutna tro, hängivenhet och era böner.

Vi ber nu det nyligen kallade generalauktoriteterna och generalpresidentskapet för Primärföreningen att inta sina platser på förhöjningen. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2009

Framlagd av Robert W. Cantwell

Verkställande direktör, Kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga

Kära bröder! Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och Förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet. Rådet godkänner budgetar för kyrkans avdelningar och verksamheter. Kyrkans avdelningar använder medlen i överensstämmelse med godkända budgetar och enligt kyrkans riktlinjer och praxis.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen är tillräcklig över bidrag till fonder, utbetalningar och skyddandet av kyrkans tillgångar. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och all annan verksamhet inom kyrkan och personalen består av auktoriserade revisorer, auktoriserade internrevisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

På grundval av genomförda

revisioner anser kyrkans revisionsavdelning att intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2009 i allt väsentligt har upptecknats och förvaltats enligt professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans riktlinjer och praxis.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W. Cantwell
Verkställande direktör ■

Statistisk rapport för år 2009

Framlagd av Brook P. Hales

sekreterare till första presidentskapet

Första presidentskapet har utfärdat följande statistiska rapport för kyrkan för året som avslutades 31 december 2009.

Enheter i kyrkan

Stavar.....	2 865
Missioner	344
Distrikt	616
Församlingar och grenar	28 424

Kyrkans medlemsantal

Totalt antal medlemmar	13 824 854
Ökning av barn med matrikelkort under 2009	119 722
Nyomvända döpta under 2009	280 106

Missionärer

Antal heltidsmissionärer.....	51 736
-------------------------------	--------

Tempel

Tempel invigda under 2009.....	2
(Draper i Utah, USA och Oquirrh Mountain i Utah)	
Tempel i verksamhet.....	130

Tidigare generalämbetsmän i kyrkan och andra framstående medlemmar som har avlidit sedan april förra året

Äldste Royden G. Derrick, generalauktoritet emeritus; *äldsterna George I. Cannon, W. Don Ladd,*

Douglas J. Martin och *Joseph C. Muren*, före detta medlemmar i de sjuttios kvorum; *syster Colleen W. Asay*, änka efter äldste Carlos E. Asay, generalauktoritet emeritus; *syster Jeanne C. Dunn*, änka efter äldste Paul H. Dunn, generalauktoritet emeritus; *syster*

Jelaire C. Simpson, änka efter äldste Robert L. Simpson, generalauktoritet emeritus; *syster Jacqueline Y. Lawrence*, hustru till äldste W. Mack Lawrence, före detta medlem i de sjuttios kvorum; *syster Betty N. Turley*, hustru till äldste Richard E. Turley Sr., före detta medlem i de sjuttios kvorum; *broder David S. King*, före detta assistent till Unga mäns generalstyrelse för Mutual Improvement Association; *syster Ann S. Reese*, före detta rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap; *broder Robert J. Matthews*, expert på Joseph Smith Translation of the Bible; samt *broder Truman Madsen*, religionsforskare och före detta rektor vid BYU Jerusalem Center. ■

Äldste L. Tom Perry

i de tolv apostlarnas kворum

Mödrar som undervisar barnen i hemmet

Jag tror att det är enligt gudomlig plan som moderns roll betonar omvårdnaden och undervisningen av nästa generation.

Jag hade nyligen tillfälle att tillsammans med äldste Donald L. Hallstrom resa och besöka fem städer i centrala Förenta staterna. I varje stad vi besökte skulle vi ha ett möte med heltidsmissionärerna, och därefter ett möte med stavs- och församlingsledare om missionsarbete. Mellan de här två mötena skulle stavens hjälpförening bjuda oss på en lätt middag så att vi fick tid att träffa stavspresidenterna. När vi kom till Milwaukee i Wisconsin värdade två unga familjer till Hjälpföreningen om att låta dem laga och servera middagen. De två männen arbetade i köket. De två mödrarna höll uppsikt över bordsarrangemangen och serveringen av maten. Tre små barn tog hand om dukningen och serveringen under mödrarnas övervakning. Det gav mödrarna tillfälle att undervisa barnen. Det var mycket intressant att iakttä hur barnen följde varje detalj i mödrarnas undervisning. De utförde sina uppgifter helt och fullt.

Det jag såg fick mig att tänka på den undervisning jag fick av min mor. Precis som profeten Nephi och som

många av er är jag född av goda föräldrar (se 1 Nephi 1:1).

Ett av mina syskonbarn gav mig nyligen fyra anteckningsböcker som min mor hade fyllt med noteringar medan hon förberedde sig för sin lektion i Hjälpföreningen. Jag kan tänka mig att de här anteckningsböckerna — och det finns fler som jag ännu inte har tittat i — motsvarar hundratals timmars förberedelser.

São Paulo, Brasilien

Min mor var en underbar lärare som var omsorgsfull och noggrann i sina förberedelser. Jag har tydliga minnen av dagarna före hennes lektioner. Matsalsbordet var täckt av referensmaterial och anteckningarna hon gjorde inför sin lektion. Hon hade förberett så mycket material att jag är säker på att bara en liten del av det användes under lektionen, men jag är lika säker på att inga av hennes förberedelser någonsin var bortkastade. Hur kan jag vara säker på det? När jag bläddrade igenom sidorna i hennes anteckningsbok var det som om jag än en gång hörde min mor undervisa mig. Ja, anteckningarna om ett enda ämne var för omfattande för att en lektion skulle räcka till, men det som hon inte använde i klassen använde hon till att undervisa sina barn.

Jag tror att jag tryggt kan säga att även om min mor var en väldigt duktig lärare bland systrarna i Hjälpföreningen, skedde hennes bästa undervisning hemma bland barnen. Naturligtvis berodde det till stor del på att hon hade mycket mer tid till att undervisa sina barn än hon hade till att undervisa Hjälpföreningens systrar. Men jag vill också gärna tro att hon förberedde sig så grundligt för att först och främst vara ett föredöme för sina barn i att flitigt tjäna i kyrkan, och för det andra för att hon insåg att det hon lärde sig genom att förbereda sina lektioner skulle gång på gång kunna användas för att fylla ett högre syfte — att undervisa hennes söner och döttrar.

Låt mig få uppliva några minnen en stund och berätta vad jag lärde av min mor om hur man undervisar om evangeliet i hemmet. Min mor förstod värdet av att undervisa sina barn om normer, värderingar och lärosatser medan de var unga. Även om hon var

tacksam för andra som undervisade hennes barn utanför hemmet i skolan eller i kyrkan, insåg hon att föräldrarna har fått förtroendet att fostra sina barn, och i slutändan måste föräldrar se till att deras barn undervisas om det som deras himmelske Fader vill att de ska lära sig. Mina syskon och jag förhördes mycket noga av vår mor när vi fått undervisning utanför hemmet för att hon skulle vara säker på att rätta lärdomar nådde våra öron och formade våra sinnen.

När jag sprang hem från skolan brukade jag ibland tänka att skolan var över för den dagen, men den illusionen försvann snabbt när jag såg min mor stå i dörren och vänta på mig. När vi var små hade vi varsin skolbänk i köket där vi kunde fortsätta att få undervisning av henne medan hon utförde sitt hushållsarbete och lagade middag. Hon hade en medfödd begåvning som lärare och krävde långt mer av oss än våra lärare i skolan och kyrkan.

Min mor undervisade oss om både världsliga och andliga lärdomar. Hon såg till att ingen av oss kom efter i skolarbetet, som hon ofta brukade komplettera. Hon övade också sina hjälpföreningslektioner på oss. Vi fick naturligtvis de oförkortade versionerna som stod i hennes anteckningsböcker, inga förkortade versioner som begränsats av en viss lektionstid.

Vår undervisning där hemma handlade också om att lära oss skriftställen utantill, däribland trosartiklarna och profeters, siares och uppenbarares ord. Min mor var en person som trodde att intellektet försvagades om det inte ständigt var i bruk. Hon undervisade oss när vi diskade, kärnade smör eller hjälpte till på många andra sätt. Hon trodde inte på att låta onyttiga tankar komma in i barnens sinnen, inte ens

när de höll på med fysiskt arbete.

Jag använder inte min mor som en förebild för föräldrar i dagens värld. Det ser annorlunda ut idag, men även om tider förändras så får en förälders undervisning aldrig nedvärderas. Många verksamheter länkar en generations värderingar till nästa generation, men den allra viktigaste är nog att föräldrarna undervisar barnen i hemmet. Det gäller speciellt undervisningen om värderingar, moraliska och etiska normer, och tro.

Undervisningen i hemmet är ännu viktigare i dagens värld, där motståndarens inflytande är så utbrett och han attackerar och försöker undergräva och förstöra själva grunden till vårt samhälle, det vill säga familjen. Föräldrar måste bestämma sig för att undervisning i hemmet är ett högst heligt och viktigt ansvar. Även om andra institutioner som till exempel kyrkan och skolan kan hjälpa föräldrar att "vänja den unge vid den väg han [eller hon] bör vandra" (se Ords 22:6), så vilar ansvaret i första hand på föräldrarna. Enligt den stora lyckosalighetsplanen är det föräldrarna som fått förtroendet att ta hand om och utveckla vår himmelske Faders barn.

Våra familjer är en viktig del av hans verk och härlighet — "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan" (Mose 1:39). På Guds eviga scen är det vanligtvis meningen att föräldrar ska inneha de viktigaste rollerna i barnens liv. Lyckligtvis finns det inhoppare som kan ingripa när föräldrarna inte kan. Det är emellertid föräldrarna som fått befallningen av Herren att fostra sina barn i ljus och sanning (se L&F 93:40).

Föräldrarna måste föra in ljus och sanning i sina hem genom en familjebön, en stunds skriftstudier, en hemaf-ton, en bok som läses högt, en sång och en familjemåltid åt gången. De vet att inflytandet av rättfärdig, samvetsgrann och ihärdig daglig fostran är bland de starkaste och framgångsrikaste krafterna i världen för det goda. Ett samhälles välgång, folkets lycka, framgång och frid har sina gemensamma rötter i undervisningen av barnen i hemmet.

Äldste Joseph Fielding Smith lärde: "Det är föräldrarnas plikt att lära sina barn de frälsande principerna i Jesu Kristi evangelium, så att de vet varför de skall döpas och så att en önskan att fortsätta hålla Guds bud sedan de

döpts ska inpräntas i deras hjärtan, så att de kan komma tillbaka till hans närhet. Vill ni, mina goda bröder och syst-rar, ha kvar era familjer, era barn? Vill ni beseglas till era fäder och era möd-rar som gått före er? ... I så fall måste ni börja er undervisning vid vaggan. Ni måste undervisa genom såväl föredöme som föreskrifter" (Conference Report, okt. 1948, s. 153; se *Nordstjärnan*, okt 1983, s. 137).

Min mors exempel som lärare i hemmet väcker en annan tanke, som handlar mer allmänt om undervisning. Kyrkans ledare lägger ner mycket tid på att tänka ut hur undervisningen i kyrkan ska kunna förbättras. Varför lägger vi ner så mycket tid och arbete? Det är för att vi tror att undervisningen har en enorm kraft att öka tron hos enskilda och stärka familjer. Jag tror att något av det bästa vi kan göra för att förbättra undervisningen i kyrkan är att förbättra undervisningen i våra hem. Vår undervisning i hemmet förbereder oss för att undervisa mer effektivt i kyrkan, och vår undervisning i kyrkan hjälper oss att undervisa mer effektivt där hemma. I kyrkan över hela världen finns matsalsbord som är täckta med referensmaterial och anteckningsböcker fyllda med tankar om hur lektioner ska hållas. Det går inte att förbereda sig för mycket för att

undervisa om Jesu Kristi evangelium, eftersom kunskap om evangeliet alltid kan, vare sig den används under klass-tiden eller ej, undervisas i hemmet.

Det inspirerade dokumentet "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" slår fast:

"Man och hustru har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. 'Barn är en Herrens gåva' (Psaltaren 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor ...

Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar" (*Liabona*, okt. 2004, s. 49).

Enligt "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" kan de principer jag har undervisat om rörande undervisning i hemmet tillämpas på båda föräldrarna, men de är särskilt avgörande för moderns roll. Fäder är oftast på jobbet och borta från hemmet under större

delen av dagen. Det är en av många anledningar till att så mycket ansvar för undervisningen av barnet i hemmet vilar på mödrarna. Även om omständigheterna varierar och idealet inte alltid kan uppnås, tror jag att det är enligt gudomlig plan som moderns roll beto-nar omvårdnaden och undervisningen av nästa generation. Vi ser så många utmaningar idag som kommer av distraherande och destruktiva inflytanden, avsedda att vilseleda Guds barn. Vi ser många ungdomar som saknar de djupa, andliga rötter som de behöver för att hålla sig stadigt kvar i tron när vantrons och misströstans stormar virvlar runt dem. Alltför många av vår himmelske Faders barn överväldigas av världsliga begär. Ondskans våldsamma angrepp mot våra barn är mer utstuderade och skamlösa än någonsin tidigare. När vi undervisar om Jesu Kristi evangelium i hemmet ger det oss ett ytterligare lager av isolering som skyddar våra barn från världsliga inflytanden.

Gud välsigne er, ni underbara möd-rar och fäder i Sion. Han har anförtrött sina eviga barn i er vård. Som föräldrar är vi medarbetare med, ja, vi förenar oss med Gud, i att åstadkomma hans verk och härlighet bland hans barn. Det är vår heliga plikt att göra vårt allra bästa. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn. Amen. ■

Äldste D. Todd Christofferson

i de tolv apostlarnas kворum

Vi har välsignats med skrifterna

Det centrala syftet med all helig skrift är att fylla vår själ med tro på Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus.

Den 6 oktober 1536 leddes en ömklig figur ut från en fängelshåla i Vilvoorde slott nära Bryssel. Under nästan ett och ett halvt år hade mannen suttit isolerad i en mörk och fuktig cell. Utanför slottets väggar bands nu fången fast vid en påle. Han hann be högt en sista gång: ”Herre, öppna ögonen på konungen av England”, och sedan ströps han. Omedelbart därefter brändes han på bål. Vem var mannen och vad hade han gjort för att fördömas av både politiska och kyrkliga myndigheter? Han hette William Tyndale och hans brott bestod i att ha översatt och gett ut Bibeln på engelska.

Tyndale, som föddes i England ungefär då Columbus seglade till den nya världen, utbildades i Oxford och Cambridge och prästvigdes sedan i katolska kyrkan. Han talade åtta språk flytande, bland annat grekiska, hebreiska och latin. Tyndale var en ivrig bibelforskare och den allmänna okunskapen om skrifterna som han iakttog bland både präster och allmänhet oroad honom djupt. Under ett häftigt samtal med en präst som var emot att man gav allmänheten tillgång till

skrifterna lovade Tyndale: ”Om Gud bevarar mitt liv ska jag innan många år har gått se till att pojken bakom plo-gen känner Bibeln bättre än du!”

Han sökte tillstånd av kyrkans ledare för att ta fram en översättning av Bibeln på engelska så att alla kunde läsa och tillämpa Guds ord. Tillståndet nekades — den rådande åsikten var att direkt tillgång till skrifterna för någon annan än prästerna hotade kyrkans makt och var detsamma som att ”kasta pärlor för svinen” (se Matt 7:6).

Men Tyndale påbörjade ändå det krävande översättningsarbetet. År 1524 reste han till Tyskland under antaget namn och höll sig gömd större delen

av tiden han var där på grund av ständiga hot om arrestering. Med hjälp av hängivna vänner fick Tyndale tillfälle att först ge ut Nya testamentet på engelska och sedan Gamla testamentet. Biblarna smugglades in till England där de var mycket eftersökta och högt värderade av dem som fick tag i ett exemplar. De spreds vitt och brett, men i hemlighet. Myndigheterna brände alla exemplar de fick tag på. Men inom tre år efter Tyndales död öppnade Gud ögonen på kung Henrik VIII och med publikationen som kallades ”the Great Bible” började skrifterna på engelska bli tillgängliga för allmänheten. Tyndales arbete blev grunden för nästan alla framtida engelska översättningar av Bibeln, varav den mest kända är King James Version.¹

William Tyndale var varken den förste eller siste som i många länder och på många språk fick offra mycket, ibland till och med livet, för att föra Guds ord ut ur dunklet. Vi står i stor tacksamhetsskuld till dem alla. Vi kanske är ännu mer tack skyldiga dem som trofast skrev ner och bevarade ordet under tidens gång, ofta under mödosamt arbete och uppoffringar: Mose, Jesaja, Abraham, Johannes, Paulus, Nephi, Mormon, Joseph Smith och många andra. Vad visste de om skrifternas betydelse som vi också behöver känna till? Vad förstod människorna i 1500-talets England, som betalade ett högt pris för och utstod stora personliga risker för att få tillgång till en Bibel, som vi också behöver förstå?

Kort före sin död överlämnade profeten Alma folkets heliga uppteckningar till sin son Helaman. Han påminde Helaman om att skrifterna har ”vidgat detta folks minne, ja, och övertygat många om deras felaktiga vägar

och bringat dem till kunskapen om deras Gud, till deras själs frälsning” (Alma 37:8). Han befälde Helaman att bevara uppteckningarna så att Gud genom dem kunde ”visa sin makt för framtida släktled” (Alma 37:14).

Genom skrifterna visar Gud verkligen ”sin makt” för att frälsa och upphöja sina barn. Genom hans ord, som Alma sade, vidgar han vårt minne, belyser falskheter och fel och för oss till omvändelse och hjälper oss glädjas i Jesus Kristus, vår Återlösare.

Skrifterna vidgar vårt minne

Skrifterna vidgar vårt minne genom att de hjälper oss att alltid minnas Herren och vår relation till honom och Fadern. De påminner oss om vad vi visste under vårt förjor-diska liv. Och de vidgar vårt minne på ett annat sätt genom att undervisa oss om epoker, folk och händelser som vi inte personligen upplevt. Ingen av oss var där för att se Röda havet delas och med Mose gå över

till andra sidan mellan vattenväggar. Vi var inte där och lyssnade till bergspredikan eller såg Lasarus upp-väckas från de döda, eller såg Frälsarens lidande i Getsemane och på korset. Vi hörde inte tillsammans med Maria de två änglarna som vid den tomma graven vittnade om att Jesus uppstått från de döda. Ni och jag gick inte fram, den ene efter den andre, tillsammans med folkmängden i landet Ymnighet, då den upp-ståndne Frälsaren bad alla känna märkena efter spikarna, och vi vätte inte hans fötter med våra tårar. Vi knäböjde inte med Joseph Smith i den heliga lunden och såg Fadern och Sonen. Men vi känner till allt detta och mycket mer eftersom vi har skrifternas uppteckningar som vidgar vårt minne, som lär oss sådant som vi inte kände till. Och när detta tränger in i vårt sinne och hjärta slår vår tro på Gud och hans älskade Son rot.

Skrifterna vidgar också vårt minne genom att hjälpa oss att inte glömma

det som vi och tidigare generationer har lärt oss. De som inte har eller som bortser från Guds nedtecknade ord kommer omsider att sluta tro på honom och glömma ändamålet med sin skapelse. Ni minns hur viktigt det var för Lehis folk att få med sig mässingsplåtarna från Jerusalem. Skrifterna var väsentliga för deras kunskap om Gud och Kristi kommande återlösning. Den andra gruppen som ”lämnade Jerusalem” en kort tid efter Lehi hade inga skrifter med sig, och när Lehis efterkommande mötte dem tre- eller fyrahundra år senare står det att ”deras språk hade urartat ... och de förnekade sin Skapares existens” (Omni 1:15, 17).

På Tyndales tid var okunnigheten om skrifterna omfattande eftersom människorna inte hade tillgång till Bibeln, särskilt på ett språk som de kunde förstå. Idag är Bibeln och andra heliga skrifter lätt tillgängliga, men okunnigheten om skrifterna ökar eftersom många inte öppnar böckerna.

Därför har de glömt sådant som deras mor- och farföräldrar visste.

Skrifterna utgör rättesnöret för att skilja mellan sanning och villfarelse

Gud använder skrifterna till att avslöja felaktiga tankar, falska traditioner och synden med dess förödande effekter. Han är en kärleksfull förälder som vill bespara oss onödigt lidande och sorger och samtidigt hjälpa oss uppnå vår gudomliga potential. Skrifterna avvisar till exempel en forntida filosofi som blivit populär idag igen — Korihors filosofi om att det inte finns några absoluta moralnormer, att ”varje människa får framgång alltefter sin begåvning, och varje människa segrar alltefter sin styrka. Och vad människan än gör så är det inte något brott” och ”att när en människa är död, så är det slut därmed” (se Alma 30:17–18). Alma, som hade haft med Korihor att göra, undervisade tydligt för sin son Corianton att det verkligen fanns en gudomlig moralregel och vad den innebar. Corianton hade begått en sexuell synd och hans far talade till honom kärleksfullt men tydligt: ”Vet

du inte, min son, att sådant är avskyvärt i Herrens ögon, ja, den mest avskyvärda av alla synder förutom att utgiuta oskyldigt blod eller förneka den Helige Anden?” (Alma 39:5).

I bjärt kontrast mot hur det var för hundra år sedan skulle många idag tvista med Alma om hur allvarlig omoralen är. Andra skulle säga att allt är relativt, eller att Guds kärlek är tolerant. Om det finns en Gud, säger de, så ursäktar han alla synder och missdåd eftersom han älskar oss — man behöver inte omvända sig. Eller som mest räcker det med att vi bekänner synden. Deras Jesus är en man som vill att människan ska arbeta för sociala rättvisor, men som inte kräver något av dem i deras personliga liv eller uppförande.² Men en kärleksfull Gud låter oss inte lära oss av sorglig erfarenhet att ”ogudaktighet aldrig har inneburit lycka” (se Alma 41:10; se också Helaman 13:38). Hans bud är verklighetens röst och vårt skydd mot självförvållad smärta. Skrifterna är rättesnöret för att bedöma sanning och rätt och de säger tydligt att sann lycka inte kommer av att förneka

Guds rättvisa eller av att försöka komma undan syndens följder, utan att den kommer av omvändelse och förlåtelse genom Guds Sons försonande nåd (se Alma 42).

Skrifterna lär oss de principer och moraliska värderingar som vi behöver för att bibehålla ett civiliserat samhälle, däribland redbarhet, ansvar, osjälviskhet, trohet och kristlig kärlek. Skrifterna berättar livfullt om de välsignelser som kommer av att man följer sanna principer, och om de tragedier som följer då personer och samhällen överger dem. Där skrifternas sanningar ignoreras eller förkastas smulas samhällets vitala moraliska kärna sönder och förfallet ligger om hörnet. Med tiden finns det inget kvar som kan stödja de institutioner som uppehåller samhället.

Skrifterna för oss till Kristus, vår Återlösare

I slutändan är det centrala syftet med all helig skrift att fylla vår själ med tro på Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus — tro på att de finns; tro på Faderns plan för vår odödlighet och vårt eviga liv; tro på Jesu Kristi försoning och återlösning, som ger liv åt lyckalighetsplanen; tro på att låta Jesu Kristi evangelium styra vårt liv; och tro på att lära känna ”den ende sanne Guden, och den som [han] har sänt, Jesus Kristus” (Joh 17:3).

Guds ord, som Alma sade, är som ett frö som planteras i vårt hjärta och som alstrar tro när det börjar gro inom oss (se Alma 32:27–43; se också Rom 10:13–17; L&F 50:14). Tro kommer inte av att studera forntida texter med enbart akademiskt syfte. Den kommer inte genom arkeologiska utgrävningar och upptäckter. Den kommer inte som ett resultat av vetenskapliga

experiment. Den kommer inte ens genom att man bevittnar mirakel. Sådant kan bekräfta vår tro, eller ibland utmana den, men de skapar inte tro. Tro kommer av att den Helige Anden vittnar för vår själ, Ande till ande, när vi lyssnar till eller läser Guds ord. Och tron mognar när vi fortsätter att mäta oss med ordet.

Berättelser i skrifterna om andras tro stärker vår egen. Vi minns office-rens tro som gjorde att Kristus kunde bota hans tjänare utan att han ens träffade honom (se Matt 8:5–13) och hur den kananeiska kvinnans dotter botades eftersom den ödmjuka modern tog emot ”smulorna” från Herrens bord (se Matt 15:22–28; Mark 7:25–30). Vi hör Jobs smärtyllda rop: ”Se, han må döda mig, ändå sätter jag min lit till honom” (se King James Version, Job 13:15), och hur han tårögt sade: ”Men jag vet att min återlösare lever, och som den siste skall han träda fram över stoftet ... jag [skall] i mitt kött skåda Gud” (Job 19:25–26). Vi hör och fattar mod från den beslut-samhet som en ung profet visade, trots att han hatades och förföljdes av så många vuxna: ”Jag hade sett en syn. Jag visste det, och jag visste att Gud visste det och jag kunde inte förneka det, inte heller vågade jag göra det” (Joseph Smith — Historien 1:25).

Eftersom skrifterna lägger fram Kristi lära åtföljs de av den Helige Anden, vars uppgift det är att vittna om Fadern och Sonen (se 3 Nephi 11:32). Därför är studier i skrifterna ett sätt att ta emot den Helige Anden. Skrifterna gavs naturligtvis genom den Helige Anden (se 2 Petr 1:21; L&F 20:26–27; 68:4), och samme Ande kan vittna om dess sanning till dig och mig. Studera skrifterna noggrant och medvetet. Begrunda och be om dem.

Skrifterna är uppenbarelse, och de leder till mer uppenbarelse.

Tänk på vilken stor välsignelse det är att vi har Bibeln och ytterligare omkring 900 sidor helig skrift: Mormons bok, Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. Tänk sedan på de ord som profeter talar under till-fällen som detta då de leds av den Helige Anden, ord som Herren kallar helig skrift (se L&F 68:2–4): De kan nästan ständigt nå oss via teve, radio, Internet, satellit, CD, DVD och tryckt material. Jag tror inte att det funnits något annat folk under världens histo-ria som välsignats med en sådan mängd helig skrift. Och inte bara det, utan varje man, kvinna och barn kan dessutom äga och studera egna exem-plar av dessa heliga texter, och oftast på sitt eget språk. Så otroligt något sådant skulle ha verkat för dem som levde under William Tyndales dagar och för de heliga under tidigare tidshushållningar! Det är tydligt att

Herren genom denna välsignelse låter oss förstå att vårt behov av ständig till-gång till skrifterna är större än någon-sin tidigare. Må vi ständigt mäta oss med Kristi ord, som ska tillkännage för oss allt som vi bör göra (se 2 Nephi 32:3). Jag har studerat skrifterna. Jag har begrundat skrifterna. Och under denna påskhögtid vittnar jag för er om Fadern och Sonen, som de uppenba-ras i helig skrift, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Informationen om William Tyndale hämtas ur följande källor: David Daniell, *The Bible in English* (2003), s. 140–157; Lenet Hadley Read, *How We Got the Bible* (1985), s. 67–74; S. Michael Wilcox, *Fire in the Bones: William Tyndale — Martyr, Father of the English Bible* (2004); John Foxe, *The New Foxe's Book of Martyrs* (1997), s. 121–133; ”William Tyndale”, http://en.wikipedia.org/wiki/William_Tyndale; 28 feb. 2010; Bible Dictionary, ”Bible, English”.
2. Se intervju med Richard Neitzel Holzapfel i Michael De Groote, ”Questioning the alternative Jesus”, *Deseret News*, 26 nov. 2009, s. M5.

Äldste Koichi Aoyagi

i de sjuttios kvorum

Hjälpande händer, räddande händer

Må vi följa profetens råd och föredöme och varje dag söka upp de behövande.

Mina bröder och systrar, jag är innerligt tacksam för möjligheten att tala till er under konferensen. Jag är tacksam för president Thomas S. Monson och jag vittnar om att han är den levande Gudens profet. Jag är djupt imponerad av det underbara exempel president Monson ger oss, som under hela sitt liv har räckt ut sin hand för att hjälpa och rädda andra.

Vi lever i en tid då många människor drabbas av svåra olyckor och behöver hjälp på grund av jordbävningars, tsunamiers, orkaners och andra naturkatastrofers förödande effekter. Kyrkan räcker ut handen mot dessa människor genom humanitär hjälp. Kyrkans medlemmar ger trofast generösa fasteoffer varje månad och utför tjänande i en kärleksfull anda. De räcker bokstavligen ut en hjälpande hand på Herrens sätt. De följer befallningen som Herren gav: ”Kom i allt ihåg de fattiga och behövande, de sjuka och lidande, ty den som inte gör detta, han är inte min lärjunge” (L&F 52:40).

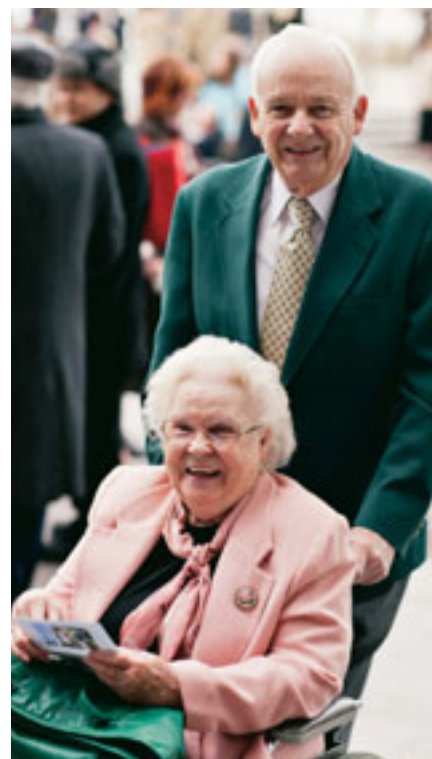
Idag vill jag tala om händer som hjälper och räddar på ett andligt sätt. Herrens verk och härlighet är att

”åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan” (Mose 1:39). Många omkring oss behöver andlig hjälp. När vi räcker ut en räddande hand mot mindre aktiva medlemmar, familjer där inte alla är medlemmar och mot dem som inte delar vår tro, inbjuder vi alla att ”komma till Kristus”.¹

Som nybliven medlem i kyrkan undsattes jag andligen av en räddande hand som en trofast medlem i kyrkan räckte ut. Jag växte upp i Matsumoto i Japan, inte långt från platsen där vinterolympiaden i Nagano hölls. Min hemstad är mycket lik Salt Lake City, den ligger i en dal omringad av vackra berg. När jag var 17 år träffade jag två amerikanska missionärer: äldste Carter och äldste Hayashi. Vi var nästan jämnåriga, men äldsterna hade något underbart som jag inte känt tidigare. De var flitiga, gladlynta och fyllda av kärlek och ljus. Jag blev djupt imponerad av deras egenskaper och ville bli som de. Jag lyssnade till deras budskap och beslöt mig för att döpas. Mina föräldrar var buddister och var starkt emot mitt dop. Men med missionärernas och Herrens hjälp fick jag tillstånd att döpas och undret skedde.

Året därpå började jag på universitetet i Yokohama. Jag bodde ensam och långt från min hemstad och alla bekanta. Jag kände mig övergiven och drev bort från kyrkan. En dag fick jag ett vykort från en av kyrkans medlemmar där hemma. Hon skrev att hon hört att jag inte gick till kyrkan längre. Hon citerade ett skriftställe och bad mig återvända till kyrkan. Jag överväldigades av orden i skriftstället. De hjälpte mig förstå att jag kanske hade gått miste om något viktigt, och jag begrundade och kämpade med det i många dagar. Det gjorde också att jag kom ihåg ett löfte som missionärerna givit mig: ”Om du läser Mormons bok och ber innerligt om att få veta om löftet i Moronis bok är sant, så får du veta sanningen genom den Helige Andens kraft.”²

Jag insåg att jag inte bad av hela mitt hjärta och bestämde mig för att göra det. En morgon vaknade jag tidigt, knäböjde i min lilla lägenhet och bad innerligt. Till min förvåning kom den Helige Andens bekräftelse över mig

precis som utlovat. Mitt hjärta dunkade, kroppen skakade och jag fylldes av glädje. Genom den Helige Andens kraft lärde jag mig att Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus lever och att de verkligen visade sig för Joseph Smith. Jag beslöt mig för att omvända mig och trofast följa Jesus Kristus under resten av mitt liv.

Den andliga upplevelsen förändrade mitt liv totalt! Jag beslutade mig för att gå på mission för att visa min tacksamhet till Herren och medlemmen som räddade mig. Efter missionen vigdes jag i templet med en underbar kvinna och vi har välsignats med fyra barn. Det kan nämnas att det var samma kvinna som räddade mig genom att skicka ett vykort till min ensamma lägenhet i Yokohama många år tidigare. Jag kommer alltid att vara tacksam för Herrens nåd och för hjälpen jag fick av medlemmen, som återigen bad mig ”komma till Kristus”.³

Jag vet att många av er i enskildhet räcker ut er kärleksfulla och räddande hand dagligen. Vi har en trofast syster i Hjälpföreningen som inte bara bryr sig om dem som hon är besökslärare för, utan dessutom besöker alla systrar

som är sjuka eller behöver hjälp. Hon besöker dem ofta och har i åratal stärkt många tro. Jag tänker på en biskop som ofta besökte änkorna och änkemännen i sin församling. Den hjälpen fortsatte under många år efter hans avlösning.

Jag känner till en prästadömsledare som tar sig tid med en ung man som förlorat sin far. Han följer med honom till aktiviteter, undervisar honom om evangeliet och ger honom de råd hans far skulle ha givit honom. En annan familj tycker om att dela med sig av evangeliet. Både föräldrar och barn vittnar om evangeliet för alla de möter och älskas av många.

Som en del av en aktivitet i Primär lägger mitt femåriga barnbarn ett oppoppat popcorn i en stor glasflaska varje gång hon hjälper någon. Hon sjunger följande primärsång högt och ljudligt medan hon söker efter bra saker att göra varje dag: ”Lyss till profeten, lyss till profeten, lyss till profeten, han känner Gud.”⁴

Jag hinner inte berätta om allt det goda jag ser kyrkans medlemmar göra. De följer profetens råd, inte för att det är deras plikt eller ansvar utan av egen

fri vilja, utan fanfarer men med glädje.

Ibland känns det som om vi är för svaga och inte orkar rädda andra, men Herren påminner oss: ”Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig” (Matt 25:40).

Jag avslutar med ett citat av president Thomas S. Monson: ”Mina bröder och systrar, det finns människor omkring oss som behöver vår uppmärksamhet, vår uppmuntran, vårt stöd, vår tröst och vår godhet — de kan vara släktingar, vänner, bekanta eller främlingar. Vi är Herrens händer här på jorden, med uppdraget att tjäna och lyfta hans barn. Han är beroende av var och en av oss.”⁵

Må vi följa rådet och exemplet profeten ger oss och varje dag söka efter de behövande, så att vi som Herrens händer kan hjälpa och rädda hans barn, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer*, s. 1
2. Se Moroni 10:4–5.
3. Se Matt 11:28.
4. ”Lyss till profeten”, *Barnens sångbok*, s. 58–59.
5. Thomas S. Monson, ”Har jag hjälpt någon idag?”, *Liabona*, nov. 2009, s. 86.

Äldste Bruce A. Carlson

i de sjuttios kvorum

När Herren befaller

*Trofast lydnad, hur stor uppgiften än verkar,
medför Herrens vägledning, hjälp och frid.*

Det berättas om två friluftsentusiaster som hyrde ett litet plan för att flyga till en avlägsen sjö på sin årliga fisketur. Efter en lyckad fisketur kom piloten tillbaka för att hämta upp dem. Men han upplyste dem genast om att hans lilla flygplan inte skulle kunna bära dem, deras utrustning och all den fisk de fångat. Det skulle krävas en vända till.

Sportfiskarna var inte intresserade av att betala för den extra flygningen. Så de lovade piloten att de skulle packa noga och ge honom en liten bonusbetalning. Piloten gick motvilligt med på att försöka flyga dem.

Sportfiskarna log menande medan piloten tvingade upp planet i luften. Men några sekunder senare överstegrade planet och störtade ner mot ett stort träskområde vid änden av sjön.

Planet hade överstegrat när det försökte lyfta på grund av ett välkänt fenomen som kallas ”markeffekten”. Markeffekten skapar större lyftkraft för ett flygplan när luften komprimeras mellan flygmaskinens vingor och markytan — medan man flyger lågt. Sedan måste planet, när det lyfter upp ur markeffekten, flyga av egen kraft, vilket det här planet helt enkelt inte klarade.

Lyckligtvis inträffade inga allvarliga

skador, och efter att ha hämtat sig frågade den ene fiskaren den andre: ”Vad hände?” Den andre svarade: ”Vi störtade vid starten — omkring hundra meter från där vi hamnade förra året!”

Liksom de två sportfiskarna tror vi ibland att det måste finnas ett enklare sätt, en genväg eller en variant av Herrens bud som kan anpassas till just våra omständigheter. När man tänker så erkänner man inte att strikt lydnad mot Guds lagar medför välsignelser medan olydnad mot hans lagar leder till förutsägbara konsekvenser.

När Harold B. Lee blev president för kyrkan sade han: ”Kyrkans trygghet ligger i att medlemmarna håller buden ... När de håller buden kommer välsignelserna.”¹

När vi väljer att bryta mot ett bud beror det oftast på: (1) vi har övertygat oss själva om att budet inte gäller oss, (2) vi tror inte att budet är viktigt eller (3) vi är övertygade om att budet är för svårt att lyda.

1. Det här budet gäller inte mig

Under de sista åren av kung Salomos regeringstid sade Herren till honom genom sin profet: ”[Jag] skall ... rycka riket ifrån dig och ge det åt din tjänare”.²

Kort därefter berättade profeten

Ahia att den tjänaren var Jerobeam, en ”driftig” man som Salomo hade ”[satt] ... över allt det arbete som Josefs hus hade att utföra”.³ Jerobeams plikter krävde att han reste från sitt hem på Efraims berg till huvudstaden Jerusalem. Under en av de resorna träffade Ahia honom längs vägen. Herren sade genom Ahia: ”Jag vill ... ge tio av stammarna åt dig.”⁴ Han sade också till Jerobeam: ”om du ... går på mina vägar ... så att du håller fast vid mina stadgar och bud ... då skall jag vara med dig ... och jag ska ge Israel åt dig”.⁵

När Salomo hörde Ahias profetia ville han döda Jerobeam. Därför flydde Jerobeam till Egypten.⁶ När Salomo dog återvände Jerobeam från sin exil till den norra delen av Israel och började leda de tio nordliga stammarna.⁷

Men Jerobeams plan för hur han skulle regera över kungadömet var en blandning av gott och ont. Han gjorde Sikem till nationens huvudstad, en stad som var av stor religiös betydelse för hans folk. Men tyvärr införde han sataniska ritualer i deras tillbedjan.⁸

Jerobeam övertygade sig själv om att en del av Guds bud inte gällde honom. Hans gärningar resulterade i att alla hans efterkommande döddes och på grund av de ogudaktiga seder som han infört i Israels heliga förrättningar drevs Israels tio stammar så småningom bort från sin arvedel.⁹

Precis som det leder till katastrofala konsekvenser om ett plan lyfter ur ”markeffekten” med mer vikt än vingarna kan bära, så leder vårt beslut att delvis eller selektivt hålla Guds lagar till att vi går miste om många av lydandens välsignelser.

2. Det här budet är inte viktigt

Årtionden senare reste Naaman, en arameisk krigshjälte, en ”mycket

aktad” man¹⁰ från sitt hemland till Israel och bad kungen Joram om hjälp att befrias från sin spetälska.¹¹

Naaman skickades till profeten Elisa. ... Då sände Elisa ut ett bud till honom och lät säga : “Gå iväg och tvätta dig sju gånger i Jordan ... och du [skall] bli ren”¹².

Trots att profeten lovade Naaman att han skulle botas förolämpades han av att Elisa inte personligen kom honom till mötes och blev ännu mer förolämpad av att profeten sade att han skulle tvätta sig sju gånger i den lilla gyttjiga Jordanfloden. Hans stolthet begärde något mer anmärkningsvärt och stort, något som motsvarade hans ställning och plats i samhället och landet.

Som tur var för Naaman övertygade hans tjänare honom om att oavsett vad profeten bad honom att göra, så skulle lydnad leda till Herrens välsignelser. Naaman tvättade sig i Jordanfloden som han anvisats och resultatet av hans lydnad var att han botades från sin spetälska.¹³

Lydnad mot Herrens bud, hur triviala eller oviktiga vi än tycker att de är, leder med säkerhet till hans utlovade välsignelser.

3. Det här budet är bara för svårt

På Herrens befällning ledde profeten Lehi sin familj ut i ödemarken. Under resans första dagar uppmanade Lehi sina äldsta söner, Laman och Lemuel, att vara ”fasta och ståndaktiga och orubbliga i att lyda Herrens befällningar!”¹⁴

Men när profeten begärde att de skulle återvända till Jerusalem för att hämta mässingsplåtarna som innehöll ”judarnas uppteckning”,¹⁵ gjorde de två äldsta pojkarna uppror och sade ”det är något svårt”.¹⁶

Trots de äldre brödernas knotande ledde Nephis tro och lydnad mot Herrens befällningar till att de fick tag på mässingsplåtarna. En nation byggdes, ett språk bevarades och kommande generationer undervisades om Jesu Kristi evangelium.

Ibland kanske vi tror att Herren ska förstå vår olydnad eftersom våra speciella omständigheter gör det svårt, genant eller till och med smärtsamt att hålla hans lagar. Men trofast lydnad, hur stor uppgiften än verkar, medför Herrens vägledning, hjälp och frid.

Profeten Joseph Smith bönföll Herren vid två tillfällen och frågade om en framstående vän, Martin Harris, inte kunde få ta de första 116 handskrivna sidorna av översatt

material från Lehis bok från Harmony i Pennsylvania tillbaka till Palmyra. Varje gång avrådde Herren Joseph från att anförtro Harris manuskripten.

Martin ville använda det översatta materialet som bevis, för att hindra sina bekanta från att sprida rykten om honom och hans vänskap med Joseph Smith. Då Joseph frågade en tredje gång gick Herren med på hans begäran.¹⁷

Martin förlorade manuskriptet, vilket resulterade i att profeten Joseph Smith fråntogs plåtarna under en längre tid. Det var en smärtsam läxa för profeten Joseph, som sade: ”Jag gjorde följande till min regel: *När Herren befäller, gör det.*”¹⁸ Det borde och kan även vara vår regel.

Herrens gensvar kommer förvisso när vi lyder hans bud. Han har lovat oss: ”Om du håller mina bud och håller ut intill änden skall du få evigt liv.”¹⁹

Vidare har han sagt oss: ”Jag, Herren, är barmhärtig och nådig mot dem som fruktar mig och *gläds över* att ära dem som tjänar mig i rättfärdighet och i sanning intill änden.”²⁰

Lydnad mot Herrens befallningar ger oss tillförsikt på den väg vi valt, berättigar oss till hans vägledning i det vi gör och erbjuder oss möjligheten att bli lika vår Frälsare Jesus Kristus och återvända till vår Faders närhet.

Det är min bön att vi dagligen ska sträva efter att bli bättre på att lyda lagarna, förordningarna och buden i Jesu Kristi evangelium, så att han mer fullständigt kan välsigna våra liv.

Jag vittnar om att lydnad mot Guds befallningar medför himlens välsignelser, att vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus lever, att Mormons bok är Guds ord och att president Thomas S. Monson är Herrens profet idag, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Harold B. Lee, citerad i Stephen W. Gibson, ”Presidency Meets the Press”, *Church News*, 15 jul. 1972, s. 3.
2. 1 Kung 11:11.
3. 1 Kung 11:28.
4. 1 Kung 11:31.
5. 1 Kung 11:38.
6. Se 1 Kung 11:40.
7. Se 1 Kung 12:2–3; 20.
8. Se 1 Kung 12:25–30.
9. Se 1 Kung 14:10, 15–16.
10. 2 Kung 5:1.
11. Se 2 Kung 5:5–6.
12. 2 Kung 5:10.
13. Se 2 Kung 5:11–14.
14. 1 Nephi 2:10.
15. 1 Nephi 3:3.
16. 1 Nephi 3:5.
17. Se *History of the Church*, 1:20–21; L&F 3; 10.
18. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 159.
19. L&F 14:7.
20. L&F 76:5; kursivering tillagd.

Äldste David A. Bednar

i de tolv apostlarnas kворum

Vaka och håll ut

Ett förvarningssystem för andliga faror ... kan hjälpa Sions föräldrar att vara vaksamma och märka vad som händer med deras barn.

För en tid sedan satt jag i bilen och körde när åskan kom och regnet började slå mot vindrutan.

Vid sidan av vägen fanns en elektronisk skylt med en passande varning: ”Vattensamling längre fram.” Vägbanan som jag körde på verkade vara ganska säker. Men den här viktiga upplysningen gjorde att jag kunde förbereda mig för en tänkbar fara som jag inte väntat mig och ännu inte kunde se. Medan jag fortsatte mot mitt mål saktade jag ner och tittade noga efter fler varningsskyltar.

Tidiga varningssignaler visar sig inom många olika områden i livet. Feber kan till exempel vara första tecknet på sjukdom eller smitta. Olika indikationer inom den ekonomiska marknaden och affärsvärlden används för att förutse framtida trender inom den lokala och nationella ekonomin. Och beroende på i vilken del av världen vi bor kan vi få varningar om översvämningar, laviner, orkaner, tsunamier, tornador och snöstormar.

Vi välsignas också med tidiga andliga varningssignaler som ger skydd och vägledning i våra liv. Kom ihåg hur Gud varnade Noa för något som ännu inte syntes, och han ”byggde ... en ark för att rädda de sina” (Hebr 11:7).

Lehi uppmanades att lämna landet Jerusalem och ta sin familj ut i vildmarken eftersom folket som han predikat omvändelse för ville döda honom (se 1 Nephi 2:1–2).

Frälsaren själv räddades genom en ängels varning: ”Se, då visade sig en Herrens ängel i en dröm för Josef och sade: ’Stig upp och ta med dig barnet och dess mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer att söka efter barnet för att döda det’” (Matt 2:13).

Tänk på Herrens sätt att uttrycka sig i den uppenbarelse vi kallar visdomsordet: ”Som följd av den ondska och de onda avsikter som finns och kommer att finnas i ränkfulla människors hjärtan i de sista dagarna, har jag

varnat er, och förvarnar jag er, genom att ge er detta visdomsord genom oppenbarelse” (L&F 89:4).

Andliga varningar bör leda till att vi blir alltmer uppmärksamma och på vår vakt. För er och mig är detta ”en varningens dag” (L&F 63:58). Och eftersom vi blivit varnade och kommer att bli varnade måste vi, som aposteln Paulus uppmanade oss, ”vaka och hålla ut” (se Ef 6:18).

Jag ber om den Helige Andens vägledning när jag beskriver ett förvarningssystem för andliga faror som kan hjälpa Sions föräldrar att vara vaksamma och märka vad som händer med deras barn. Förvarningssystemet gäller barn i alla åldrar och har tre grundläggande komponenter: (1) läs och tala om Mormons bok med era barn, (2) bär spontana vittnesbörd om evangeliets sanningar för era barn och (3) uppmuntra barnen att verka och inte bara påverkas medan de lär sig om evangeliet. Föräldrar som trofast gör detta välsignas med att känna igen tidiga tecken på andlig tillväxt eller svårigheter hos sina barn och är mer beredda på att ta emot

inspiration för att stärka och hjälpa dessa barn.

Komponent nummer ett: Läs och tala om Mormons bok

Mormons bok innehåller fullheten av Frälsarens evangelium och är den enda bok som Herren själv har vittnat om att den är sann (se L&F 17:6; se också Russell M. Nelson, ”Ett vittnesbörd om Mormons Bok”, *Liabona*, jan. 2000, s. 84). Mormons bok är sannoligen vår religions slutsten.

Mormons boks makt till att övertyga och omvända kommer både av en central fokusering på Herren Jesus Kristus och av den inspirerade tydligheten och klarheten i dess lärdomar. Nephi förkunnade: ”Min själ gläds åt att tala tydligt till mitt folk så att de kan få kunskap” (2 Nephi 25:4). Ordet *tydligt* i den här versen avser att orden är otvetydiga och lätta att förstå.

Mormons bok är den mest felfria boken av alla på jorden eftersom sanningen (se Joh 14:6, 1 Nephi 13:40), Jesus Kristus själv, står i centrum, och den återställer de tydliga och högst dyrbara ting som tagits bort från det

sanna evangeliet (se 1 Nephi 13:26, 28–29, 32, 34–35, 40). Den unika kombinationen av dessa två faktorer — fokusering på Frälsaren och lärdomarnas tydlighet — frambringar kraftfullt det bekräftande vittnesbördet från den tredje medlemmen i Gudomen, den Helige Anden. Mormons bok talar följaktligen till läsarens ande och hjärta så som ingen annan helig skrift gör.

Profeten Joseph Smith lärde att genom att följa lärosatserna i Mormons bok kan vi ”komma närmare Gud” än genom någon annan bok (*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 63). När vi regelbundet läser och samtalar om Mormons bok ger det oss kraft att motstå frestelser och väcker känslor av kärlek inom våra familjer. Och samtal om lärosatser och principer i Mormons bok ger föräldrarna möjligheter att iaktta sina barn, lyssna på dem, lära av dem och undervisa dem.

Unga människor i alla åldrar, även småbarn, kan bli och blir påverkade av den speciella anda som finns i Mormons bok. Barn kanske inte förstår alla ord och berättelser, men de

kan utan tvekan uppfatta ”en andes röst” som Jesaja beskrev (Jes 29:4; se också 2 Nephi 26:16). Och frågorna som ett barn ställer, iakttagelserna som ett barn berättar om och samtalen som uppstår ger på ett tidigt stadium viktiga andliga varningssignaler. Det är viktigt att inse att sådana samtal kan hjälpa föräldrar att urskilja vad deras barn lär sig, tänker och känner för sanningarna som denna heliga skrift innehåller, liksom de svårigheter som de kanske står inför.

Komponent nummer två: Bär spontana vittnesbörd

Vittnesbörd är personlig kunskap som grundar sig på den Helige Andens bekräftelse om att vissa fakta av evig betydelse är sanna. Den Helige Anden är Faderns och Sonens budbärare och han lär oss och vägleder oss till all sanning (se Joh 14:26; 16:13). Därför kan vi ”genom den Helige Andens kraft ... få veta sanningen om allting” (Moroni 10:5).

Kunskapen och den andliga övertygelsen som vi får från den Helige Anden kommer som följd av uppenbarelse. För att kunna söka efter och få dessa välsignelser krävs ett uppriktigt hjärta, ärligt uppsåt och tro på Kristus (se Moroni 10:4). Ett eget vittnesbörd för också med sig skyldigheter och ansvar.

Föräldrar bör vara vaksamma och andligt uppmärksamma på tillfällen att spontant bära vittnesbörd för sina barn. Sådana tillfällen behöver inte planläggas, tidsbestämmas eller formuleras i förväg. Faktum är att ju mindre organiserade sådana vittnesbörd är, desto troligare är det att de får uppbyggande och bestående inverkan. ”Bekymra er inte heller i förväg för vad ni skall säga, utan samla ständigt livets ord i era sinnen, och det skall i samma stund bli givet er den del som skall tilldelas var och en” (L&F 84:85).

Familjens naturliga samtal kring matbordet kan till exempel utgöra den perfekta inramningen för en förälder att berätta och vittna om speciella välsignelser som han eller hon fått under dagens relativt rutinmässiga händelser. Och ett vittnesbörd behöver inte alltid börja med: ”Jag vill bära mitt vittnesbörd för er.” Vårt vittnesbörd kan bäras så här enkelt: ”Jag vet att jag välsignades med inspiration på arbetet idag”, eller ”sanningen vi läser om i det här skriftstället hjälper mig alltid att veta vad jag bör göra”. Liknande tillfällen att bära vittnesbörd kan uppstå när vi reser tillsammans i en bil eller buss eller i många andra sammanhang.

Barnens reaktioner när de hör er bära sådana oförberedda vittnesbörd, och deras mottaglighet eller motvilja

mot att ta del av dem, är tidiga kraftfulla andliga varningssignaler. Ett barns sätt att uttrycka sig om något som lärts under familjens skriftstudier, eller när det uppriktigt berättar vad han eller hon anser om en princip i evangeliet eller dess tillämpning, kan vara högst upplysande och ge föräldrar bättre förståelse för ett barns frågor eller behov. Sådana samtal — speciellt när föräldrarna är lika ivriga att uppmärksamt lyssna som de är att tala — kan skapa en miljö som ger stöd och trygghet i hemmet och som uppmuntrar till fortsatta samtal om svåra ämnen.

Komponent nummer tre: Uppmuntra barnen att handla

I den stora mängden av alla Guds skapelser finns det ”ting som verkar och ting som påverkas” (2 Nephi 2:14). Som vår himmelske Faders barn har vi välsignats med handlingsfrihet, förmågan och kraften att handla av oss själva. Begåvade med handlingsfrihet är vi verksamma personer, och vi ska huvudsakligen verka och inte bara påverkas — särskilt när vi söker ”lärdom ... genom studier och även genom tro” (L&F 88:118).

Som elever i evangeliet bör vi vara ”ordets görare, inte bara dess hörare” (Jak 1:22). Våra hjärtan öppnas för den Helige Andens inflytande när vi utövar vår handlingsfrihet på rätt sätt och verkar enligt rätta principer — och därigenom inbjuder vi hans undervisning och intygande kraft. Föräldrar har det heliga ansvaret att hjälpa barnen att handla och söka lärdom genom tro. Och ett barn är aldrig för ungt för att ta del i detta mönster för sökandet efter lärdom.

Ge en man en fisk och du mättar honom för dagen. Lär en man att fiska och du mättar honom för livet. Som

föräldrar och lärare i evangeliet sysslar ni och jag inte med att dela ut fisk. I stället arbetar vi med att hjälpa våra barn att lära sig att "fiska" och bli andligt stabila. Det livsviktiga målet uppnår vi bäst när vi uppmuntrar våra barn att verka i enlighet med rätta principer — när vi hjälper dem att lära genom att omsätta i handling. "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud" (Joh 7:17). Sådan inläring kräver andlig, mental och fysisk ansträngning och inte bara ett passivt mottagande.

För att uppmuntra barn att som elever i evangeliet verka och inte bara påverkas behöver vi läsa och tala om Mormons bok och bära spontana vittnesbörd i våra hem. Föreställ er till exempel en hemafton där barnen inbjuds och förväntas komma förberedda att ställa frågor om vad de läser och lär sig i Mormons bok — eller om något som nyligen betonades i ett samtal om evangeliet eller i ett spontant vittnesbörd i hemmet. Och tänk er också att barnen ställer frågor som föräldrarna inte är tillräckligt förberedda på att besvara. En del föräldrar kanske oroar sig över ett så ostrukturerat sätt att hålla hemafton. Men de bästa hemaftnarna är inte nödvändigtvis produkten av i förväg färdigställda, köpta eller nerladdade paket med översikter och visuella hjälpmedel. Vilken härlig möjlighet för familjen att söka i skrifterna tillsammans och bli handledd av den Helige Anden. "Ty predikanten var inte bättre än åhöraren, inte heller var läraren bättre än eleven ... och de arbetade alla, var och en efter sin styrka" (Alma 1:26).

Hjälper ni och jag våra barn att bli verksamma personer som verkar och söker lärdom genom studier och genom tro, eller har vi fostrat dem att

vänta på att bli undervisade och påverkade? Ger vi som föräldrar i första hand våra barn något att äta som kan jämföras med en andlig fisk, eller hjälper vi dem genomgående att verka, att själva lära sig och att stå fasta och orubbliga? Hjälper vi våra barn att vara ivrigt sysselsatta med att be, söka och bulta (se 3 Nephi 14:7)?

Den andliga insikt som ni och jag har välsignats med, och som har bekräftats som sann i våra hjärtan, kan vi helt enkelt inte ge till våra barn. Priset i form av flit och lärdom genom studier och även genom tro måste man själv betala för att skaffa sig och "äga" en sådan kunskap. Endast på det sättet kan det som sinnet känner till också kännas i hjärtat. Endast på det sättet kan ett barn förmå mer än genom att bara förlita sig på föräldrars och vuxnas andliga kunskaper och erfarenheter och så göra anspråk på

dess välsignelser för egen del. Endast på det sättet kan våra barn förbereda sig andligen för jordelivets utmaningar.

Löfte och vittnesbörd

Jag vittnar om att föräldrar som ständigt läser och talar om Mormons bok med sina barn, som spontant bär sina vittnesbörd för barnen och som inbjuder barnen som elever i evangeliet att verka och inte bara påverkas, välsignas med ögon som kan se långt (se Mose 6:27) och med öron som kan höra ljudet från hornet (se Hes 33:2–16). Den andliga urskillningsförmåga och inspiration som ni får genom att kombinera dessa tre heliga vanor gör att ni kan stå som väktare på tornet för era familjer — vakande och uthålliga (se Ef 6:18) — till välsignelse för er familj och framtida avkomma. Det lovar och vittnar jag i Herren Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste Jeffrey R. Holland

i de tolv apostlarnas kворum

Inget rum för min själs fiende

Må glädjen i vår trohet mot det bästa och det högsta inom oss bli vår alltmedan vi håller vår kärlek, vårt äktenskap, vårt samhälle och vår själ så rena som de avsetts att vara.

När syster Holland och jag nyligen landade på en flygplats i en stad långt borta skyndade sig tre vackra unga kvinnor som steg av samma plan fram till oss. De berättade att de var medlemmar i kyrkan, vilket inte var alltför förvånande eftersom inga andra brukar springa fram till oss på flygplatser. Under ett oplanerat samtal berättade de tårögt för oss att de alla tre nyligen skilt sig, att i alla tre fallen hade deras män varit otrogna och att för allihop så fröet till likgiltigheten och synden börjat med att männen attraherats av pornografi.

Med den här starka början på mitt tal idag — ett tal som är svårt för mig att hålla — känner jag mig som den forntida Jakob som sade: ”Det smärta mig ... att jag måste tala så rättframt ... inför ... många [som] är mycket milda och kyska och känsliga.”¹ Men vi behöver vara rättframma. Kanske är det fadern i mig eller kanske morfadern, men tårarna jag såg hos de här unga kvinnorna gjorde att också jag och syster Holland grät och frågorna de ställde har gjort att jag frågar mig: ”Varför finns det så mycket moraliskt

förfall omkring oss, och varför faller så många personer och familjer offer för det, även inom kyrkan, och får tragiska ärr av det?”

Men jag visste förstås åtminstone delvis svaret på min egen fråga. Nästan dagligen angrips vi av omoraliska budskap av olika slag som strömmar till från alla håll. Den mörka sidan av film-, teve- och musikindustrin går längre och längre i fråga om anstötligt språk och skadligt sexuellt uppförande. Tragiskt nog är det samma dator och internetjänst som gör att jag kan släktforska och förbereda namn till templet som utan filter och kontroll ger mina barn och barnbarn åtkomst till en global kloak av intryck som kan förstöra deras sinne för evigt.

Kom ihåg att de unga hustrurna sade att deras makars otrohet började med att de attraherades av pornografi, men omoraliska handlingar är inte bara ett problem för män, och äkta män är inte de enda som syndar. Kompromisserna man kan göra med ett musklick — inklusive det som kan hända i ett chattrums virtuella möte — gör inte skillnad på människor, man eller kvinna, ung eller gammal, gift eller ogift. Och för att se till att frestelsen blir än mer tillgänglig arbetar motståndaren på att utöka sin täckning, som det heter på fackspråk, till mobiler, videospel och MP3-spelare.

Om vi slutar slå mot grenarna på problemet och hugger direkt mot trädets rot, finner vi som väntat att lustan lurar där. *Lusta* är ett motbjudande ord och utan tvekan ett motbjudande ämne för mig att tala om, men det är av god anledning som vissa traditioner kallar den för den dödligaste av ”de sju dödssynderna”.²

Varför är lusta en sådan dödssynd? Förutom den fullständigt andligt nedbrytande inverkan den har på vår själ, så tror jag att det är en synd eftersom den förnedrar den högsta och heligaste relation som Gud ger oss i jordelivet — kärleken en man och en kvinna känner för varandra och den önskan paret har att föda barn i en familj som är ämnad för evigheten. Någon har sagt att äkta kärlek måste ha ett mått av beständighet. Äkta kärlek består. Men lusta förändras lika kvickt som man kan bläddra i en pornografisk tidning eller snegla på ännu ett potentiellt tillfredsställande objekt som går förbi, man eller kvinna. Äkta kärlek som gör oss knäsvaga — så som jag känner för syster Holland — den ropar vi ut från hustaken. Men lusta kännetecknas av skam och sekretess

och är nästan sjukligt hemlighetsfull — ju senare och mörkare tid på dygnet desto bättre, med dubbla lås på dörren för säkerhets skull. Kärleken får oss att instinktivt sträcka oss ut mot Gud och andra. Lusta, å andra sidan, är allt annat än gudalik och är fullständigt egocentrisk. Kärlek möter oss med öppen famn och öppet hjärta; lusta möter oss endast med ohämmad aptit.

Det är bara några av anledningarna till att en förvrängning av kärlekens sanna innebörd — vare sig det sker i fantasin eller med en annan person — är så destruktiv. Den förstör det som endast ligger efter vår tro på Gud i betydelse, nämligen tron på dem vi älskar. Den skakar grundvalen i tilliten som nuvarande — eller framtida — kärlek bygger på och det tar lång tid att bygga upp tilliten när den gått förlorad. Bygg vidare på den idén — oavsett om det är så personligt som en familjemedlem eller så offentligt som valda ämbetsmän, företagsledare, mediastjärnor eller sporthjältar — snart nog leder den till att byggnaden som en gång uppfördes för att hysa moraliska och ansvarsfulla samhällen, får en skylt utanför där det står: "Fastigheten är ledig."³

Vare sig vi är ensamstående eller

gifta, unga eller gamla, låt oss ett ögonblick tala om hur vi kan skydda oss mot frestelser, i vilken form de än framträder. Vi kanske inte kan bota allt det onda i samhället just idag, men vi kan tala om vad vi själva kan göra.

- Börja framför allt med att hålla dig ifrån människor, material och omständigheter som är skadliga för dig. De som kämpar med till exempel alkoholism kan vittna om att närheten kan vara ödesdiger. Det gäller också moralfrågor. Liksom Josef hos Potifars hustru:⁴ bara spring — spring så långt bort du kan från vad eller vem det är som lockar dig. Och när du flyr från frestelsens hus: se dig inte om.
- Inse att de som är fastkedjade av beroendeframkallande vanor ofta behöver mer hjälp än de själva kan ge, och det kan gälla dig också. Sök hjälp och välkomna den. Tala med biskopen. Följ hans råd. Be om en prästadömsvälsignelse. Använd dig av de program som kyrkan erbjuder eller sök annan lämplig professionell hjälp. Be utan att tröttna. Be om änglars hjälp.
- Förutom filter i datorer och kontroll av våra känslor måste vi inse

att den enda verkliga kontrollen i livet är självkontroll. Utöva mer kontroll också över de gränsfall som du ställs inför. Om ett program på teven är oanständigt, stäng av det. Om en film är vulgär, gå därifrån. Om en olämplig relation utvecklas, avbryt den. Många av gränsfallen är kanske, åtminstone från början, inte tekniskt sett onda, men de kan avtrubba vårt omdöme, dämpa vår andlighet och leda till något som kan vara av ondo. Ett gammalt ordspråk säger att en resa på tusen mil börjar med ett steg,⁵ så se upp med första steget.

- Ovälkomna tankar kan tränga in i vårt sinne som tjuvar om natten, och det händer att de gör det. Men vi behöver inte öppna dörren på vid gavel, servera te och kakor och berätta var silvret förvaras! (Man borde hur som helst inte servera te!) Kasta ut de slynglarna! Ersätt låga tankar med hoppfulla bilder och glada minnen, föreställ dig dem som älskar dig och som skulle bli förkrossade om du svek dem. Mer än en man har räddats från synd eller dumheter genom att minnas sin mors, sin hustrus eller sitt barns ansikte, som väntar på honom där

hemma. Vilka tankar du än har, se till att de bara är välkomna in i hjärtat om du själv har bjudit in dem. Som en forntida poet en gång sade: Min vilja må gälla som rättsskäl.⁶

- Sök Herrens Andes sällskap och håll dig där han är. Se till att det omfattar ditt eget hus eller lägenhet och styr vad slags konst, musik och litteratur du samlar på dig där. Om du tagit emot din begåvning, så besök templet så ofta du kan. Kom ihåg att templet beväpnar dig ”med Guds kraft och ... låter hans härlighet vara runtomkring dig och ger hans änglar befallning om dig.”⁷ Och när du lämnar templet så kom ihåg de symboler du bär med dig; de ska aldrig läggas åt sidan eller glömmas bort.

De flesta som befinner sig i knipa utropar till sist: ”Vad tänkte jag på?” Ja, vad de än tänkte på, så inte var det Kristus. Ändå lovar vi som medlemmar i hans kyrka varje söndag att ta på oss hans namn och att ”alltid minnas honom”.⁸ Så låt oss arbeta hårdare på att minnas honom — särskilt att ”det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig ... [att] han var genomborrad för våra överträdelsers skull ... och [att] genom hans sår är vi helade”.⁹ Nog skulle det påverka det vi

gör på ett dramatiskt sätt om vi kom ihåg att varje gång vi syndar så sårar vi inte bara dem vi älskar utan också honom, han som älskar oss så. Men om vi syndar, hur svår synden än må vara, kan vi räddas av samma majestätiska person, han som bär det enda namn som givits under himlen varigenom *någon* man eller kvinna kan bli frälst.¹⁰ När vi ser på våra överträdelser och vår själ sönderslits av verklig smärta, låt oss alla med Alma utropa de livsförändrande orden: ”O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig.”¹¹

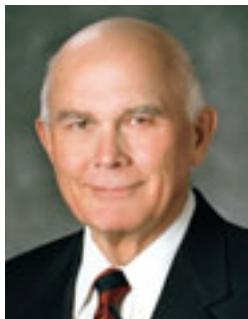
Bröder och systrar, jag älskar er. President Thomas S. Monson och bröderna älskar er. Ännu viktigare: Er Fader i himlen älskar er. Jag har idag försökt tala om kärlek — äkta kärlek, sann kärlek, respekt för den och en rätt bild av den i de sundaste samhällen människosläktet känt. Jag har försökt tala om hur helig den är mellan en gift man och kvinna och de familjer som kärleken så småningom frambringar. Jag har försökt tala om kärlekens återlösande manifestation, den kristliga kärleken personifierad, som kommer till oss genom Kristi nåd. Jag har tvingats att även tala om *el diablo*, djävulen, lögnernas och lustans fader, som gör allt han kan för att förfalska den äkta kärleken, för att vanhelga eller skända den äkta kärleken varhelst

och närhelst han stöter på den. Och jag har talat om hans önskan att förgöra oss, om han kan.

När vi ställs inför sådana frestelser i vår tid måste vi liksom den unge Nephi förkunna: ”[Jag skall] inte längre [ge] rum för min själs fiende.”¹² Vi kan förkasta den onde. Om vi vill det innerligt och uppriktigt nog kan och kommer den fienden att förgöras genom Herrens Jesu Kristi återlösande kraft. Vidare lovar jag er att ljuset från hans eviga evangelium kan och än en gång kommer att lysa klart där ni var rädda för att livet blivit hopplöst och ohjälpligt mörkt. Må glädjen i vår trohet mot det bästa och det högsta inom oss bli vår alltmedan vi håller vår kärlek, vårt äktenskap, vårt samhälle och vår själ så rena som de avsetts att vara, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jakobs bok 2:7.
2. Se till exempel Henry Fairlies utmärkta bok *The Seven Deadly Sins Today* (1978).
3. Se Fairlie, *The Seven Deadly Sins Today*, s. 175.
4. Se 1 Mos 39:1–13.
5. Lao Tzu, i *Bartlett's Familiar Quotations*, sammanst. av John Bartlett, 14:e uppl. (1968), s. 74.
6. Se Juvenalis *Satirer*, VI, s 223.
7. Se L&F 109:22.
8. L&F 20:77; se också vers 79.
9. Jes 53:4–5.
10. Se Apg 4:12.
11. Alma 36:18.
12. 2 Nephi 4:28.

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

Hela de sjuka

Vi har prästadömetts kraft och vi bör alla vara beredda att använda den på rätt sätt.

I dessa tider av oroligheter världen över vänder sig fler och fler troende till Herren och ber om välsignelser i form av tröst och helande. Jag vill tala till de församlade prästadömsbärarna om att hela de sjuka — genom läkarevetenskapen, genom trons böner och genom prästadömetts välsignelser.

I.

Sista dagars heliga tror på att tillämpa det bästa som vetenskap och teknik har att erbjuda. Vi tillämpar näringslära, motion med mera för att bevara hälsan och vi tar emot hjälp från medicinska fackmän som läkare och kirurger för att återfå hälsan.

Att använda sig av medicinsk vetenskap strider inte mot våra böner i tro eller mot vår tilltro till prästadömsvälsignelser. När någon bad om en prästadömetts välsignelse brukade Brigham Young fråga: "Har du sökt behandling?" Till dem som sade nej för att "vi vill att äldsterna ska lägga sina händer på oss och vi har tro på att vi ska bli helade", sade president Young: "Det stämmer verkligen inte överens med min tro. Om vi är sjuka och ber Herren bota oss och göra allt det som behövs så att vi inte behöver göra

något, så anser jag, enligt min kunskap om frälsningens evangelium, att jag lika gärna kan be Herren se till att mitt vete och min majs växer utan att jag har plöjt jorden och sått fröna. För mig verkar det mer logiskt att söka varje behandling som kommer till min kännedom, och [sedan] be min Fader i himlen ... att helga den behandlingen så att min kropp kan helas."¹

Givetvis väntar vi inte tills alla andra metoder uttömts innan vi ber i tro eller ger helande prästadömsvälsignelser.

I nödlägen kommer böner och välsignelser först. Oftast tar vi till alla metoder samtidigt. Det är i enlighet med skrifternas lärosatser att vi bör "be alltid" (L&F 90:24) och att allt bör ske med visdom och ordning.²

II.

Vi vet att trons bön, oavsett om den uttalas i ensamhet eller i våra hem eller platser för tillbedjan, kan bidra till att hela de sjuka. Många skriftställen talar om trons kraft då någon helas. Aposteln Jakob sade att vi bör "be för varandra, så att [vi] blir botade" och tillade "mycket mäktig och verksam är en rättfärdig människas bön" (Jak 5:16). När kvinnan som vidrörde Jesus blev helad, sade han till henne: "Din tro har frälst dig" (Matt 9:22).³ På liknande sätt undervisar Mormons bok om att Herren "verkar med makt enligt människobarnens tro" (Moroni 10:7).

En färsk landsomfattande undersökning visade att nästan åtta av tio amerikaner "tror att underverk fortfarande inträffar idag liksom i forna

tider”. En tredjedel av deltagarna sade sig ha ”upplevt eller bevittnat ett gudomligt helande”.⁴ Många sista dagars heliga har upplevt trons kraft i helandet av de sjuka. Vi ser också exempel på det bland trons människor i andra kyrkor. En journalist i Texas beskrev ett sådant underverk. När en femårig flicka plötsligt fick andningssvårigheter och feber körde föräldrarna henne till sjukhuset. När hon kom fram hade njurarna och lungorna upphört att fungera, febern hade stigit till 41,7 grader, och hennes kropp var blossande röd och täckt av lila utslag. Läkarna sade att hon av okänd anledning höll på att dö av toxic shock syndrome. När nyheten spreds bland släkt och vänner började troende människor be för henne och ett speciellt bönemöte hölls i deras protestantiska församling i Waco i Texas. Som genom ett under återvände hon plötsligt från dödens rand och skrevs ut från sjukhuset efter lite mer än en vecka. Hennes morfar skrev: ”Hon är ett levande bevis på att Gud verkligen hör böner och utför underverk.”⁵

Det är sant att Gud, som Mormons bok lär oss, ”genom den Helige Andens kraft uppenbarar sig för alla dem som tror på honom, ja, för varje nation, släkte, tungomål och folk

genom mäktiga underverk ... bland människobarnen, alltefter deras tro” (2 Nephi 26:13).

III.

För den här församlingen — vuxna män som bär melkisedekska prästadömet och unga män som snart kommer att ta emot denna kraft — ska jag fokusera på de helande välsignelser som kommer genom prästadömet kraft. Vi har prästadömet kraft och vi bör alla vara beredda att använda den på rätt sätt. De allt fler naturkatastrofer och ökande ekonomiska problem vi nu ser visar att vi kommer att behöva den här kraften ännu mer i framtiden.

Många skriftställen lär oss att Herrens tjänare ”skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska” (Mark 16:18).⁶ Underverk sker när prästadömet kraft används till att välsigna de sjuka. Jag har upplevt sådana underverk. Som pojke och som man har jag sett helanden lika mirakulösa som dem som finns nedtecknade i skrifterna, och det har också många av er.

Användandet av prästadömet kraft för att välsigna de sjuka har fem delar: (1) smörjelsen, (2) beseglandet av smörjelsen, (3) tro, (4) orden i välsignelsen, och (5) Herrens vilja.

Smörjelse

Gamla testamentet nämner ofta smörjelse med olja som en del av en välsignelse som förlänas genom prästadömet kraft myndighet.⁷ Smörjelsen förklarades vara till för helgelse,⁸ och kan kanske också ses som symbol för de välsignelser som skulle flöda från himlen som ett resultat av denna heliga gärning.

I Nya testamentet läser vi att Jesu apostlar ”smorde många sjuka med olja och botade dem” (Mark 6:13). Jakobs brev undervisar om smörjelsens roll i samband med de övriga elementen i en helande välsignelse genom prästadömet kraft myndighet:

”Är någon bland er sjuk, skall han kalla på församlingens äldste, och de skall be över honom och i Herrens namn smörja honom med olja.

Trons bön skall bota den sjuke, och Herren skall resa upp honom” (Jak 5:14–15).

Beseglandet av smörjelsen

När någon har blivit smord genom melkisedekska prästadömet kraft myndighet, beseglas smörjelsen genom samma myndighet. Att besegla något betyder att bekräfta det, att göra det bindande för dess avsedda syfte. När äldster smörjer en sjuk person och beseglar smörjelsen öppnar de himlens fönster så att Herren kan utgjuta den välsignelse han vill över den lidande.

President Brigham Young lärde: ”När jag lägger händerna på den som är sjuk, förväntar jag mig att Guds helande kraft och inflytande ska överföras genom mig till patienten så att sjukdomen ger med sig ... När vi är beredda, när vi är heliga redskap inför Herren, kan en ström av kraft från den Allsmäktige överföras genom den som

utför välsignelsen till patienten och den sjuke blir frisk.”⁹

Trots att vi känner till många fall då personer som välsignats genom prästadörets myndighet har botats, talar vi sällan om sådana händelser under allmänna möten eftersom nutida uppenbarelse varnar oss för att ”berömma [oss] av dessa ting, inte heller tala om dem inför världen, ty detta är givet [oss] till [vår] nytta och frälsning” (L&F 84:73).

Tro

Tro är nödvändig för helande genom himlens krafter. Mormons bok lär oss till och med att ”om det inte finns tro bland människobarnen kan Gud inte göra underverk bland dem” (Ether 12:12).¹⁰ I ett viktigt tal om att bota de sjuka sade president Spencer W. Kimball: ”Behovet av tro underskattas ofta. Den sjuke och familjen verkar ofta förlita sig helt på prästadörets makt och helbrägdagörelsens gåva som de hoppas att de betjänande bröderna kanske har, men det större ansvaret vilar på den som välsignas ... Den viktigare faktorn är individens tro om denne är vid medvetande och ansvarig. ’Din tro har frälst dig’ [Matt

9:22] upprepades så ofta av Mästaren att det nästan blev till en refräng.”¹¹

President Kimball hävdade till och med att ”alltför frekventa välsignelser kan tyda på brist på tro eller på att den sjuke försöker lägga över ansvaret för utvecklandet av tro på äldsterna istället för att själv axla det”. Han berättade om en trofast syster som mottog en prästadömsvälsignelse. När hon följande dag tillfrågades om hon ville bli välsignad igen, svarade hon: ”Nej, jag har blivit smord och välsignad. Förrättningen har utförts. Nu är det mitt ansvar att göra anspråk på min välsignelse genom min tro.”¹²

Orden i välsignelsen

En annan del av prästadömsvälsignelsen är orden som uttalas av äldsten när han har beseglat smörjelsen. Orden kan vara mycket viktiga, men deras innehåll är inte det väsentliga och de nedtecknas inte i kyrkans uppteckningar. I vissa prästadömsvälsignelser — till exempel en patriarkalisk välsignelse — är orden det väsentliga i välsignelsen. Men i en helande välsignelse är det de andra delarna av välsignelsen — smörjelsen, beseglandet, tron och Herrens vilja — som är

de väsentliga faktorerna.

Under idealiska förhållanden är den äldste som uttalar välsignelsen så lyhörd för Herrens Ande att han får kännedom om och förkunnar Herrens vilja i välsignelsens ord. Brigham Young lärde prästadömsbärare följande: ”Du har förmånen och skyldigheten att leva så att du vet när Herrens ord talas till dig och när Herrens sinne uppenbaras för dig.”¹³ När det sker, så infrias den uttalade välsignelsen bokstavligen och mirakulöst. Vid några dyrbara tillfällen har jag upplevt förvisningen om att jag var inspirerad under en helande välsignelse och har vetat att jag uttryckte Herrens vilja. Inte desto mindre har jag, likt de flesta som har uttalat helande välsignelser, ofta kämpat med osäkerhet inför vad jag borde säga. Av flera anledningar upplever varje äldste upp- och nedgångar i sin grad av lyhördhet mot Andens maningar. Varje äldste som ger en välsignelse påverkas av det han önskar för den person som lider. Var och en av dessa och andra jordiska svagheter kan påverka de ord vi uttalar.

Lyckligtvis är det inte de uttalade orden i en helande välsignelse som är

hon skulle bli frisk. Och jag vet att det finns tillräckligt med tro i denna familj för att hon skulle ha blivit helad om det inte hade varit Herrens vilja att ta hem henne nu." Jag kände samma tillit i orden från en far till en annan älskad flicka som dog i cancer i tonåren. Han sade: "Vår familj tror på Jesus Kristus, och vår tro är inte beroende av resultat." De här lärdomarna klingar sanna för mig. Vi gör allt vi kan för att en närstående ska helas, och sedan lägger vi resultatet i Herrens hand.

Jag vittnar om kraften i Guds prästadöme, om kraften i trons bön och om sanningen i de här principerna. Mest av allt vittnar jag om Herren Jesus Kristus, vars tjänare vi är, vars uppståndelse ger oss en försäkran om odödlighet och vars försoning ger oss möjlighet till evigt liv, den största av alla Guds gåvor, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Discourses of Brigham Young*, utv. av John A. Widtsoe (1954), s. 163.
2. Se Mosiah 4:27.
3. Se också Mark 10:46–52; Luk 18:35–43.
4. *U.S. Religious Landscape Survey: Religious Beliefs and Practices: Diverse and Politically Relevant* (The Pew Forum on Religion and Public Life, jun. 2008), s. 34, 54, <http://religions.pewforum.org/reports/>.
5. Se Steve Blow, "Sometimes, 'Miracles' Are Just That", *Dallas Morning News*, 30 jan. 2000, s. 31A.
6. Se också Matt 9:18; Mark 5:23; 6:5; 7:32–35; 16:18; Luk 4:40; Apg 9:12, 17; 28:8; L&F 42:44, 48; 66:9.
7. Se till exempel 2 Mos 28:41; 1 Sam 10:1; 16:13; 2 Sam 5:3.
8. Se 3 Mos 8:10–12.
9. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 252; se också Russell M. Nelson, "Förlita dig inte på köttlig arm," *Liabona*, mar. 2010, s. 40; *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 474.
10. Se också 1 Nephi 7:12; L&F 35:9.
11. Se "President Kimball talar om att välsignade sjuka", *Nordstjärnan*, aug. 1982, s. 37.
12. *Nordstjärnan*, aug. 1982, s. 37.
13. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 68.
14. Se också 1 Joh 5:14; Helaman 10:5.

det viktigaste för dess helande verkan. Om tron är tillräcklig och om Herren vill det, så kommer den drabbade personen att bli helad eller välsignad vare sig förrättaren uttalar rätt ord eller inte. Om förrättaren å andra sidan ger vika för personliga önsknings eller brist på erfarenhet och ger befallningar eller uttalar ord i välsignelsen utöver det som Herren väljer att förläna i enlighet med individens tro, så går orden inte i uppfyllelse. Härav följer, bröder, att ingen äldste någonsin borde tveka inför att delta i en helande välsignelse för att han är rädd att han inte ska veta vad han bör säga. De ord som uttalas i en helande välsignelse kan bygga upp och stärka tron hos de som lyssnar till dem, men resultatet av välsignelsen beror på tro och Herrens vilja, inte på de ord som uttalas av den förrättande äldsten.

Herrens vilja

Unga män och äldre män, jag ber er att speciellt uppmärksamma det jag nu ska säga. När vi utövar den obestridda kraften i Guds prästadöme och när vi värdesätter hans löfte att han hör och besvarar trons bön, så måste vi alltid minnas att tro och prästadömet helande kraft inte kan ge ett resultat som strider mot dens vilja vars prästadöme det är. Uppenbarelsen som

anvisar kyrkans äldster att de ska lägga sina händer på de sjuka undervisar om den principen. Herren lovar att "den som har tro på mig till att bli helad, *och inte är bestämd till att dö*, skall bli helad" (L&F 42:48; kursivering tillagd). På liknande sätt förklarar Herren i en annan nutida uppenbarelse att när man "ber enligt Guds vilja ... sker det alldeles som han ber" (L&F 46:30).¹⁴

Av allt detta kan vi lära oss att Herrens tjänare, då de utövar hans gudomliga kraft under förhållanden då det finns tillräckligt med tro till att helas, inte kan ge en prästadömsvälsignelse som botar en person om detta inte är i enlighet med Herrens vilja.

Som Guds barn, med vetskap om hans stora kärlek och hans fullkomliga kunskap om vad som är bäst för vår eviga välfärd, så litat vi på honom. Evangeliets första princip är tro på Herren Jesus Kristus, och tro innebär tillit. Jag kände den tilliten i ett tal som min kusin höll på en begravning för en tonårig flicka som dött av en allvarlig sjukdom. Han sade följande, som först förvånade mig men sedan lyfte mig: "Jag vet att det var Herrens vilja att hon skulle dö. Hon fick bra medicinsk vård. Hon mottog prästadömet välsignelser. Hennes namn fanns på bönelistan i templet. Hundratals bad för att

Äldste Ronald A. Rasband

i presidentskapet för de sjuttios kворum

Missionärens gudomliga kallelse

Herren behöver att varje duglig ung man förbereder och förpliktigar sig, med början i kväll, att vara värdig en kallelse från Guds profet att gå på mission.

God kväll, mina kära bröder i prästadömet. I kväll ska jag tala om missionsarbete. Jag riktar mina ord till den stora armé av unga män som bär aronska prästadömet och som samlats över hela världen, och till deras fäder, far- och morfäder samt prästadömsledare som vakar över dem.

Missionsarbete är ett ämne som ligger mig varmt om hjärtat, liksom det gör hos alla medlemmar i de sjuttios åtta kворum som Herren kallat att gå ”framför sig till varje stad och plats dit han själv skulle komma”.¹ Missionsarbetet är kyrkans livsnerv och en livräddande välsignelse för alla som tar emot dess budskap.

När Mästaren verkade bland människorna kallade han fiskare i Galileen att lämna sina nät och följa honom med orden: ”Jag [skall] göra er till människofiskare.”² Herren kallade enkla män så att andra genom dem skulle höra hans evangeliums sanningar och komma till honom.

I juni 1837 kallade profeten Joseph Smith Heber C. Kimball, en apostel, att resa till England som missionär. Äldste

Kimballs kallelse kom medan de två satt i templet i Kirtland och Joseph sade med gudomlig myndighet:

”Broder Heber, Herrens Ande har viskat till mig: ’Låt min tjänare Heber bege sig till England och förkunna mitt evangelium, och öppna frälsningens dörr för denna nation.’”³

Andens viskning den dagen är ett exempel på hur kallelser kommer till

Herrens tjänare om att sända missionärer till deras arbetsfält.

Idag går missionärerna ut två och två som Herren bestämt, och de går ut med samma budskap och med samma gudomliga kallelse att tjäna, från Guds profet. Vår profet president Thomas S. Monson har sagt om dem som kallats att verka: ”Ni har fått ert livs missionärstillfälle. Evighetens välsignelser väntar er. Det är förmån att inte vara åskådare utan deltagare på prästadömetns tjänandes arena.”⁴

Scenen är er, mina kära pojkar i aronska prästadömet. Är ni redo och villiga att göra er del? Herren behöver att varje duglig ung man förbereder och förpliktigar sig, med början i kväll, att vara värdig en kallelse från Guds profet att gå på mission.

Jag minns med glädje hur glad hela vår familj var när två av våra barn fick sina kallelser att verka som heltidsmissionärer. Spänning och förväntan fyllde våra hjärtan när de öppnade var sitt speciella brev från Guds profet. Vår dotter Jenessa kallades till Michiganmissionen

Buenos Aires, Argentina

Detroit och vår son Christian till Rysslandmissionen Moskva Syd. Vilka ödmjukande och spännande upplevelser, på samma gång!

När syster Rasband och jag hade förmånen att presidera över New Yorkmissionen New York Nord för flera år sedan, förundrades jag när missionärerna kom till New York.

När jag intervjuade dem under den första dagen i missionen, fick jag en djup känsla av tacksamhet för varje enskild missionär. Jag kände att deras kallelse till vår mission var gudomligt utformad för dem, och för mig som deras missionspresident.

När vårt missionsuppdrag var över kallades jag av president Gordon B. Hinckley att verka som sjuttio i kyrkan. En del av min utbildning som ny generalauktoritet gav mig tillfälle att sitta ner med medlemmar i de tolv kvorum när de tilldelade missionärer uppgiften att verka i en av de mer än trehundra missionerna i denna fantastiska kyrka.

Med uppmuntran och tillstånd från president Henry B. Eyring vill jag berätta om en upplevelse som betyder mycket för mig och som jag hade tillsammans med honom för flera år sedan när han var medlem i de tolv

kvorum. Varje apostel innehar rikets nycklar och utövar dem så som de anvisas och får i uppdrag av kyrkans president. Äldste Eyring tilldelade missionärer deras arbetsfält och som en del av min utbildning inbjöds jag att vara åskådare.

Jag mötte äldste Eyring tidigt en morgon i ett rum där ett antal stora datorskärmar hade förberetts för sessionen. Där fanns även personal från Missionärsavdelningen som hade fått i uppgift att assistera den dagen.

Först knäböjde vi tillsammans i bön. Jag minns att äldste Eyring med mycket uppriktiga ord bad Herren att välsigna honom så att han skulle veta "precis" vart missionärerna skulle sändas. Ordet "precis" sade mycket om den tro äldste Eyring visade den dagen.

När proceduren började kom ett foto på den missionär som skulle sändas ut upp på en av datorskärmarna. När fotot dök upp kändes det alltid som om missionären var med oss i rummet. Äldste Eyring hälsade då på missionären med sin vänliga och älskvärda röst: "God morgon äldste Reier eller syster Yang. Hur mår du idag?"

Han berättade för mig att han tyckte om att föreställa sig var missionärerna skulle avsluta sin mission. Det

hjälpade honom att veta vart de skulle sändas. Äldste Eyring gick sedan igenom biskoparnas och stavspresidenternas kommentarer, medicinska uppgifter och andra noteringar för varje missionär.

Därefter vände han sig mot en annan skärm som visade områden och missioner i hela världen. Slutligen tilldelade han missionären, enligt Andens maning, det arbetsfält han eller hon skulle sändas till.

Av andra bland de tolv har jag fått veta att det är så det i allmänhet går till varje vecka när Herrens apostlar anger var dussintals missionärer ska tjäna runt om i världen.

Jag verkade själv som missionär i mitt eget land i Östra staternas mission för ett antal år sedan, så jag berördes djupt av den här upplevelsen. Eftersom jag även verkat som missionspresident var jag tacksam för ytterligare ett personligt vittnesbörd om att de missionärer jag hade tagit emot i New York hade skickats till mig genom uppenbarelse.

Efter att ha tilldelat några missionärer deras kallelser vände sig äldste Eyring till mig när han funderade över en viss missionär och sade: "Så broder Rasband, vart tycker du att den här missionären ska åka?" Jag blev bestört! Jag antydde tyst för äldste Eyring att jag inte visste det och att jag inte visste att jag kunde veta det! Han såg direkt på mig och sade enkelt: "Broder Rasband, om du är mer uppmärksam kan också du få veta det!" Då sköt jag min stol lite närmare äldste Eyring och datorskärmen och jag var mycket mer uppmärksam!

Vid ett par andra tillfällen under proceduren vände sig äldste Eyring till mig och sade: "Så, broder Rasband, vart känner du att den här missionären

ska sändas?” Jag nämnde då en viss mission och äldste Eyring såg tankfullt på mig och sade: ”Nej, det är inte den!” Han fortsatte sedan med att tilldela missionärerna de missioner han kände sig manad till.

När vi närmade oss slutet på tilldelningarna dök ett foto på en viss missionär upp på skärmen. Jag kände en mycket stark maning, den starkaste den morgonen, att missionären framför oss skulle sändas till Japan. Jag visste inte att äldste Eyring skulle fråga mig den här gången, men förunderligt nog gjorde han det. Lite frågande och ödmjukt sade jag till honom: ”Japan?” Äldste Eyring svarade omedelbart: ”Ja, vi beger oss dit.” Och på datorskärmen dök Japans missioner upp. Jag visste direkt att missionären skulle sändas till Japanmissionen Sapporo.

Äldste Eyring frågade mig inte om namnet på själva missionen, men han sände den missionären till Japanmissionen Sapporo.

Inombords var jag i mitt hjärta djupt rörd och uppriktigt tacksam till Herren för att han låtit mig uppleva denna maning, att jag fick veta vart missionären skulle sändas.

Vid slutet av mötet bar äldste Eyring sitt vittnesbörd för mig om den kärlek Frälsaren har till varje missionär som sänds ut i världen för att predika det återställda evangeliet. Han sade att det är genom Frälsarens stora kärlek som hans tjänare vet var dessa underbara unga män och kvinnor, seniormissionärer och äldre missionärspår är ämnade att verka. Jag fick ett ytterligare vittnesbörd den morgonen om att varje missionär som kallas i denna kyrka, som tilldelas en viss mission eller flyttas till en annan, kallas genom uppenbarelse från Herren Gud den Allsmäktige genom en av dessa hans tjänare.

Jag avslutar med Herrens ord till bröderna Whitmer, som spelade en avgörande roll i återställsens första dagar. De var vittnen till guldplåtarna och deras undertecknade vittnesbörd finns med i början av varje exemplar av Mormons Bok. De fanns med i den första gruppen av missionärer som kallats av en Guds profet 1829 till att predika Herren Jesu Kristi evangelium.

I förordet till kapitel 14 i Läran och förbunden står det: ”Tre av sönerna Whitmer hade alla fått ett vittnesbörd om verkets äkthet och blev mycket intresserade av vad som var deras personliga plikt.”

Till John och Peter Whitmer Jr. sade Herren: ”Ty du har många gånger önskat att av mig få veta vad som skulle vara av största värde för dig.”⁵

Jag antar att många av er unga män har ställt er själva samma fråga. Här är Herrens svar: ”Och se, nu säger jag dig,

att det som kommer att bli av största värde för dig är att förkunna omvändelse för detta folk, så att du kan föra själar till mig, så att du med dem kan vila i min Faders rike. Amen.”⁶

Vid den här tiden i ert liv är en missionskallelse från Herren, mina unga vänner, det allra viktigaste arbete som ni kan utföra. Förbered er nu, lev rättfärdigt, lär er av er familj och kyrkans ledare och kom och var med oss om att bygga upp Guds rike på jorden — ta emot ert gudomliga uppdrag i ”denna stora sak”.⁷ Det är min enkla bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Luk 10:1.
2. Matt 4:19.
3. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 325.
4. Se Thomas S. Monson, ”På det att alla må höra”, *Nordstjärnan*, jul. 1995, s. 48.
5. L&F 15:4; 16:4.
6. L&F 15:6; 16:6.
7. L&F 128:22.

David L. Beck

Unga mäns generalpresident

Det storslagna aronska prästadömet

Det finns ett starkt behov av att du utför din plikt mot Gud. Jag är säker på att du kommer att göra det.

Jag känner mig hedrad av att få tala till kyrkans fantastiska unga män ikväll. Jag har haft välsignelsen att få träffa många av er runt om i världen. Er entusiasm är smittsam.

Ni möter era utmaningar med enastående styrka och mod. Jag uttrycker min kärlek till er och det förtroende jag har för er.

Ni inspirerar människor omkring er mer än ni anar. Lyssna till den här unge mannen som inte delar vår tro, då han försöker beskriva sin vän som bär aronska prästadömet. ”Jag märker att Luis har något speciellt ... Den här killen är inte lik ... alla andra. Det är något som man ser hos honom ... Jag vet inte ens vad det är, men han är annorlunda än alla andra. Det är något man känner. Det är inte något ... man kan se. Man bara känner det.”

Det finns något mycket betydelsefullt som skiljer Luis och er från andra unga män. Ni har fått aronska prästadömet. Det är en helig gåva och många är inte fullt medvetna om det. Ikväll vill jag hjälpa er förstå hur ni själva kan upptäcka det storslagna i aronska prästadömet.

I. Gud litar på er

När Gud anförtror sitt heliga prästadöme till er visar han vilken stor tillit han har till er. Han vet att han kan lita på att ni använder prästadömet till att betjäna andra, precis som han litade på att andra unga män skulle utföra en del av hans viktigaste verk.

Världen skulle till exempel inte ha Mormons boks kraftfulla vittnesbörd om Jesus Kristus om det inte hade varit för två unga män som Gud litade på. Mormon, den profet som sammanställde denna heliga uppteckning, var bara 10 år när han fick uppdraget att uppmärksamma och senare uppteckna sitt folks historia. Vid 15 års ålder ”besöktes [han] av Herren och smakade och kände Jesu godhet” (Mormon 1:15).

Mormons bok översattes och gavs ut av Joseph Smith, som kallades till sin stora uppgift vid 14 års ålder när han besöktes av vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

President Thomas S. Monson har sagt: ”Stora ting förväntas av er ... Som en stridssignal kommer Herrens ord till er, till mig och till bärare av prästadömet överallt: ‘Låt nu därför var och

en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd” (se ”En uppmaning till mod”, *Liabona*, maj 2004, s. 54, 57).

II. Det nya Plikt mot Gud-programmet

För att hjälpa er leva upp till detta viktiga kall introducerar kyrkan ett nytt Plikt mot Gud-program, som president Eyring meddelade tidigare idag. Jag tycker programmet är fantastiskt. Från och med juni kommer det att skickas ut material till era biskopar och grenspresidenter. Ni ska börja använda det så snart ni fått det.

Ni kommer som diakon, lärare och präst att delta i aktiviteter som hjälper er att bygga upp andlig styrka och att lära er och utföra era plikter inom prästadömet. Varje aktivitet följer detta enkla mönster:

Först **lär** ni er mer om en av evangeliets principer eller en av prästadömetets plikter. Ni får reda på vad vår himmelske Fader vill att ni ska göra, och strävar efter att få ett andligt vittnesbörd om varför det är viktigt.

Därefter planerar ni hur ni ska **tillämpa** det ni har lärt er. Ni uppmantras att i er planering utgå från era egna behov, omständigheter och möjligheter att tjäna andra. Det här är ett underbart tillfälle för er att ta ansvar för er egen tillväxt och utveckla andligt självförtroende.

Sedan **berättar** ni för andra vad ni har lärt er och upplevt. När ni gör det stärker ni ert vittnesbörd och bygger upp tron hos människor i er omgivning. Ni ökar er förmåga att tala om evangeliet med andra.

Jag är tacksam för den unge man som berättade för mig om följande erfarenhet. Han och en annan bärare av aronska prästadömet hade utsetts att ge sakramentet till en man som var

bunden vid hemmet och mycket sjuk. De kom till hans hem utan att inse att han nyligen fått en medicinsk behandling som gjorde att han inte fick äta något alls - inte ens en bit av sakramentsbrödet. Efter att ha välsignat brödet räckte den unge mannen fram sakramentet till den bräcklige mannen. Han tog en bit av det välsignade brödet, väntade ett ögonblick och höll det sedan mot läpparna. Den unge mannen sade att när han såg denne trofaste broder uttrycka sin vördnad för sakramentet, kändes det som om han såg honom kyssa Frälsarens fötter. Han såg hur mycket han älskade Frälsaren.

Den dagen inpräntades innebörden av sakramentet i denne unge man på ett oförglömligt sätt. Ni kommer att få heliga upplevelser precis som den här unge mannen fick.

Era föräldrar, ledare och kvorummedlemmar spelar en viktig roll i Plikt mot Gud-programmet. Söndagens kvorummöten ger er regelbundna möjligheter att lära, agera och dela med er. Det nya Plikt mot Gud-programmet kommer att leda er på er väg till att utföra er plikt mot Gud och upptäcka det storslagna i aronska prästadömet.

III. Utför er plikt mot Gud

Under det gångna året har jag gått längs en väg som för evigt har förändrat mitt sätt att betrakta er och aronska prästadömet. Det känns spännande att ni själva ska få upptäcka vad jag har upptäckt. Ni kommer att lära er varför aronska prästadömet är så viktigt i ert liv och hur viktigt det är för kyrkan. Ni kommer att förstå varför det kallas en av prästadömets "huvudavdelningar" (se L&F 107:6). Ni kommer att bättre förstå innebörden av prästadömets nycklar, änglars

betjäning och det förberedande evangeliet (se L&F 13; 84:26).

Satan vill få er att tro att ni är för unga eller att ni inte är tillräckligt många för att utföra något viktigt med aronska prästadömet. Inget av det är sant.

Guds ord till Mose gäller er idag: "Se, du är min son ... och jag har ett uppdrag åt dig" (Mose 1:4, 6).

Han har gett er sin kraft att utföra stora ting. När ni utför er plikt mot Gud stärker och välsignar ni er familj. Det är er största prästadömsplikt. Hör vad en mor säger när hon beskriver det inflytande som hennes son har på familjen: "Leo är den som bär prästadömet i vårt hem, och det är en enorm välsignelse. Han är ett gott föredöme för sina syskon ... han ser till att de alltid ber. Han delar ut sakramentet på söndagarna. Hans lillebror ser honom. Han hjälper till ... vid våra familjeböner. Jag vet att han kommer att fortsätta att vara till välsignelse när han blir äldre. Han kommer att kunna döpa sin yngre bror. Det är en tröst för oss och en gåva."

När ni utför er plikt mot Gud kommer ni att kontakta vänner som inte har samma tro som ni och hjälpa dem förbereda sig för medlemskap i kyrkan. Precis som en riktig bror kommer ni att vaka över och stärka dem. Ni kommer att gå i täten för att rädda andra unga män som har gått vilse.

När ni utför er plikt mot Gud blir ni en kraft som verkar för det goda, alltid och under alla förhållanden. Ert rättfärdiga föredöme och ert trofasta tjänande i prästadömet blir ett kraftfullt sätt att inbjuda alla som känner er att komma till Kristus.

Under nephiternas mest kritiska tid räknade de med en ung mans, Mormons, ledarskap och inspiration (se Mormon 2:1-2). Idag räknar vi med att ni ska vara en stor styrka för kyrkan och en kraft för det goda på jorden. Det är vad Herren förväntar sig.

IV. Bli en trofast prästadömsbärare

Jag vittnar för er om att ni kommer att känna hur ert hjärta förändras när ni blir en trofast prästadömsbärare. Ni kommer att sträva efter att vara helt

rena och värdiga att tjäna vid sakramentsbordet. Ni kommer att behandla varje ung kvinna med vänlighet och respekt. Ni kommer att hedra era föräldrar. Ni kommer att undvika att såra Anden med det ni tänker, säger och gör. Ni kommer att lära känna Herren, som ni tjänar, och alltid sträva efter att bli lika honom.

Jag vittnar om att ert trofasta tjänande inom aronska prästadömet kommer att förändra livet för dem ni betjänar. Det finns människor som behöver ert tjänande i prästadömet. Er familj behöver er. Ert kворum behöver er. Kyrkan behöver er. Världen behöver er.

Det finns ett starkt behov av att ni utför er plikt mot Gud. Jag är säker på att ni kommer att göra det.

En kall morgon för några veckor sedan joggade jag längs Tejofloden i Lissabon i Portugal. Jag kom till ett monument som tillägnats portugisiska upptäcktsresande för hundratals år sedan. Jag stannade upp när solens första strålar spred sitt varma ljus på det imponerande monumentet och på mig. Jag inspirerades av att se upptäcktsresandenas beslutsamma ansikten som såg ut över vattnet. Det här var män som var villiga att göra något som mycket få människor hade gjort. De lämnade en välbekant och bekväm värld och drog modigt ut på det okända havet och upptäckte nya länder. De förändrade världen.

Jag ser er framför mig när jag tänker på monumentet över modiga upptäcktsresanden. Jag ser er på er egen väg som få i världen idag väljer att följa. Jag ser er utföra er plikt mot Gud.

Jag ber att vi alla må förstå det stor-slagna aronska prästadömet och jag, liksom Gud, litat på dem som bär det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

President Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare i första presidentskapet

Fortsätt i tålmod

Det vi lär oss av tålmodet utvecklar vår karaktär, lyfter våra liv och förhöjer vår lycka.

På sextioalet påbörjade en professor vid Stanford-universitetet ett blygsamt experiment där han testade viljestyrkan hos fyraåriga barn. Han placerade en stor marshmallow framför dem och sade till dem att de fick äta den genast, eller, om de väntade femton minuter kunde de få två marshmallows.

Sedan lämnade han barnen ensamma och iakttog vad som hände genom en spionspegel. Några av barnen åt genast upp sin marshmallow medan andra bara kunde vänta några minuter innan de föll för frestelsen. Endast 30 procent klarade av att vänta.

Det var ett måttligt intressant experiment och professorn gick vidare till andra forskningsområden, för, med hans egna ord: ”man kan inte göra så mycket med barn som försöker att inte äta marshmallows.” Men han följde barnen under deras uppväxt och började lägga märke till ett intressant samband: barnen som inte kunde vänta fick svårigheter senare i livet och hade fler beteendeproblem, medan de som väntade tenderade att vara mer positiva och motiverade, de fick högre betyg och inkomster och hade sundare relationer.

Det som började som ett enkelt

experiment med barn och marshmallows blev en banbrytande undersökning som tydde på att förmågan att vänta — att ha tålmod — är ett avgörande karaktärsdrag som kan förebåda framgång senare i livet.¹

Det kan vara svårt att vänta

Det kan vara svårt att vänta. Både barn och vuxna vet det. Vi lever i en värld som erbjuder snabbmat, snabbmeddelanden, filmer On Demand och omedelbara svar på de trivialaste eller djupaste frågor. Vi tycker inte om att vänta. Det finns till och med de som känner blodtrycket stiga när deras kassakö i butiken rör sig långsammare än de intill.

Tålmod — förmågan att lägga våra önskningar åt sidan en stund — är en dyrbar och ovanlig dygd. Vi vill ha det vi vill ha och vi vill ha det nu. Följaktligen kan tålmodet som begrepp verka otrevligt och ibland bittert.

Likväl kan vi inte behaga Gud utan tålmod — vi kan inte bli fullkomliga. Förvisso är tålmod en renande process som förädlar förståndet, fördjupar lyckan, fokuserar handlingen och inger hopp om frid.

Som föräldrar vet vi hur oklokt det skulle vara att tillfredsställa våra barns alla önskningar. Men det är inte bara

barn som blir bortskämda när de överöses med omedelbar tillfredsställelse. Vår himmelske Fader vet det som goda föräldrar lär sig med tiden: Om barnen någonsin ska kunna mogna och nå sin potential måste de lära sig att vänta.

Tålmod är inte bara att vänta

När jag var tio år gammal blev min familj flyktingar i ett nytt land. Jag hade alltid varit duktig i skolan — i alla fall tills vi kom till Västtyskland. Där upplevde jag skolan på ett helt nytt sätt. Geografin som vi lärde oss i min nya skola var obekant. Historien som vi studerade var också mycket annorlunda. Innan dess hade jag lärt mig ryska som andra språk — nu var det engelska som gällde. Det var svårt för mig. Faktiskt fanns det stunder då jag verkligen trodde att min tunga inte var skapad för att tala engelska.

Jag kom efter i skolan eftersom så mycket i läroplanen var nytt och främmande. För första gången i mitt liv började jag undra om jag helt enkelt

inte var tillräckligt smart för att gå i skolan.

Lyckligtvis hade jag en lärare som lärde mig att ha tålmod. Han lärde mig att oförtröttligt och idogt arbete — tålmodig uthållighet — skulle hjälpa mig att lära.

Med tiden blev svåra ämnen lättare — även engelskan. Långsamt började jag inse att om jag övade ständigt så gick det till slut. Det kom inte med en gång, men med tålmod så kom det.

Av den erfarenheten lärde jag mig att tålmod innebär mycket mer än att bara vänta på att något ska hända — tålmod krävde att jag aktivt arbetade mot värdiga mål, och inte blev missmodig när resultaten inte kom genast eller utan ansträngning.

Det finns något viktigt vi kan lära av detta: Tålmod är varken passiv uppgivenhet eller underlåtelse att handla på grund av rädsla. Tålmod innebär att aktivt vänta och uthärda. Det innebär att hålla sig till något och göra allt vi kan — att arbeta, hoppas och utöva

tro, att genomgå svårigheter med själstyrka, även när vårt hjärtas önskingar låter vänta på sig. Tålmod är inte bara att uthärda, utan att uthärda väl!

Brist på tålmod, å andra sidan, är ett symptom på själviskhet. Det är en egenskap hos självupptagna. Det kan härledas från det alldeles för utbredda tillstånd som kallas ”universums mittpunkt”-syndromet, som får människor att tro att världen kretsar kring dem och att alla andra bara är statister i jordelivets stora teater och att de har den enda huvudrollen.

Så mycket det här skiljer sig, mina kära bröder, från den norm som Herren har satt för oss som prästdömsbärare.

Tålmod, en prästdömsprincip

Som prästdömsbärare och representanter för Herren Jesus Kristus måste vi tjäna andra på ett sätt som överensstämmer med hans exempel. Det finns en anledning till varför nästan varje lektion i prästdöms ledarskap

förr eller senare kommer fram till kapitel 121 i Läran och förbunden. I några få verser ger Herren en lysande lektion i prästadömet ledarskap. ”Ingen makt och inget inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästadömet utom genom överbevisning, genom långmodighet, genom mildhet och ödmjukhet och genom uppriktig kärlek.”²

De karaktärsdrag och det handlingssätt som beskrivs i de här verserna utgör grundvalen för gudomligt tålmod och är oskiljaktigt förbundna med effektivt prästadömstjänande och patriarkaliskt tjänande. De egenskaperna ger er styrka och visdom när ni är era kallelser, predikar evangeliet, stärker gemenskapen hos kvorummedlemmar samt då ni utför det allra viktigaste prästadömstjänandet — det kärleksfulla tjänande som utförs inom det egna hemmets väggar.

Låt oss alltid minnas att en av anledningarna till att Gud har anförtrött oss prästadömet är för att hjälpa oss förbereda oss för eviga välsignelser genom att förädla vår natur med det tålmod som prästadömstjänande kräver.

Liksom Herren har tålmod med oss, låt oss ha tålmod med dem vi tjänar. Ha förståelse för att de, liksom vi, är ofullkomliga. De, liksom vi, gör misstag. De, liksom vi, vill att andra hellre ska fria än fälla dem.

Ge aldrig upp hoppet om någon. Och det innefattar att inte ge upp hoppet om sig själv.

Jag tror att var och en av oss vid någon tidpunkt kan identifiera sig med tjänaren i Kristi liknelse som var skyldig kungen pengar och bönföll honom och sade: ”Ha tålmod med mig.”³

Herrens sätt och tid

Israels barn väntade fyrtio år i ödemarken innan de fick gå in i det förlovade landet. Jakob väntade i sju långa år på Rakel. Judarna väntade sjuttio år i Babylon innan de fick vända tillbaka för att bygga upp templet igen. Nephiterna väntade på ett tecken på Kristi födelse, medvetna om att de skulle gå under om tecknet inte visade sig. Joseph Smiths prövningar i Libertyfängelset fick till och med en Guds profet att undra ”hur länge?”⁴

I alla dessa fall hade vår himmelske Fader en avsikt med att hans barn behövde vänta.

Var och en av oss kallas att vänta på vårt eget sätt. Vi väntar på bönesvar. Vi väntar på sådant som just då verkar så rätt och så bra för oss att vi omöjligen kan föreställa oss varför vår himmelske Fader skulle dröja med svaret.

Jag minns då jag förberedde mig för min utbildning till stridspilot. En hel del av vår förberedande militärutbildning bestod av fysisk träning. Jag

är fortfarande inte helt säker på varför ändlös löpning ansågs vara en så viktig förberedelse inför att bli pilot. Men vi sprang och vi sprang och vi sprang lite till.

När jag sprang började jag lägga märke till något som uppriktigt sagt oroade mig. Om och om igen blev jag omsprungen av män som rökte, drack och gjorde allt möjligt som stred mot evangeliet, och i synnerhet mot visdomsordet.

Jag minns att jag tänkte : ”Vänta lite nu! Är det inte meningen att *jag* ska kunna springa och inte bli trött?” Men jag *var* trött, och jag blev omsprungen av människor som definitivt inte levde efter visdomsordet. Jag medger att det oroade mig då. Jag frågade mig själv: ”Var löftet sant eller inte?”

Svaret kom inte omedelbart. Men slutligen lärde jag mig att Guds löften inte alltid infrias lika snabbt eller på samma sätt som vi kanske hoppas — de infrias i enlighet med hans tidsplan och hans sätt. Flera år senare kunde jag se klara bevis på de timliga välsignelser som ges till dem som lyder visdomsordet — förutom de andliga välsignelser som omedelbart kommer när vi lyder en av Guds lagar. När jag ser tillbaka är jag övertygad om att Herrens löften, även om de kanske inte alltid är snabba, alltid är säkra.

Tålmod kräver tro

Brigham Young lärde att när det hände saker som han inte riktigt kunde förstå, brukade han be Herren: ”Ge mig tålmod att vänta tills jag kan förstå det.”⁵ Och sedan fortsatte Brigham att be tills han förstod det.

Vi måste lära oss att i Herrens plan kommer vår insikt ”rad på rad, bud på bud”.⁶ Kort sagt, kunskap och insikt kommer till priset av tålmod.

Ibland kan de djupa dalar vi nu lever i endast förstås när vi ser tillbaka på dem uppifrån bergen i våra framtida upplevelser. Ofta kan vi inte se Herrens hand i vårt liv förrän långt efter det att prövningarna passerat. Ofta är de allra svåraste stunderna i vårt liv viktiga byggstenar som bildar grundvalen för vår karaktär och banar väg för framtida möjligheter, insikter och lycka.

Tålmod, en av Andens frukter⁷

Tålmod är en gudomlig egenskap som kan hela själar, öppna skatter av kunskap och insikt, och förvandla vanliga män och kvinnor till helgon och änglar. Tålmod är verkligen en Andens frukt.

Tålmod innebär att man håller sig till något ända till slutet. Det innebär att man väntar med omedelbar tillfredsställelse till förmån för framtida välsignelser. Det innebär att man tyglar sin vrede och håller tillbaka ovänliga ord. Det innebär att man motstår det onda, även när det verkar göra andra rika.

Tålmod innebär att acceptera det som inte kan förändras och möta det med mod, god min och tro. Det innebär att vara ”villig att underkasta sig allt som Herren anser lämpligt att lägga på [oss], alldeles som ett barn underkastar sig sin far”.⁸ I slutändan innebär tålmod att man är ”fast och ståndaktig och orubblig i att lyda Herrens befallningar”⁹ varje timma varje dag, även då det är svårt att vara det. Med Johannes Uppenbararens ord: ”I detta visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.”¹⁰

Tålmod är en fullkomnande process. Frälsaren själv sade att ”genom att stå fasta ska ni vinna era själar”.¹¹ Eller för att använda en annan översättning av den grekiska texten:

”genom ert tålmod *vinner ni herravälde* över era själar.”¹² Tålmod innebär att förbli i tro, med vetskap om att ibland är det när vi väntar och inte när vi tar emot som vi växer mest. Det var sant på Frälsarens tid. Det är även sant i vår tid, för vi är befallda i dessa sista dagar att fortsätta ”i tålmodighet tills [vi] är fullkomliggjorda”.¹³

Herren välsignar oss för vårt tålmod

Med en omskrivning av den gamle psalmistens ord: Om vi tålmodigt väntar på Herren böjer han sig till oss. Han hör våra rop. Han drar upp oss ur fördärvets grop och ställer våra fötter på en fast klippa. Han ska lägga en ny sång i vår mun, en lovsång till vår Gud. Många i vår omgivning ska se det och de ska förtrösta på Herren.¹⁴

Mina kära bröder, i grund och botten handlar tålmodet om detta: håll buden, förtrösta på Gud vår himmelske Fader, tjäna honom i mildhet och kristuslik kärlek, utöva tro och hopp på Frälsaren och ge aldrig upp. Det vi lär oss av tålmodet utvecklar vår karaktär, lyfter våra liv och förhöjer vår lycka. Det kommer att hjälpa

oss att bli värdiga prästadömsbärare och trofasta lärjungar till vår mästare Jesus Kristus.

Det är min bön att tålmodet ska vara en utmärkande egenskap hos oss som har den allsmåttige Gudens prästadöme, att vi modigt ska lita på Herrens löften och hans tidsplan, att vi ska behandla andra med det tålmod och den medkänsla som vi själva söker, och att vi ska fortsätta i tålmodighet tills vi är fullkomliggjorda. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Jonah Lehrer, ”Don’t! The Secret of Self-Control”, *New Yorker*, 18 maj 2009, s. 26–27.
2. L&F 121:41; se också v. 39–45.
3. Matt 18:26.
4. L&F 121:2.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 75.
6. L&F 98:12.
7. Se Gal 5:22–23.
8. Mosiah 3:19.
9. 1 Nephi 2:10.
10. Upp 14:12.
11. Luk 21:19.
12. Se kyrkans upplaga av King James Version, Luke 21:19, fotnot b.
13. L&F 67:13.
14. Se Ps 40:1–3.

President Henry B. Eyring
förste rådgivare i första presidentskapet

Verka med all flit

Vi ska lära oss vår plikt av Herren och sedan ska vi verka med all flit — aldrig vara slöa eller lata.

Bröder, jag är tacksam över att få vara tillsammans med er ikväll. Och jag blir ödmjuk genom det jag vet om ert trofasta tjänande i prästadömet. Jag vill tala till er ikväll om att verka i Herrens tjänst med flit. Jag har valt det ämnet på grund av erfarenheter jag haft nyligen.

Bland annat studerade jag noggrant det förträffliga häftet till aronska prästadömet som broder David L. Beck talade om. Det heter *Min plikt mot Gud*. När jag läste och begründade vad som förväntas av unga män, vad de ska göra och bli, insåg jag att det beskriver det som president Brigham Young lovade prästadömsbärare som verkar med flit livet ut: ”Den som har prästadömet och fortsätter att vara sin kallelse trogen, som ständigt finner glädje i att göra det som hör Gud till och som krävs av honom och fortsätter genom livet att utföra varje plikt, säkerställer förmånen att inte bara ta emot det som hör Gud till utan också kunskapen om hur man gör det, så att han ständigt kan känna Guds avsikt.”¹

För bara några veckor sedan såg jag hur en ny diakon började gå längs flitens väg. Hans far visade mig en skiss som sonen ritat. Den visade varje bänkrad i deras kapell, hade ett nummer för varje diakon som skulle få

uppdraget att dela ut sakramentet och vägen de skulle ta genom kapellet för att ge medlemmarna sakramentet. Fadern och jag log vid tanken på att en pojke, utan att bli ombedd, hade tagit fram en plan för hur han skulle lyckas i sitt tjänande i prästadömet.

I hans flit såg jag mönstret som lagts fram i det nya *Plikt mot Gud*-häftet. Det består av att lära sig vad Herren förväntar sig av en, ta fram en plan för hur man ska utföra det, handla enligt planen med flit och sedan berätta för andra hur erfarenheten har förändrat en själv och välsignat andra.

Diakonen ritade skissen för att vara säker på att han kunde göra det som

Herren kallat honom att göra. I början av hans tjänande i prästadömet undervisade Herren honom om att glädjas åt att alltid ”göra det som hör Gud till”.²

Den andra upplevelsen som gör att jag valt att tala om flit ikväll var att jag iakttog en man som var nära slutet av sitt prästadömstjänande i jordelivet. Han hade varit biskop två gånger. Första gången han kallades som biskop, vilket var flera år innan vi möttes, var när han var ung. Nu var han gammal och avlöst för andra gången som biskop. Hans allt större fysiska begränsningar gjorde att det var mycket svårt för honom att tjäna i prästadömet.

Men han hade en plan så att han kunde verka med flit. Varje söndag som han kunde komma till kyrkan satt han i närheten av dörren som de flesta använde för att komma in till sakramentsmötet. Han kom tidigt för att vara säker på att en plats skulle vara ledig. Alla som kom möttes av hans kärleksfulla och välkomnande blick, precis som när han satt på förhöjningen som deras biskop. Hans inflytande värmdde och lyfte oss eftersom vi kände till en del av det pris han betalade för att kunna tjäna oss.

Hans uppdrag som biskop var över, men hans prästadömstjänande var utan ände.

Ni har sett liknande exempel på stora prästadömstjänare. Ikväll vill jag försöka berätta för er vad jag har lärt mig om dem. Det börjar med att de lär sig i vems tjänst de är och vilket syfte det har. Förvandlingen inleds när den kunskapen når hjärtat.

Först vill jag tala direkt till de unga män som bär aronska prästadömet. Ni blir flitigare när ni känner vidden av det förtroende Gud har givit er. Det finns ett budskap till er från första presidentskapet i häftet *Plikt mot Gud*: ”Vår himmelske Fader har stor tillit till och stort förtroende för dig och han har en viktig mission för dig att utföra. Han hjälper dig när du vänder dig till honom i bön, lyssnar efter Andens maningar, följer buden och håller förbunden som du har ingått.”³

Johannes Döparen kom tillbaka till jorden för att återställa prästadömet som ni unga män bär. Han höll nycklarna till aronska prästadömet. Det var till Johannes som Jesus gick för att bli döpt. Johannes visste vem som kallat honom. Han sade till Herren: ”Det är jag som behöver döpas av dig.”⁴

Johannes visste att Arons prästadöme innehade nycklarna till änglars betjäning, till omvändelsens evangelium och till dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse när Herren sände honom för att ordinera Joseph Smith och Oliver Cowdery den 15 maj 1829.⁵ Han visste vem som kallat honom och vilket underbart syfte som låg bakom det.

Ert prästadömsämbete låter er administrera sakramentet, eller Herrens nattvard, till medlemmarna i hans kyrka idag. Det är samma förmån som Frälsaren gav de tolv apostlarna

under sin jordiska verksamhet. Han gav det igen när han kallade tolv lärjungar efter sin uppståndelse till att leda sin kyrka.

Herren anskaffade själv, som det beskrivs i Mormons bok, symbolerna för hans oändliga offer och gav dem till folket. Tänk på honom och hur han hedrar er när ni utför ert tjänande i prästadömet. När ni minns honom beslutar ni er att efter bästa förmåga utföra den heliga tjänsten nästan lika väl och trofast som han gjorde.⁶

Det kan bli ett mönster i ert liv som ökar er förmåga att vara flitiga i allt prästadömstjänande som Herren förbereder er för och som han kommer att kalla er till. Den beslutsamheten hjälper er att förbereda er för att få melkisedekska prästadömet, vilket förr kallades för ”det heliga prästadömet enligt Guds Sons orden”.⁷

Nu vill jag tala till dem som har kallats till och hedrats med att få tjäna i melkisedekska prästadömet. Liksom aronska prästadömet är melkisedekska prästadömet mer än bara ett ansvar att göra det som Herren skulle ha gjort. Det är en inbjudan att bli lik honom. Han har lovat följande:

”Ty de som är trofasta och får dessa båda prästadömen varom jag talat, och som ärar sin kallelse, blir heliggjorda genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De blir Moses och Arons söner och Abrahams avkomlingar och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Och vidare: Alla de som tar emot detta prästadöme tar emot mig, säger Herren,

ty den som tar emot mina tjänare tar emot mig,

och den som tar emot mig tar emot min Fader,

och den som tar emot min Fader tar emot min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har ges åt honom.”⁸

Det finns ett mönster för vad alla prästadömsbärare behöver göra för att uppnå den underbara välsignelsen. Ett ställe i skrifterna där Herren ger oss det mönstret är i Läran och förbundens 107:e kapitel:

”Låt nu därför var och en lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill han är utsedd.

Den som är lat skall inte räknas värdig att bestå, och den som inte lär sig sin plikt och inte visar sig godkänd, skall inte räknas värdig att bestå. Ske alltså. Amen.”⁹

Vi ska lära oss vår plikt av Herren och sedan ska vi verka med all flit — aldrig vara slöa eller lata. Mönstret är enkelt, men inte så lätt att följa. Vi blir så lätt distraherade. Det kan vara intressantare att studera dagens nyheter än prästadömet lektionsbok. Det kan vara attraktivare att sätta sig ner

och vila än att planera in besök hos dem som behöver att vi betjänar dem i prästadömet.

När jag känner att andra intressen lockar mig bort från mina prästadömsansvar och när min kropp vill vila ger jag mig själv uppmaningen: ”Kom ihåg honom.” Herren är vårt fullkomliga exempel på flitigt tjänande i prästadömet. Han är vår ledare. Han kallade oss. Han går framför oss. Han utvalde oss till att följa honom och föra andra med oss.

Ikväll minns jag honom och det rör vid mitt hjärta. Det är nu lördagskvällen före påsksöndagen, då vi minns hans uppståndelse. Jag minns hans exempel under dagarna innan dess.

Eftersom Jesus älskade sin Fader och oss gick han med på att lida mer än en dödlig människa kan klara av. Han beskrev för oss en del av vad det oändliga offret krävde av honom. Kom ihåg att han sade:

”Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig.

Men om de inte omvänder sig måste de lida liksom jag.

Detta lidande fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både

kropp och själ — och jag önskade att jag inte skulle behöva dricka den bittra kalken och rygga —

dock, ära vare Fadern, och jag drack och fullbordade mina förberedelser för människobarnen.”¹⁰

På Golgatas kors förkunnade Frälsaren: ”Det är fullbordat.”¹¹ Sedan lämnade hans ande kroppen och hans jordiska kvarlevor lades kärleksfullt i en grav. Det han gjorde under de tre dagarna i andevärlden innan han uppstod är något vi alla kan lära oss av, något jag tänker på varje gång jag frestas att känna det som att jag har utfört en svår uppgift i hans tjänst och förtjänar att vila.

Frälsarens exempel ger mig mod att sträva vidare. Hans arbete under jordelivet var avslutat, men han gick till andevärlden fast besluten att fortsätta sitt underbara verk att rädda själar. Han organiserade de trofasta andarnas arbete för att rädda dem som fortfarande kunde bli delaktiga i den nåd som möjliggjordes genom hans försoningsoffer. Kom ihåg orden i Läran och förbundets 138:e kapitel:

”Men se, bland de rättfärdiga organiserade han sina styrkor och utsåg budbärare, klädda med makt och myndighet, och bemyndigade dem att gå

ut och föra evangeliets ljus till dem som befann sig i mörker, ja, till alla människors andar, och på så sätt blev evangeliet predikat för de döda.

Och de utvalda budbärarna gick ut för att förkunna nådens dag från Herren och förkunna frihet för de fångna som var bundna, ja, till alla som omvände sig från sina synder och tog emot evangeliet.”¹²

När vi minns honom blir det lättare att motstå frestelsen att vila från vårt arbete i prästadömet. Vi måste ha kommit ihåg honom idag, eftersom vi är här för att lära oss vår plikt, beslutna att göra det vi förbundit oss att göra, med all flit. Och på grund av hans exempel vill vi uthärda intill änden i de uppgifter han ger oss här i livet, och vara fast beslutna att göra hans Faders vilja för evigt, liksom han var, och är.

Det här är Herrrens kyrka. Han kallade oss och litade på oss trots de svagheter han visste att vi hade. Han visste vilka prövningar vi skulle möta. Av trofast tjänande och genom hans försoning kan vi lära oss att vilja det som han vill och vara det vi måste vara för att välsigna dem vi tjänar i hans ställe. När vi tjänar honom tillräckligt länge och med flit så förändras vi. Vi blir alltmer lika honom.

Jag har sett detta underverk ske hos hans tjänare. Jag såg det för några veckor sedan i vardagsrummet hemma hos en trofast prästadömsbärare.

Jag kände honom när han var diakon, far, biskop och medlem av ett stavspresidentskap. Jag hade sett hur han under årtionden flitigt tjänat Guds barn med sitt prästadöme.

Hans familj hade samlats kring honom i vardagsrummet. Han log och hade på sig vit skjorta, kostym och slips. Det förvånade mig, eftersom jag var där på grund av att jag hade hört att han var mitt uppe i en smärtsam medicinsk behandling som ännu inte hade rått på sjukdomen.

Ändå han hälsade på mig på samma sätt som han måste ha hälsat på hundratals andra besökare under ett livslångt prästadömstjänande: med ett leende. Jag hade kommit för att hjälpa honom i de prövningar han hade, men som så ofta händer när man tjänar i prästadömet så hjälpte han mig och undervisade mig.

Vi njöt av varandras sällskap en stund. Han berättade för mig hur hans far hade betjänat min mor när hon låg inför döden. Det kände jag inte till. Jag insåg då att han hade lärt sig som ung hur man skänker lindring, av en far som var flitig i sitt tjänande i prästadömet. Den tanken gjorde att jag kände mig tacksam för de gånger jag tagit med mig mina små pojkar på prästadömsbesök för att trösta och välsigna.

Efter en kort stund frågade han stilla: "Går det bra att jag ber dig om en välsignelse?" Hans före detta stavspresident, som han hade verkat tillsammans med i årtal, smorde hans huvud med olja som invigts genom melkisedekska prästadömet kraft.

När jag beseglade smörjelsen undervisades jag av den Helige Anden

om åtminstone en del av vad Herren redan gjort för denne trofasta prästadömsbärare. Han var ren, hans synder hade sköljts bort. Hans natur hade förändrats så att han ville det som Frälsaren ville. Han var inte rädd för döden. Hans hjärtas önskan var att leva så han kunde tjäna sin familj och andra av vår himmelske Faders barn som behövde honom.

Jag gick ut i natten, tacksam för att ha bevittnat Herrens godhet mot sina osvikligt flitiga prästadömstjänare. Han förändrar deras hjärtan så att de vill det han vill och gör det som han skulle ha gjort.

Jag avslutar nu med följande råd till Herrens prästadömstjänare. Begrunda innerligt och flitigt skrifterna och levande profeters ord. Fortsätt be den Helige Anden att uppenbara för er Gud Faderns och hans älskade Sons natur. Vädja om att Anden ska visa er vad Herren vill att ni ska göra. Planera för att göra det. Lova honom att ni ska lyda honom. Handla hängivet tills ni har utfört det han bad er om. Och gå sedan i bön för att tacka för möjligheten att tjäna och be om att få veta

vad ni bör göra sedan.

Jag vittnar om att vår himmelske Fader och Jesus Kristus lever. De är uppståndna och förhärligade varelser som älskar oss och vakar över oss. Prästadömet nycklar återställdes genom himmelska budbärare till profeten Joseph Smith. De har förts vidare i en obruten kedja till president Thomas S. Monson. Var och en av de levande apostlarna bär dessa nycklar.

Jag välsignar er med att ni genom Anden må lära känna vidden av det förtroende och de löften ni fått som ordinerade prästadömstjänare i Herrens sanna kyrka, i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s. 128.
2. *D:o*, s. 128.
3. *Min plikt mot Gud: För aronska prästadömsbärare* (häfte, 2010), s. 5.
4. Matt 3:14.
5. Se L&F 13.
6. Se 3 Nephi 20:3–9.
7. L&F 107:3; se också Alma 13:1–9.
8. L&F 84:33–38.
9. L&F 107:99–100.
10. L&F 19:16–19.
11. Joh 19:30.
12. L&F 138:30–31.

President Thomas S. Monson

Förberedelse medför välsignelser

Låt oss begrunda vår kallelse, låt oss tänka på vårt ansvar och låt oss följa Jesus Kristus.

Bröder, ni som är här i konferenscentret i Salt Lake City är en inspirerande syn. Det är förunderligt att inse att det i tusentals kapell världen över finns andra som ni — andra bärare av Guds prästadöme — som tar emot denna utsändning via satellit. Nationaliteterna skiftar och språken är många, men ett gemensamt band binder oss samman. Vi har anförtrots att bära prästadömet och att handla i Guds namn. Vi har fått ett heligt förtroende. Mycket förväntas av oss.

Ett av mina livligaste minnen är när jag som nybliven diakon deltog i ett prästadömsmöte och sjöng inledningspsalmen "O kommen, I Guds män".¹ I kväll vill jag vidarebefordra andan i denna speciella psalm och säga till er: Kom, I Guds män som har mottagit prästadömet, låt oss begrunda vår kallelse, låt oss tänka på vårt ansvar och låt oss följa Jesus Kristus, vår Herre.

För tjugo år sedan besökte jag ett sakramentsmöte där barnen framförde temat "Jag tillhör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga". Pojkarna och flickorna visade att de fostrades att tjäna Herren och andra. Musiken var

vacker, uppläsningarna väl genomförda och Anden var himlasänd. En sonson till mig, som då var elva, talade om den första synen när han framförde sin del av programmet. När han kom fram till sina föräldrar och farföräldrar efter programmet sade jag till honom: "Tommy, jag tror du nästan är redo att bli missionär."

Han svarade: "Inte än. Jag har mycket kvar att lära."

Under åren som följde lärde sig Tommy allt det, tack vare sina föräldrar och hängivna och pliktrogna lärare och rådgivande i kyrkan. När han hade

åldern inne kallades han att verka som missionär. Och han verkade med heder.

Unga män, jag uppmanar er att förbereda er för att gå ut som missionärer. Det finns många verktyg som kan hjälpa er att lära er det som blir till nytta för er, och även hjälpa er leva det liv ni måste leva för att vara värdiga. Ett av verktygen är häftet med titeln *Vägledning för de unga* som publicerats under ledning av första presidentskapet och de tolv kvorum. I broschyren framställs normer som hämtats ur det som kyrkans ledare skrivit och sagt och ur skrifterna. Om vi håller oss till dem kan vår himmelske Fader välsigna oss och hans Son leda var och en av oss. Dessutom finns det lektionsböcker, omsorgsfullt framtagna efter bön och begrundan. Familjer håller hemafton där evangeliets principer lärs ut. Ni har nästan alla möjlighet att gå i seminariet, där hängivna lärare undervisar och har mycket att ge er.

Börja förbereda er för både tempeläktenskap och mission. Ett lämpligt umgänge med motsatta könet är en del av den förberedelsen. I kulturer där det är vanligt att pojkar och flickor går ut parvis, bör ni vänta med sådant tills ni är 16 år. "Alla tonåringar måste inte gå ut på träff, och alla vill det kanske inte heller ... När du börjar gå ut på träff, gå då ut gruppvis eller flera par tillsammans ... Se till att dina föräldrar får träffa [och lära känna] dem du går ut med." Eftersom de här träffarna är en förberedelse för äktenskapet, så "gå bara ut med dem som har höga normer".²

Var noga med att gå till platser i sunda omgivning där ni inte utsätts för frestelser.

En klok far sade till sin son: "Om du

någonsin befinner dig på en plats där du inte borde vara, så ge dig av!" Ett gott råd till oss alla.

Herrens tjänare har alltid sagt att vi ska klä oss anständigt för att visa respekt för vår himmelske Fader och oss själva. Ert sätt att klä er sänder ut ett budskap om er själva till andra och påverkar ofta ert och andras handlings-sätt. Klä er på ett sådant sätt att ni tar fram det bästa hos er själva och människor omkring er. Undvik ytterligheter i klädsel och utseende, inklusive tatueringar och piercings.

Alla behöver goda vänner. Era vänner påverkar i hög grad era tankar och handlingar, liksom ni påverkar deras. När ni och era vänner har gemensamma värderingar kan ni stärka och uppmuntra varandra. Behandla alla med vänlighet och värdighet. Många människor har kommit in i kyrkan genom vänner som tagit dem med sig till kyrkans aktiviteter.

Ett ordspråk vi ofta hör är lika sant som alltid: "Ärlighet varar längst."³ En sista dagars helig ung man lever som han lär och som han tror. Han är ärlig mot andra. Han är ärlig mot sig själv. Han är ärlig mot Gud. Han är ärlig av ren vana och det ter sig naturligt. När ett svårt beslut måste fattas frågar han sig aldrig: "Vad ska andra tänka?" utan snarare "Vad kommer jag att tänka om mig själv?"

Vissa kommer att frestas att bryta mot sina normer om personlig ärlighet. I en kurs i affärsjuridik som jag deltog i vid universitetet minns jag att en viss klasskamrat aldrig förberedde sig för klassdiskussionerna. Jag tänkte för mig själv: "Hur ska han klara examen?"

Jag upptäckte svaret när han kom till klassrummet och examensförhöret en vinterdag med bara sandaler, utan strumpor. Jag blev förvånad och tittade

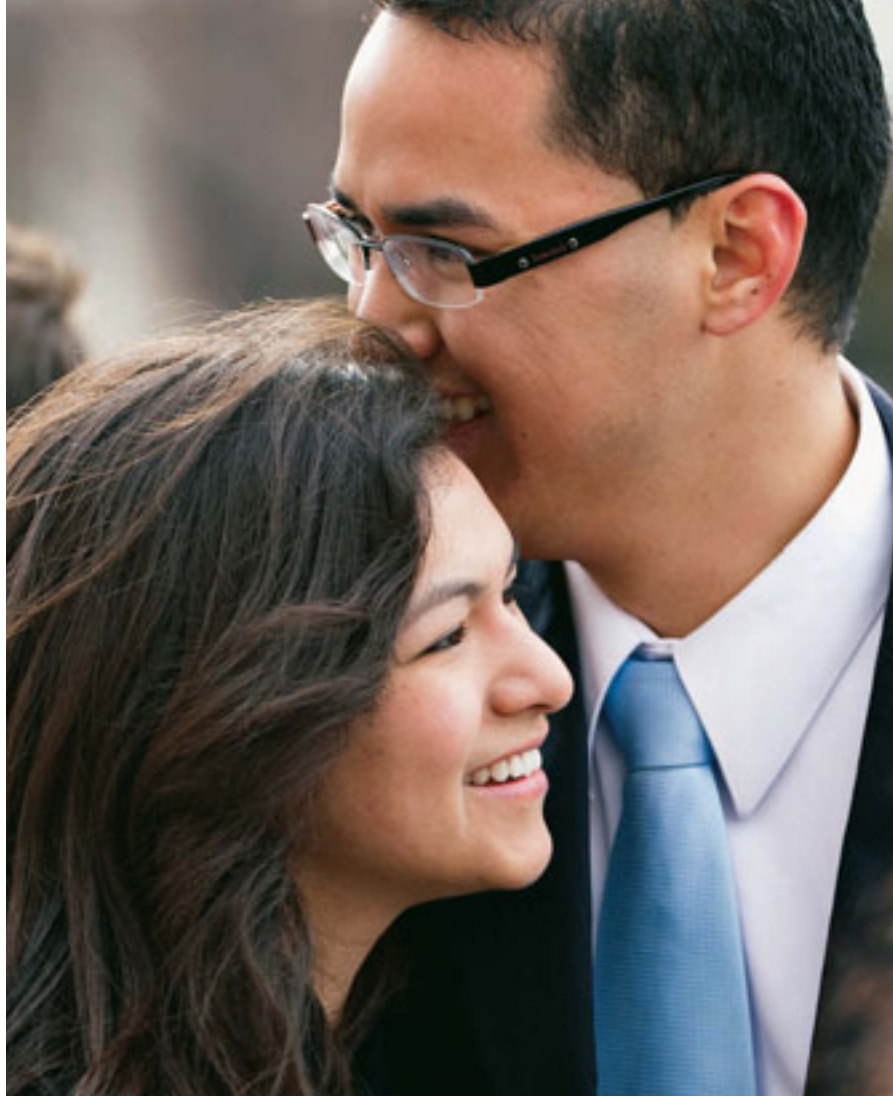
på honom när lektionen började. Vi hade blivit tillsagda att lägga böckerna på golvet. Han tog av sandalerna och sedan, med tår som han tränat och smort in med glycerin, bladdrade han skickligt i en av böckerna som han lagt på golvet och fann där svaren på examensfrågorna.

Han fick ett av de högsta betygen i den kursen i affärsjuridik. Men räkenskapens dag kom. Senare, när han förberedde sig för det sammanfattande slutprovet, sade för första gången läraren i just det ämnet: "I år skall jag avvika från traditionen och ha ett muntligt i stället för skriftligt prov." Experten med de vältränade tårna fann att han vid det tillfället trampat i klaveret och fick underkänt på provet.

Ert sätt att tala och orden ni använder säger mycket om vilket slags människa ni vill framstå som. Använd ett språk som bygger upp människor omkring er. Svordomar, rått språk och opassande eller grova skämt är en styggelse för Herren. Missbruka aldrig Guds eller Jesu Kristi namn. Herren har sagt: "Du skall inte missbruka Herrens, din Guds, namn."⁴

Vår himmelske Fader har rått oss att söka efter allt som är "dygdigt, älskligt eller hedrande eller berömvärdt."⁵ Ni påverkas av det ni läser, lyssnar eller tittar på.

Pornografi är särskilt farlig och vanebildande. Att nyfiket utforska pornografins värld kan bli till en förslavande vana som leder fram till allt

grövre material och till sexuella överträdelser. Undvik pornografi till varje pris.

Var inte rädd för att lämna en biograf, stänga av tv:n eller byta radioprogram, om det som framställs inte följer din himmelske Faders normer. Kort sagt: Om ni undrar om en viss film, bok eller annan form av underhållning är lämplig, så se den inte, läs den inte, delta inte.

Aposteln Paulus förkunnade: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ... Guds tempel är heligt, och det templet är ni."⁶ Bröder, det är vårt ansvar att hålla vårt tempel rent och fläckfritt.

Narkotika, felaktig användning av läkemedel, alkohol, kaffe, te och tobaksprodukter bryter ner ert fysiska, mentala och andliga välbefinnande. Alkohol i alla former är skadlig för anden och kroppen. Tobak

förslavar er, försvagar era lungor och förkortar ert liv.

Musiken kan hjälpa er att komma närmare er himmelske Fader. Den kan användas till att bilda, uppbygga, inspirera och ena. Men musiken kan också, genom tempo, rytm, intensitet och text avtrubba er andliga lyhördhet. Ni har inte råd att fylla ert sinne med ovärdig musik.

Eftersom sexualiteten är så helig kräver Herren självbehärskning och renhet före äktenskapet och fullständig trohet inom det. Vid träffar måste ni behandla den andra med respekt och förvänta samma respekt tillbaka. Överträdelse leder oundvikligen till tårar.

President David O. McKay, kyrkans nionde president, rådde oss: "Jag vädjar till er att tänka rena tankar." Han gav sedan följande betydelsefulla sanning: "Varje handling föregås av en tanke. Om vi vill styra våra handlingar

måste vi styra våra tankar." Bröder, om ni fyller ert sinne med goda tankar så kommer ni att handla rätt. Må var och en av er i sanning kunna instämma med Tennysons hjälte sir Galahad: "Min styrka är som tio mäns styrka, ty mitt hjärta är rent."⁷

För inte så länge sedan sammanfattade författaren till en uppsats om tonårssexualitet sin forskning med att säga att samhället sänder ut dubbla budskap till tonåringarna: Reklam och massmedia framför "mycket starka budskap om att sexuell aktivitet är acceptabel och förväntad", maningar som ibland dränker experters varningar och föräldrars vädjanden. Herren skär genom alla mediabudskap med klara och otvetydiga ord då han förkunnar för oss: "Var rena."⁸

När ni står inför frestelser, kom ihåg aposteln Paulus visa råd då han sade: "Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut."⁹

När ni konfirmerades som medlem i kyrkan tog ni emot rätten till den Helige Andens sällskap. Han kan hjälpa er att välja rätt. När ni står inför en utmaning eller frestelse så behöver ni inte känna er ensamma. Kom ihåg att bönen är nyckeln till andlig kraft.

Om någon har snubblat på vägen finns det en väg tillbaka. Ja, genom omvändelsens process. Vår Frälsare dog för att ge er och mig den välsignade gåvan. Löftet är sant trots att vägen är svår: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita."¹⁰

Riskera inte ert eviga liv. Håll Guds bud. Om ni har syndat, är det så att ju förr ni börjar gå vägen tillbaka, desto förr kommer ni att finna den ljuva frid

och glädje som tillhör förlåtelsens under. Lycka kommer av att leva så som Herren vill att ni skall leva och av att tjäna Gud och andra.

Andlig styrka kommer ofta genom osjälviskt tjänande. För ett antal år sedan besökte jag dåvarande Kalifornienmissionen, där jag intervjuade en ung missionär från Georgia. Jag minns att jag sade till honom: "Skriver du till dina föräldrar varje vecka?"

Han svarade: "Ja, broder Monson."

Sedan frågade jag: "Är det roligt att få brev hemifrån?"

Han svarade inte. Så småningom frågade jag: "När fick du brev hemifrån senast?"

Med darrande röst svarade han: "Jag har aldrig fått brev hemifrån. Pappa är bara diakon, och mamma är inte medlem i kyrkan. De vädjade till mig att inte gå ut som missionär. De sade att om jag gick på mission så skulle de inte skriva till mig. Vad ska jag göra, broder Monson?"

Jag uppsände en tyst bön till min himmelske Fader: "Vad ska jag säga till denna din unge tjänare, som offrat allt för att tjäna dig?" Och inspirationen kom. Jag sade: "Skriv varje vecka till din mor och far medan du är på mission. Berätta för dem vad du gör. Berätta för dem hur mycket du älskar

dem, och bär sedan ditt vittnesbörd för dem."

Han frågade: "Kommer de då att skriva till mig?"

Jag svarade: "Då kommer de att skriva till dig."

Vi skildes åt och jag for min väg. Flera månader senare deltog jag i en stavskonferens i södra Kalifornien då en ung missionär kom fram till mig och sade: "Broder Monson, minns du mig? Jag är missionären som inte hade fått brev från sin mor eller far under missionens första nio månader. Du sade till mig: 'Skriv hem varje vecka, äldste, så kommer dina föräldrar att skriva till dig.'" Sedan frågade han: "Minns du det löftet, äldste Monson?"

Det gjorde jag. Jag frågade: "Har du hört från dina föräldrar?"

Han stack handen i fickan och tog fram en bunt brev med gummiband om, drog fram ett brev längst upp i högen och sade: "Om jag hört något från mina föräldrar! Lyssna på det här brevet från min mor: 'Min son, vi är så glada över dina brev. Vi är stolta över dig, vår missionär. Vet du vad? Pappa har ordinerats till präst. Han förbereder sig för att döpa mig. Jag träffar missionärerna. Och om ett år vill vi komma till Kalifornien när du är klar med din mission, för vi vill gå igenom

Herrens tempel tillsammans med dig så att vi kan bli en evig familj.'" Den unge missionären frågade: "Broder Monson, besvarar vår himmelske Fader alltid böner och uppfyller apostlars löften?"

Jag svarade: "Då man har sådan tro som du visat, hör vår himmelske Fader sådana böner och svarar på sitt eget sätt."

Rena händer, ett rent hjärta och ett villigt sinne hade rört vid himmelen. En himlasänd välsignelse hade besvarat den innerliga bönen i en missionärs ödmjuka hjärta.

Bröder, det är min bön att vi skall leva så att också vi kan vidröra himmelen och välsignas på liknande sätt, var och en av oss, i Jesu Kristi namn, han som ger oss alla välsignelser, amen. ■

SLUTNOTER

1. "O kommen, I Guds män", *Psalmer*, nr. 201.
2. *Vägledning för de unga* (Häfte, 2002), s. 24, 25.
3. Miguel de Cervantes, i *Familiar Quotations*, sammanst. av John Bartlett, 14:e uppl. (1968), s. 197.
4. 2 Mos 20:7.
5. Trosart 1:13.
6. 1 Kor 3:16-17.
7. Alfred Lord Tennyson, i *Familiar Quotations*, s. 647.
8. L&F 38:42.
9. 1 Kor 10:13.
10. Jes 1:18.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

”Du är mina händer”

Som vår mästare, Jesu Kristi lärjungar är vi kallade att stödja och belasta istället för att fördöma.

Det berättas att bombningarna under andra världskriget orsakade svåra skador på en stor Jesusstaty. När stadsborna fann statyn bland ruinerna sörjde de, eftersom den hade varit en symbol för deras tro och Guds inflytande på deras liv.

Experter kunde laga större delen av statyn, men händerna hade skadats så svårt att de inte kunde restaureras. En del föreslog att de skulle anlita en skulptör till att göra nya händer, men andra ville lämna den som den var — en ständig påminnelse om krigets tragedi. Det slutade med att statyn fick vara utan händer. Men folket i staden lade till en skylt på foten av statyn av Jesus Kristus där följande enkla ord står: ”Du är mina händer.”

Vi är Kristi händer

Man kan dra en stor lärdom av berättelsen. När jag tänker på Frälsaren föreställer jag mig honom ofta med utsträckta händer, hur han sträcker sig ut för att trösta, hela, välsigna och älska. Han såg alltid *till* — aldrig *ner på* människor. Han älskade de enkla och de ödmjuka och gick bland dem, betjänade dem och gav dem hopp och frälsning.

Det var det han gjorde under jordelivet, det är det han skulle göra om han levde bland oss idag, och det är det vi bör göra som hans lärjungar och medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Den här vackra påskmorgonen vänds våra tankar och hjärtan till honom — Israels hopp och världens ljus.

När vi följer hans fullkomliga exempel kan våra händer bli hans händer, våra ögon hans ögon och vårt hjärta hans hjärta.

Våra händer kan omfamna

Jag är djupt imponerad av hur våra medlemmar i kyrkan sträcker sig ut

mot andra. När vi hör talas om era osjälviska offer och överväldigande barmhärtighet sväller vårt hjärta av tacksamhet och glädje. Ni är ett ljus för världen och över hela jordklotet är ni kända som goda och barmhärtiga.

Tyvärr hör vi också ibland talas om medlemmar som blir modfärdiga och därför slutar att komma till och delta i kyrkans möten, på grund av att de känner sig utanför.

I min ungdom låg Tyskland i ruiner efter andra världskriget. Många var hungriga, sjuka och döende. Jag kommer mycket väl ihåg hjälpsändningarna med mat och kläder som kom från kyrkan i Salt Lake City. Än idag minns jag hur kläderna luktade och jag känner fortfarande sötman i de konserverade persikorna.

Det hände att en del gick med i kyrkan på grund av förnödenheterna de fick. En del medlemmar såg ner på de här nya medlemmarna. De gav dem till och med ett öknamn: *Büchsen Mormonen* eller ”Konserv-mormoner”. De tyckte illa om de nya medlemmarna eftersom de trodde att de skulle avfalla när deras timliga behov väl var tillgodosedda.

En del lämnade kyrkan, men många stannade — de kom till kyrkan, smakade evangeliets sötma och kände sig ömt omfamnade av omtänksamma bröder och systrar. De hade kommit ”hem”. Och idag, tre eller fyra generationer senare, kan många familjer spåra sitt medlemskap i kyrkan tillbaka till dessa nya medlemmar.

Jag hoppas att vi välkomnar och älskar alla Guds barn, också dem som kanske klär sig, ser ut, talar eller kanske bara gör saker annorlunda. Det är inte bra att göra så att andra känner sig otillräckliga. Låt oss lyfta upp dem vi har omkring oss. Låt oss räcka ut en

välkomnande hand. Låt oss skänka våra bröder och systrar i kyrkan ett så stort mått av humanitet, barmhärtighet och kristlig kärlek att de äntligen känner att de har hittat hem.

Låt oss, när vi frestas att döma andra, tänka på Frälsaren som "älskar världen så högt, att han lägger ned sitt eget liv för att kunna dra *alla* människor till sig ...

[Han säger]: Kom till mig, ni alla jordens ändar ... [för] *alla* människor har samma förmån, den ene som den andre, och ingen förmenas."¹

När jag läser skrifterna verkar det som om de som får ta emot Frälsarens strängaste förebråelser ofta är de som tycker att de själva är bättre på grund av sitt välstånd, inflytande eller självuppskattade rättfärdighet.

Vid ett tillfälle gav Frälsaren en liknelse om två män som gick till templet för att be. Den ena mannen, en respekterad farisé, bad: "Gud, jag tackar dig för att jag inte är som andra människor, rånare, brottslingar, äkten-skapsbrytare, eller som den där publikanen. Jag fastar två gånger i veckan, jag ger tionde av allt jag tjänar."

Den andre mannen, en hatad publikan, stod "långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för bröstet och bad: Gud, var nådig mot mig, syndare."

Och Jesus sade: "Jag säger er: Han gick hem rättfärdig, inte den andre."²

I sanning är det så att vi "alla [har] syndat och saknar härligheten från Gud".³ Vi står alla i behov av nåden. När vi förs inför Guds skrank på den sista dagen, hoppas vi då inte på förlåtelse för våra många ofullkomligheter? Längtar vi inte efter att få känna Frälsaren omfamna oss?

Det tycks bara rätt och riktigt att vi ger till andra det som vi själva så

innerligt önskar oss själva.

Jag menar inte att vi ska godta synden eller ha överseende med det onda, vare sig i vårt eget liv eller i världen. Men i vår iver förväxlar vi ibland synden med syndaren och vi dömer för snabbt och med för lite barmhärtighet. Vi vet genom nutida uppenbarelse att "själarna är mycket värdefulla i Guds ögon".⁴ Vi kan lika lite mäta värdet på en annan själ som vi kan mäta vidden på universum. Varje person vi möter är betydelsefull i vår himmelske Faders ögon. När vi väl förstår detta kan vi börja förstå hur vi bör behandla vår nästa.

En kvinna som hade genomlidit år av provningar och sorg sade med gråt i rösten: "Jag har insett att jag är som en gammal 20-dollarsedel — skrynklig,

sliten, smutsig, tilltygad och ärrad. Men jag är fortfarande en 20-dollarsedel. Jag är värd någonting. Trots att jag inte ser ut mycket för världen och trots att jag är illa medfaren och sliten, är jag fortfarande värd hela beloppet."

Våra händer kan trösta

Med detta i åtanke, låt vårt hjärta och våra händer ständigt sträckas ut i barmhärtighet mot andra, för alla vandrar längs sin egen svåra stig. Som Jesu Kristi, vår Mästares, lärjungar är vi kallade att stödja och hela istället för att fördöma. Vi är befallda att "sörja med dem som sörjer" och "trösta dem som står i behov av tröst".⁵

Det är ovärdigt av oss som kristna att tycka att de som lider förtjänar det. Påsksöndagen är en bra dag att minnas

att vår Frälsare villigt tog på sig allas våra smärtor, sjukdomar och bedrövelser — även för dem av oss som vi kanske tycker förtjänar lidandet.⁶

I Ordspråksboken står det att ”en väns kärlek består alltid, en broder föds för att hjälpa i nöd”.⁷ Låt oss älska varandra oupphörligen. Och låt oss speciellt vara till hjälp för våra bröder och systrar under svåra tider.

Våra händer kan tjäna

En gammal judisk legend handlar om två bröder, Abram och Zimri, som ägde en åker och skötte den tillsammans. De kom överens om att dela

upp både arbetet och skörden i lika delar. Zimri hade svårt att somna på kvällen när skörden var över, för det tycktes inte rätt att Abram, som hade hustru och sju söner att livnära, bara skulle få hälften av skörden medan han, som bara hade sig själv att försörja, skulle få så mycket.

Så Zimri klädde på sig och gick tyst ut på åkern. Där tog han en tredjedel av sin skörd och lade den i sin brors hög. Sedan gick han till sängs igen, nöjd med att han gjort det rätta.

Samtidigt kunde inte heller Abram somna. Han tänkte på sin stackars bror Zimri, som var alldeles ensam och inte hade några söner till hjälp. Det tycktes inte rätt att Zimri, som hade arbetat så hårt alldeles ensam, bara skulle få hälften av skörden. Det kunde inte vara rätt i Guds ögon. Så Abram gick tyst ut på åkern och tog en tredjedel av sin skörd och lade den i sin älskade brors hög.

Nästa morgon gick bröderna ut till åkern och förvånades båda över att högarna fortfarande såg lika stora ut. Den kvällen smög bröderna ut ur huset för att upprepa arbetet från föregående natt. Men den här gången upptäckte de varandra och när de gjorde det grät de och omfamnade varandra. Båda var mållösa, för hjärtat svämmande över av kärlek och tacksamhet.⁸

Det är barmhärtighetens anda: att vi älskar andra som oss själva,⁹ söker deras lycka och gör det vi hoppas att de ska göra mot oss.¹⁰

Sann kärlek kräver handling

Sann kärlek kräver handling. Vi kan tala om kärlek dagen lång — vi kan skriva kort eller dikter som förkunnar den, sjunga sånger som prisar den och hålla en predikan som uppmuntrar till den — men om vi inte visar den kärleken i handling är våra ord inte

mer än ”en ljudande malm eller en skrällande cymbal”.¹¹

Kristus talade inte bara om kärlek, han visade den varje dag i sitt liv. Han drog sig inte ifrån folksamlingen. Mitt bland alla människor räckte Jesus ut handen mot den enskilde. Han räddade de vilsna. Han undervisade inte bara om att visa kärlek för att sedan delegera den faktiska tillämpningen till andra. Han gjorde mer än bara undervisa, han visade oss också hur man kan ”hjälpa de svaga, lyfta upp händerna som hänger ned och styrka de matta knäna”.¹²

Kristus visste hur man tjänade andra på ett fullkomligt sätt. När Frälsaren räckte ut handen lyfte han dem han rörde vid och de blev starkare och bättre människor tack vare det.

Om vi är hans händer, bör inte vi göra likadant?

Vi kan älska som han

Frälsaren uppenbarade det fullkomliga sättet att prioritera i livet, hemmet, församlingen och samhället när han sade att kärleken var det viktiga bud på vilket ”hela lagen och profeterna [hänger]”.¹³ Vi kan tillbringa alla våra dagar som besatta av livets goda saker, lagen och en lång lista av saker att göra, men om vi försummar de viktiga buden missar vi hela poängen och blir som ”moln utan vatten som drivs bort av vindarna [och som] träd utan frukt”.¹⁴

Om vi inte känner den här kärleken till Gud Fadern och vår nästa är vi bara skuggan av hans kyrka — utan innehåll. Vad är vår undervisning värd utan kärlek? Vad är vårt missionsarbete, vårt tempeltjänst eller vårt välfärdsarbete värt utan kärlek?

Det var kärleken som inspirerade vår himmelske Fader till att skapa vår ande,

Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

April 2010

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

Henry B. Eyring
förste rådgivare

Thomas S. Monson
president

Dieter F. Uchtdorf
andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packard

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Ronald A. Rasband

Claudio R. III, Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

DE SJUTTIOFS FÖRSTA KVORUM

Marcos A. Adiklanits

Carlos H. Amado

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Causse

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Todd R. Callister

Craig A. Corbin

Lawrence E. Corbridge

Benjamin De Hoyes

John B. Dickeyson

Kevin R. Durcan

David F. Evans

Enrique P. Falabella

Eduardo Gavaret

Carlos A. Govey

Christofel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

Bruce A. Grison

Don R. Clarke

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

C. Scott Grow

Bruce C. Hafen

James J. Homula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hincley

Marlin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Kenneth Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

Spencer V. Jones

Won Young Ko

Yoshihiko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

Richard J. Moynes

Marcus B. Nusch

Brent H. Nielson

Glenn L. Pace

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Maritto

Jairo Mazzagorati

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Reinlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Scharf

Ulisses Soares

Wolfgang H. Paul

Kent E. Richards

Gregory A. Schweizer

Lowell M. Snow

Gary E. Stevenson

Michael John U. Teb

José A. Teixeira

Octaviano Tenorio

Juan A. Uceda

Francisco J. Virias

William R. Walker

F. Michael Watson

Lance B. Wickman

Jorge F. Zaballón

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

Claudio D. Živic

W. Craig Zwick

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
föste rådgivare

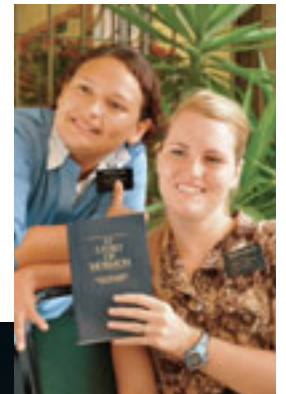
H. David Burton
presiderande biskop

Keith B. McMullin
and tre rådgivare

Kyrkans medlemmar samlas över hela världen till den 180:e årliga generalkonferensen. Medsols, med början överst till vänster ser vi sista dagars heliga i Navotas, Filippinerna; Carcassonne, Frankrike; Formosa, Argentina; São Paulo, Brasilien; São Paulo, Brasilien; Santiago, Chile och Prag, Tjeckien.

den ledde vår Frälsare till Getsemane örtagård för att friköpa oss från våra synder med sitt eget liv. Kärleken är frälsningsplanens ädla motiv, den är nyckeln till all lycka, den alltid flödande källan till helande, det dyrbara hoppets ursprung.

När vi räcker ut vår hand och hjärta mot andra i kristlig kärlek händer något underbart med oss själva. Vår egen ande helas, förädlas och blir starkare. Vi blir lyckligare, fridfullare och mer mottagliga för den Helige Andens viskningar.

Av hela mitt hjärta och själ tackar jag vår himmelske Fader för hans kärlek till oss, för att han gav oss sin Son, för Jesu Kristi liv och exempel och för hans syndfria och osjälviska offer. Jag gläds i vetskapen om att Kristus inte är död utan har stigit upp ur graven! Han lever och har återvänt till jorden för att återställa sin myndighet och sitt evangelium till människan. Han har givit oss ett fullkomligt exempel på det slags man eller kvinna vi bör vara.

Denna påsksöndag, och varje dag, när vi begrundar i vördnad och förundran hur vår Frälsare omfamnar, tröstar och helar oss, låt oss besluta oss för att bli hans händer, så att andra genom oss kan känna hans kärleksfulla omfamning. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 26:24–25, 28; kursivering tillagd.
2. Se Luk 18:9–14.
3. Rom 3:23.
4. L&F 18:10.
5. Mosiah 18:9.
6. Se Alma 7:11–13; L&F 19:16.
7. Ords 17:17.
8. Se Clarence Cook, "Abram and Zimri", *Poems by Clarence Cook* (1902), s. 6–9.
9. Se Matt 22:39.
10. Se Matt 7:12.
11. 1 Kor 13:1.
12. Se L&F 81:5.
13. Matt 22:40.
14. Se Jud 1:12.

Äldste Richard G. Scott

i de tolv apostlarnas kворum

Han lever! Ära ske hans namn!

Vår insikt om och tro på Jesu Kristi försoning kommer att ge oss den styrka och förmåga vi behöver för att få framgång i livet.

Det är påskmorgon, den heliga dag som i den kristna världen avsåts till att hedra minnet av Jesu Kristi seger över döden. Hans uppståndelse krossade det som fram till dess hade varit dödens obevekliga bojor. Han öppnade dörren så att vart och ett av vår himmelske Faders barn som fötts till jorden fick möjlighet att resa sig från döden och leva igen.

Hur vår Fader i himlen måste ha glatts den heliga dagen när hans fullständigt lydiga, fullkomligt värdiga Son sprängde dödens bojor. Vilket evigt syfte skulle vår Faders lyckalighetsplan ha haft om den inte levandegjorts genom hans underbart lydige Sons obegränsade och eviga försoning? Vilka eviga mål skulle kunna uppnås genom skapandet av en jord där intelligensens andetabernakel skulle få en kropp, om döden var slutet på deras existens och ingen skulle uppstå? Vilket underbart ögonblick den morgonen var för alla som förstod dess betydelse.

Påskan är den välsignade helg då hjärtat hos varje hängiven kristen vänder sig i ödmjuk tacksamhet mot vår

älskade Frälsare. Det är en helg som bör föra med sig frid och glädje till alla som älskar honom och visar det genom att lyda hans bud. Påskan för tankarna till Jesus, till hans liv, hans försoning, hans uppståndelse, hans kärlek. Han har uppstått från de döda "med läkedom under sina vingar" (Mal 4:2; 3 Nephi 25:2). Vi behöver ju alla så väl den läkedom som Återlösaren kan ge oss. Idag vill jag tala om hopp, grundat på principerna i Läromästaren Jesu Kristi undervisning.

Medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har bättre förutskattningar att förstå bredden och djupet av den läkedom som försoningen skänker eftersom vi har hans läras fullhet. Vi inser att det han villigt gjorde under fruktansvärt lidande och offer inte bara påverkar oss under jordelivet utan i all evighet.

I påsk, när ni minns uppståndelsen och priset som betalades och försoningens gåva, begrunda det som skrifterna lär om dessa helgade händelser. Då stärks ert personliga vittnesbörd om att de verkligen ägde rum. De måste betyda mer än principer som ni lär er

utantill. De måste vävas in i varje fiber i er kropp så att de blir till en mäktig mur mot den stigande vågen av vederstyggligheter som infekterar världen.

Profeten Lehi förkunnade en djup sanning när han sade: ”Därför kommer återlösningen i och genom den helige Messias, ty han är full av nåd och sanning. Se, han frambär sig själv som ett offer för synd för att uppfylla lagens syftemål för alla dem som har ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande, och för ingen annan kan lagens syftemål uppfyllas” (2 Nephi 2:6–7). Skriftstället antyder att för de stolta och högmodiga är det som om ingen försoning utförts.

Jesus Kristus lever. Han är vår Frälsare, vår Återlösare. Han är en

förhålligad uppstånden person. Han har förmågan att ge kärlek som är så mäktig, så överväldigande, att det övergår människans förmåga att till fullo uttrycka den. Han gav sitt liv för att krossa dödens bojar. Hans försoning aktiverade helt den lyckalighetsplan som lagts fram av hans Fader i himlen.

Jesus handhar balansen mellan rättvisa och barmhärtighet som innebär villkoret att vi lyder hans evangelium. Han är mänsklighetens ljus. Han är källan till all sanning. Han håller alla sina löften. Alla som lyder hans bud får de mest härliga välsignelser som går att föreställa sig.

Utan försoningen kunde vår Fader i himlens lyckalighetsplan inte till fullo

ha blivit verksam. Genom försoningen får alla möjlighet att övervinna följderna av de misstag de gör i livet. När vi lyder en lag så välsignas vi. När vi bryter mot en lag finns det inga rester kvar från tidigare lydnad som kan tillfredsställa rättvisans krav för den brutna lagen. Frälsarens försoning gör det möjligt för oss att omvända oss från all olydnad och därigenom undvika straffet som rättvisan skulle ha fordrat.

Min vördnad och tacksamhet för den försoning som Israels Helige, Fridsfursten och vår Återlösare ständigt erbjuder oss ökar när jag försöker förstå den bättre. Jag inser att inget jordiskt sinne helt kan föreställa sig, inte heller kan mänsklig tunga rätt uttrycka, hela innebörden i allt som Jesus Kristus gjorde för vår himmelske Faders barn genom sin försoning. Ändå är det ytterst viktigt att vi lär oss allt vi kan om den. Försoningen är den väsentliga ingrediens i vår Fader i himlens lyckalighetsplan som krävdes för att planen skulle kunna aktiveras. Er kunskap om försoningen och den insikt den ger i ert liv gör att ni mycket bättre kan använda all den kunskap, erfarenhet och färdighet ni förvärvar under jordelivet.

Jag tror att det är lärorikt att försöka förstå vad försoningen krävde av både Fadern och hans villige Son. Tre av utmaningarna Frälsaren stod inför var:

För det första en enorm känsla av ansvar. Han insåg nämligen att om han inte utförde det på ett felfritt sätt så skulle inget av hans Faders barn kunna återvända till honom. Då skulle de för evigt förvisas från hans närhet, eftersom det inte skulle finnas något sätt att omvända sig från brutna lagar, och inget orent kan vistas i Guds närhet. Hans Faders plan skulle ha gått om intet och alla andebarnen skulle ha fallit

under Satans eviga kontroll och pina.

För det andra måste han i sitt absolut rena sinne och hjärta personligen känna följderna av allt som mänskligheten skulle möta, även de mest fördärvade och föraktliga synderna.

För det tredje måste han utstå en illvillig attack från Satans horder medan han var fysiskt och känslomässigt pressad till det yttersta. Sedan, på grund av orsaker vi inte helt känner till, när hans förmåga prövades till det yttersta, då Frälsaren allra mest behövde stöd, lät hans Fader honom axla det tunga ansvaret själv, med endast sin egen styrka och förmåga.

Jag försöker föreställa mig vilket ytterst smärtsamt ögonblick det måste ha varit för vår Fader i himlen när Frälsaren ropade från korset: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" (Matt 27:46; Mark 15:34). Jag tror inte att vår Fader i himlen övergav sin Son på korset. Jag tror att ropet kom sig av att Sonen kände hur det stärkande stödet han alltid fått från sin Fader togs bort. Hans Fader visste att Frälsaren måste genomföra försoningen fullkomligt och fullständigt av egen förmåga utan stöd utifrån. Fadern övergav inte sin Son. Han gjorde det möjligt för sin fullkomliga Son att vinna försoningens eviga frukter.

Ingen av oss kan någonsin under jordelivet helt uppskatta vidden av försoningens välgörande följder.

Det finns ett tvingande behov för var och en av oss att stärka vår insikt om vikten av Jesu Kristi försoning, så att den blir till en orubblig grund som vi bygger vårt liv på. När världen alltmer förlorar grundläggande normer, och när heder, dygd och renhet alltmer kastas åt sidan för att tillfredsställa begären, kommer vår insikt om och tro på Jesu Kristi försoning att ge oss den

styrka och förmåga vi behöver för att få framgång i livet. Den kommer också att skänka oss tillförsikt under prövningens stunder och frid i orostider.

Jag uppmanar er allvarligt att etablera en personlig studieplan för att bättre förstå och uppskatta de ojämförliga, eviga och oändliga följderna av Jesu Kristi fullkomliga utförande av sin gudomligt givna kallelse som vår Frälsare och Återlösare. Djup personlig begrundan av skrifterna tillsammans med sökande, innerlig bön stärker er insikt om och uppskattning av hans ovärderliga försoning. Ett annat märkligt sätt att lära sig om Jesus Kristus och hans försoning är genom regelbundna tempelbesök.

Må var och en av oss förnya vår

beslutsamhet att undervisa om sanna principer inom vårt hems väggar. När vi gör det skapar vi den största möjligheten till lycka för de andar som anförtrots i vår vård. Använd kyrkan som ett rättfärdigt hjälpmedel för att stärka hemmet, men inse att vi som föräldrar har det grundläggande ansvaret och förmånen att ledas av Herren i arbetet att fostra de andebarn han anförtrott i vår vård.

Det är avgörande att fästa den allra största vikt vid att undervisa om sanningen i hemmet. Kyrkan är viktig, men det är i hemmet som föräldrar kan ge barnen nödvändig insikt och vägledning. Det är så sant som det är sagt att den viktigaste kallelsen vi får i tid och evighet är den som far eller

mor. Med tiden blir vi avlösta från alla andra uppdrag vi får, men inte från kallet som far eller mor.

När ni begrundar skriftställen, inte bara läser utan begrundar och mediterar, kommer den Helige Andens kraft att låta sanningar falla som dag över ert sinne och hjärta och skapa en säker grund i den osäkra tid vi lever i. Förbered som föräldrar era barn för utmaningarna de kommer att ställas inför. Undervisa dem om sanningen, uppmana dem att leva efter den. Då kommer de att vara i säkerhet oavsett hur mycket världen är i uppror.

Bestäm er i påsk för att göra Herren Jesus Kristus till ert hems levande centrum. Försäkra er om att varje beslut ni fattar, oavsett om det är av andlig eller fysisk karaktär, styrs av tanken: "Vad vill Herren Jesus Kristus att jag ska göra?" När Frälsaren är det centrala i ert hem fylls det av frid och ro. Då genomsyras hemmet av en anda av lugn tillförsikt och både barn och vuxna känner den.

Bästa sättet att åstadkomma en varaktig förändring till det bättre är att låta Jesus Kristus vara er förebild och hans lära en ledstång i ert liv.

Om ni har brutit mot hans bud och känner er ovärdiga, inse att det är just av den anledningen som Herren Jesus Kristus gav sitt liv. Genom sin försöning har han för alltid gett oss möjligheten att övervinna sådana misstag, att omvända oss från felaktiga val och bemästra de negativa följderna som kommer av att vi inte följer hans lära.

Frälsaren älskar var och en av oss och tillfredsställer alla våra behov när vi genom lydnad kvalificerar oss för alla välsignelser han vill ge oss här på jorden. Jag älskar och dyrkar honom. Som hans bemyndigade tjänare vittnar jag högtidligt av all min förmåga om att han lever, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Donald L. Hallstrom

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Vänd dig till Herren

Låt aldrig en jordisk omständighet göra dig andligt handikappad.

För många år sedan bevittnade jag en sorg som blev till en tragedi.

Ett ungt par närmade sig sitt första barns födelse. De var fyllda av förväntan och spänning inför denna stora händelse. Det uppstod komplikationer under förlossningen och barnet dog. Sorgen blev till förtvivlan, förtvivlan till vrede, vreden till kritik och kritiken till hämnd mot doktorn som de höll odelat ansvarig. Föräldrar och andra släktingar engagerade sig djupt och tillsammans försökte de förstöra doktors rykte och karriär. När veckor blev till månader förtärde bitterhet familjen och de vände den mot Herren. "Hur kunde han tillåta att något så hemskt fick ske?" De förkastade upprepade försök av kyrkans ledare och medlemmar att andligen och känslomässigt trösta dem och med tiden tog de avstånd från kyrkan. Fyra generationer i släkten har idag påverkats av detta. Där det en gång fanns tro och hängivenhet till Herren och hans kyrka har det under årtionden rått fullständig andlig inaktivitet hos alla familjemedlemmar.

I livets svåraste stunder finns det ofta endast en källa till frid. Fridsfursten, Jesus Kristus, erbjuder nåd genom sin inbjudan: "Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på

tunga bördor, så skall jag ge er vila" (Matt 11:28). Vidare lovar han: "Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger" (Joh 14:27).

Mina farföräldrar fick två barn, en son (min far) och en dotter. Efter att ha verkat på mission och gjort sin militärtjänst på Hawaii återvände min far till ögruppen 1946 för att etablera sig yrkesmässigt och uppfostra sin familj. Hans föräldrar bodde i Salt Lake City, och det gjorde också hans syster. Hon gifte sig 1946 och fyra år senare var hon med barn. Det är högtidligt för föräldrar att se fram emot när en dotter (i det här fallet enda dottern) får barn för första gången. Ingen visste att hon bar på tvillingar. Tragiskt nog dog både hon och tvillingarna under förlossningen.

Mina farföräldrar var förtvivlade. Men deras sorg fick dem genast att vända sig till Herren och hans försöning. Utan att dröja sig kvar vid hur detta kunde hända eller vem som bar skulden till det inriktade de sig på att leva ett rättfärdigt liv. Mina farföräldrar var aldrig rika, de blandade sig aldrig med gräddan av societeten, de kallades aldrig till högre ämbeten inom kyrkan — de var helt enkelt hängivna sista dagars heliga.

När de gick i pension 1956 flyttade

de till Hawaii för att bo nära sitt enda kvarvarande barn. De följande årtiondena älskade de sin familj, verkade i kyrkan, men framför allt njöt de av varandras sällskap. De tyckte inte om att vara ifrån varandra och brukade till och med säga att den som dog först fick hitta ett sätt för dem att återförenas snabbt. Strax innan de fyllde 90 år och efter att ha varit gifta i 65 år gick

de bort av naturliga orsaker med några timmars mellanrum. Som deras biskop förrättade jag deras dubbelbegravning.

Trofastheten som farfar Art och farmor Lou visade, särskilt under svårigheter, har idag påverkat fyra generationer i rätt nedstigande led. På ett direkt och djupgående sätt har det påverkat deras son (min far) och min mor, när mina föräldrars egen dotter,

deras yngsta barn, dog i komplikationer efter en förlossning. Vid 34 års ålder gick hon bort tio dagar efter en förlossning och lämnade efter sig fyra barn, från tio dagar till åtta år gamla. Mina föräldrar följde exemplet de sett i den tidigare generationen och vände sig — utan att tveka — till Herren för att få tröst.

Världen över och bland kyrkans medlemmar finns det stor glädje och stor smärta. Båda är en del av planen. Utan den ena kan vi inte känna den andra. "Människorna är till för att de skall kunna ha glädje" (2 Nephi 2:25) och "det måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting" (2 Nephi 2:11) motsäger inte varandra, de kompletterar varandra. Alma den yngre beskrev hur det kändes när han vände sig till Herren med följande ord: "Min själ fylldes med glädje, lika stor som min smärta hade varit" (Alma 36:20).

En del dukar under av stora problem, andra förstorar småsaker. Symonds Ryder var en ledare bland campbelliterna som hörde talas om kyrkan och träffade Joseph Smith. Berörd av den upplevelsen gick han med i kyrkan i juni 1831. Direkt därefter ordinerades han till äldste och kallades att gå på mission. Men hans namn hade stavats fel på kallelsen från första presidentskapet och på hans offentliga fullmakt att predika — en bokstav var fel. Hans efternamn stavades R-i-d-e-r istället för R-y-d-e-r. Det fick honom att ifrågasätta sin kallelse och dem som hade utfärdat den. Han valde att inte gå på mission och avföll, vilket inom kort ledde till hat och intensivt motstånd mot Joseph och kyrkan. I mars 1832, när Joseph Smith och Sidney Rigdon slets ut från hemmet under natten av en ilsken pöbel och täcktes med tjära och fjädrar,

hörde man en röst ropa: "Simonds, Simonds [*sic*], var är tjärhinken?" (*History of the Church*, 1:262–263). På mindre än tio månader förändrades Symonds Ryder från ivrig ny medlem till pöbelledare. Hans andliga förfall började med att han förnärmades av att man stavat hans namn fel — en bokstav var fel. Oavsett storleken på problemet kan sättet vi bemöter det på förändra resten av vårt liv.

Profeten Joseph Smith gav oss ett mönster för hur vi kan hantera tragedi och motstånd. En uppenbarelse som han fick medan han satt i Libertys brutala fängelse gav följande gudomliga vägledning (som delvis beskrev Josephs liv fram till den stunden och som också gav honom en förvarning): Om "dårarna skall göra dig till åtlöje ... Om du kallas att genomgå provningar ... om dina fiender anfaller dig ... om du skulle kastas ned i avgrunden eller i mördares händer ... och alla elementen förenar sig för att spärra din väg, och framför allt om själva helvetets käftar spärrar upp sitt gap efter dig, så vet, min son, att allt detta skall ge dig erfarenhet och tjäna dig till godo" (L&F 122:1, 5–7). Sedan kom den insiktsfulla frågan: "Människosonen

har stigit ned djupare än allt detta. Är du större än han?" (vers 8). Den följs av tydlig vägledning och stora löften. "Håll dig därför kvar på din väg ... Frukta ... inte för vad människor kan göra, ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet" (vers 9).

Under åren som följde fortsatte Joseph Smith att i rättfärdighet utstå ett liv fyllt av motstånd. Han gav oss följande trosfyllda perspektiv: "Och beträffande de faror som jag har kallats att genomgå, förefaller de mig mycket ringa ... djupt vatten är vad jag är van att simma i ... jag ... jublar över provningar, ty ... Gud [har] befriat mig ur dem alla, och kommer att befria mig här efter" (L&F 127:2). Josephs tilltro till sin förmåga att övervinna ständigt motstånd grundade sig på hans förmåga att alltid vända sig till Herren.

Om du tycker att du blivit orättvist behandlad — av någon (en familjemedlem, en vän, en medlem i kyrkan, en ledare i kyrkan, en arbetskamrat) eller någonting (en närståendes död, hälsoproblem, ekonomiska svårigheter, övergrepp, missbruk) — ta itu med problemen rakt på sak och med all din kraft. "Håll dig ... kvar" (L&F 122:9), att ge upp är inte ett alternativ.

Och vänd dig genast till Herren. Utöva all den tro du har på honom. Dela din börda med honom. Låt hans nåd lätta på dina bördor. Vi har blivit lovade att vi inte kommer att "uppleva någon form av lidande som inte uppslukas av glädjen i Kristus" (se Alma 31:38). Låt aldrig en jordisk omständighet göra dig andligt handikappad.

Försoningen, Jesu mest föredömliga handling, krävde av honom att han "steg ned under allt" (L&F 88:6) och led "alla människors smärta" (2 Nephi 9:21). Därför vet vi att försoningen har ett vidare syfte än att endast ge oss ett sätt att övervinna synden. Denna den största av alla jordiska handlingar ger Frälsaren makt att infria sitt löfte: "Om ni vill vända er till Herren med helhjärtat uppsåt och sätta er lit till honom och tjäna honom med sinnets hela hängivenhet, om ni gör detta, så skall han ... befria er ur trälldomen" (Mosiah 7:33).

När vi firar denna påskmorgon, låt oss vända oss till Herren, vår "klara morgonstjärna" (Upp 22:16). Jag vittnar om att han alltid kommer att upplysa vägen och sanningen och livet (se Joh 14:6) för oss, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Cheryl C. Lant

nyligen avlöst generalpresident för Primärföreningen

Så att våra barn får se Frälsarens ansikte

Det är vårt heliga ansvar som föräldrar och ledare för barnen i detta uppväxande släkte att föra fram dem till Frälsaren.

För många år sedan undervisade jag en grupp barntillsynsledare om hur man kan hålla en kort evangelielektion för mycket unga barn. En av ledarna hade sin unge son i knät. Jag höll upp en bild på Frälsaren och för att visa hur man kan tala till unga barn började jag berätta om Jesus. Den lille pojken gled ner från sin mammas knä, tultade över till mig, såg intensivt på bilden och rörde vid ansiktet. Vid den tidpunkten i lektionen frågade jag: "Vem är det här?" Leende svarade barnet: "Jesus."

Pojken var så liten att han knappt kunde säga sitt eget namn, men han kände igen bilden och visste vad Frälsaren hette. När jag iakttog hans näpna sätt att reagera på tänkte jag på det Frälsaren sade: "Sök alltid Herrens ansikte, så att ni i tålmod kan bevara era själar, så skall ni få evigt liv" (L&F 101:38).

Vad innebär det att söka Herrens ansikte? Naturligtvis innebär det mer än att bara känna igen honom på en bild. Kristi inbjudan att söka honom är en inbjudan att lära känna vem han är, vad han har gjort för oss och vad han

har bett oss göra. Vi kan endast komma till Kristus och till slut få se hans ansikte när vi närmar oss honom genom vår tro och våra handlingar. Det sker genom en livslång strävan. Så hur söker vi honom i det här livet så att vi kan få se hans ansikte i nästa?

Vi kan läsa i Tredje Nephi om ett folk som faktiskt såg Frälsarens ansikte i det här livet. Och även om vi inte ser honom nu kan vi kanske lära oss av deras erfarenhet. Efter Frälsarens död visade han sig för de här människorna,

han undervisade dem och välsignade dem. Och sedan "hände [det] sig att han bjöd dem att föra fram sina små barn" (3 Nephi 17:11).

Det är vårt heliga ansvar som föräldrar och ledare för barnen i detta uppväxande släkte att föra fram dem till Frälsaren så att de får se hans ansikte och dessutom vår himmelske Faders ansikte. När vi gör det för vi också dit oss själva.

Återigen frågan: Hur gör vi det, särskilt i en värld som är full av sådant som leder oss vilse? I Tredje Nephi älskade föräldrarna Herren. De var troende. De trodde på undren som Jesus utförde. De älskade sina barn. De samlade dem för att lyssna till Herrens ord och lydte hans bud att föra dem fram till honom.

När barnen förts fram bad Kristus föräldrarna ställa sig på knä. Sedan gjorde han det som han har gjort för oss alla. Han bad till Fadern för dem och när han gjorde det sägs det att det var så stort och underbart att ord inte kunde beskriva det (se 3 Nephi 17:16). Genom att komma till Frälsaren och ta emot hans försoning stärktes föräldrarna så de kunde göra allt som krävdes av dem för att "föra fram" sina barn.

En annan sak som Kristus bad föräldrarna att göra nämns i Tredje Nephi 22:13: "Alla dina barn skall undervisas av Herren, och stor blir dina barns frid."

Och sedan, efter sina egna upplevelser med Frälsaren, undervisade de nephitiska föräldrarna sina barn om honom. De lärde dem att älska Herren. De lärde dem om hans evangelium. De lärde dem hur de kunde leva efter det. De undervisade dem så väl att det rådde rättfärdighet och frid i landet i 200 år (se 4 Nephi 1:1–22).

Nu vill jag att ni ser er om på dem som ni älskar. Det är de som betyder

mest — vår familj. Jag är säker på att ni mer än någonting annat vill att den familjen ska vara er för alltid. Berättelsen i Tredje Nephi kan hjälpa oss att föra våra barn till honom eftersom den ger oss ett mönster att följa. För det första måste vi älska Herren av hela vårt hjärta och vi måste älska våra barn. För det andra måste vi bli värdiga exempel för dem genom att alltid söka Herren och försöka leva efter evangeliet. För det tredje måste vi lära våra barn om evangeliet och hur de kan leva efter dess lära.

Det är en process att följa det här mönstret för att föra fram våra barn till Frälsaren. Låt oss se på mönstret igen. För det första måste vi lära oss att älska Herren och älska vår familj. Det kräver tid, erfarenhet och tro. Det kräver osjälviskt tjänande. Då, när vi fylls med Herrens kärlek, kan vi älska dem. Han kanske gråter över det vi gör, men han

älskar oss och finns alltid där för att hjälpa oss. Det är så vi måste lära oss att älska våra barn.

För det andra måste vi bli värdiga exempel. Det är också en process. Om vi vill att våra barn ska komma till Kristus så att de får se hans ansikte är det viktigt att vi också söker efter att få se det. Vi måste veta vägen så att vi kan visa den för dem. Vi måste sätta vårt liv i ordning så att barnen kan se på oss och följa oss. Vi bör fråga oss själva: "Vad ser mina barn när de ser på mig? Ser de Frälsarens bild i mitt ansikte på grund av det liv jag lever?"

Kom ihåg att ingen av oss är ett fullkomligt föredöme för våra barn, men vi kan alla bli värdiga föräldrar och ledare. Det är ett exempel i sig att vi strävar efter att vara värdiga. Det kanske känns som om vi misslyckas ibland, men vi behöver inte ge upp. Med Herrens hjälp och genom honom

kan vi stärkas så vi blir den vi behöver vara. Vi kan göra allt som krävs av oss.

För det tredje har vi processen att föra våra barn fram till Frälsaren genom att lära dem om evangeliets sanningar ur skrifterna och profeternas ord, och hjälpa dem förnimma och känna igen Anden. Även små barn kan förstå och ta emot sådant som är av evig natur. De älskar skrifterna och de älskar profeten. De vill instinktivt vara goda. Det är vårt ansvar att hjälpa dem hålla förbindelsen till himlen öppen. Det är vårt ansvar att bevara dem från inflytanden som leder dem bort från Anden. Vi kan hämta hjälp och vägledning i skrifterna. Då kan vi undervisa våra barn att finna sina egna svar där. Vi kan lära våra barn sanna principer och hjälpa dem tillämpa dem i sitt liv. Vi kan leda dem till Anden så att de kan få ett eget vittnesbörd om sanningarna de lär sig om. Vi kan hjälpa dem finna glädje i att leva efter evangeliet. Då bygger de en fast grund av tro och lydnad som stärker dem under livets gång.

Ja, allt detta kommer inte av sig själv. Den nephitiska berättelsen säger att dessa familjer fick uppleva 200 år av frid. Men förvisso krävdes det stora ansträngningar. Det kräver mycket hårt arbete och tålamod och tro, men ingenting är viktigare eller mer givande. Och Herren hjälper oss eftersom han älskar dessa barn till och med ännu mer än vi gör. Han älskar dem och han kommer att välsigna dem.

Kom ihåg att han välsignade de nephitiska barnen, ett och ett, och bad för dem (se 3 Nephi 17:14–17, 21). Sedan "talade [han] till mängden och sade till dem: Se era små.

Och när de såg sig om för att se sina små, upplyfte de sina ögon mot

himlen, och de såg himlarna öppna, och de såg änglar stiga ned ur himlen, liksom mitt i eld. Och de kom ned och omslöt de små, och de var omslutna av eld, och änglarna betjänade dem” (3 Nephi 17:23–24).

Hur kan våra barn uppleva sådana välsignelser idag? Äldste M. Russel Ballard har sagt: ”Det är tydligt att de av oss som fått älskade barn överlämnade i vår vård har fått ett heligt och ädelt förvalterskap, ty vi är de som Gud har utvalt att omsluta vår tids barn med kärlek och trons glöd och kunskapen om vilka de är” (M. Russell Ballard, ”Sen edra små”, *Nordstjärnan*, okt. 1994, s. 40).

Bröder och systrar, vi är änglarna som vår himmelske Fader har skickat idag för att välsigna barnen. Vi kan hjälpa dem att en dag se Frälsarens ansikte genom att lära dem om evangeliets principer och fylla vårt hem med glädjen som kommer av att leva efter dem. Tillsammans kan vi lära känna honom. Vi kan känna hans kärlek och hans välsignelser. Och genom honom kan vi återvända till Faderns närhet. Vi gör detta när vi är villiga att lydigt, trofast och flitigt följa hans lärdomar.

”Sannerligen, så säger Herren: Det skall ske att varje själ som överger sina synder och kommer till mig och åkallar mitt namn och lyder min röst och håller mina bud, skall se mitt ansikte och veta att jag är” (L&F 93:1).

Bröder och systrar, jag vet att Gud lever. Jesus Kristus är hans Son, vår Frälsare och Återlösare. Han inbjuder oss att komma till honom och har befallt oss att föra fram våra barn så att vi, tillsammans, får se hans ansikte och leva i evighet med honom och vår Fader i himlen. Det är min bön att vi alla må arbeta för att få denna stora välsignelse, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Quentin L. Cook

i de tolv apostlarnas kворum

Vi följer Jesus Kristus

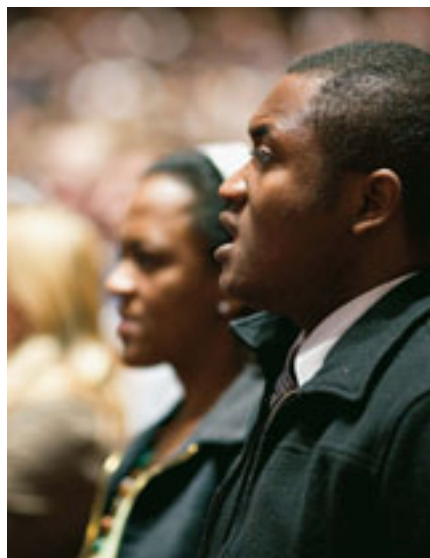
Vi gläds över allt som Frälsaren gjort för oss. Han har gjort det möjligt för oss alla att nå frälsning och uppböjelse.

Det är ett särskilt ansvar att tala på påsksöndagen till sista dagars heliga över hela världen, som älskar vår Herre och Frälsare Jesus Kristus. Den här morgonen firar vi hans seger över döden. Vi gläds åt vår vetskap och känner i hjärtat tacksamhet över Frälsarens villiga försörningsoffer för vår skull. Genom att underkasta sig Faderns vilja vann han den stora segern över döden. Det är den viktigaste händelsen i mänsklighetens historia. Jag uppskattar det här tillfället att tala om att följa Frälsaren.

De två sista dagarna av Frälsarens jordiska verksamhet innan hans korsfästelse är oerhört betydelsefulla och till viss del ofattbara. En stor del av det som styr vår eviga bestämmelse inträffade på torsdagen och sedan fredagen,

dagen när Kristus korsfästes. Den sista måltiden, påskmåltiden, som tillreds ”till åminnelse av Israels befrielse ur fångenskapen”,¹ påbörjades under torsdagskvällen. Förrättningar och lärosatser av stor betydelse instiftades vid den sista måltiden. Jag ska bara nämna tre. För det första införde Frälsaren sakramentet. Han tog bröd, bröt det, bad över det och delade ut det till sina lärjungar med orden: ”Detta är min kropp, som utges för er. Gör detta till minne av mig.”² Så instiftade han sakramentet. För det andra lade han stor betoning på läran om kärleken som den viktigaste principen. Han lärde: ”Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar.”³ För det tredje utlovades den Helige Anden till apostlarna genom Kristi förmedling eller ledning, en annan Hjälpare.⁴

Därefter genomförde Frälsaren försörningen. Han tog på sig ”människosläktets syndabörda” och ”de fasor som Satan ... kunde frammana”.⁵ Under den här processen utstod han falska rättegångar och de hemska och tragiska händelser som ledde till hans korsfästelse. Det hela kulminerade i Kristi segerrika uppståndelse på påsksöndagen. Kristus fullgjorde sin heliga mission som Frälsare och Återlösare. Vi kommer att uppstå från döden, vår

ande kommer att återförenas med kroppen. Om vi är värdiga får vi genom hans nåd den härliga möjligheten att återvända till Guds närhet.⁶

Profeten Joseph Smith talade om dessa påskhändelser och sade: ”De fundamentala principerna i vår religion är apostlarnas och profeternas vittnesbörd om Jesus Kristus, att han dog, begravdes och uppstod på den tredje dagen och uppsteg till himlen. Allt annat som tillhör vår religion är endast tillägg till detta.”⁷

Vi gläds åt de oändligt betydelsefulla händelserna i Getsemane och på Golgata, men centrum i vår tro har alltid varit den uppståndne Herren. Frederic Farrar, en engelsk teolog och kristen, vittnade om att den första generationen troende i den ursprungliga kristna kyrkan hyllade Frälsaren som ”den uppståndne, den evige, den förhärligade Messias” och ”tänkte på honom, inte på korset utan på tronen”.⁸

President Gordon B. Hinckley lärde att vårt budskap till världen är att han lever! Kristussymbolen för sista dagars heliga återfinns i ett meningsfullt uttryck för vår tro och vårt sätt att leva efter hans evangelium.⁹

När vi begrundar vad det betyder att vara kristen i dag tänker vi på vad lärjungeskapets stig kan kräva av oss. Jag föreslår att vi begrundar och på rätt sätt försöker efterlikna det

Frälsaren gjorde under sina två sista dagar i dödligheten.

Tänk för det första på hur Frälsaren införde sakramentet. Frälsaren visste vad som skulle hända honom. Hans heliga försoningsoffer, som påbörjades med striden i himlen i förut tillvaron, skulle fullbordas den kvällen och nästa dag. Men trots de prövningar som hans fiender förberedde för honom, finns inte minsta tecken på att han förberedde något försvar mot de osanna anklagelserna. I stället införde Frälsaren sakramentets heliga förrättning bland sina lärjungar. Jag blir djupt berörd när jag tänker på denna heliga händelse. Sakramentsmötet är det allra heligaste av kyrkans möten. Efter sin uppståndelse instiftade Frälsaren sakramentet bland nephiterna.¹⁰ Om vi vill vara hans lärjungar och hängivna medlemmar av hans kyrka måste vi minnas och vörda sakramentet. Det låter var och en av oss att med förkrossat hjärta och botfärdig ande uttrycka vår villighet att följa Frälsaren, omvända oss och bli en helig genom Kristi försoning.¹¹ När vi förnyar vårt dopförbund genom sakramentet ger det oss tillfälle att betyga för Gud att vi är villiga att minnas hans Son och hålla hans bud.¹² Det ökar vår kärlek och vår uppskattning för både Fadern och Sonen.

Frälsaren betonade också kärlek och enighet och förkunnade att vi

skulle kallas hans lärjungar om vi hade kärlek till varandra. Då han gav budet omedelbart innan han skulle utföra den försoning som påverkade evigheten, kräver det vår lydnad. Vi visar vår kärlek till Gud när vi håller hans bud och tjänar hans barn. Vi kan inte till fullo förstå försoningen, men vi kan under vårt liv försöka vara mer kärleksfulla och goda, oavsett de svårigheter vi möter.

Frälsarens uppmaning till sina lärjungar att älska varandra, och det dramatiska och kraftfulla sätt som han lärde ut den principen på vid den sista måltiden, är en av de starkaste och vackraste episoderna ur de sista dagarna i hans jordiska liv.

Han undervisade inte bara om etiskt beteende. Det var Guds Son som vädjade till sina apostlar, och alla lärjungar som skulle komma efter dem, att minnas och följa denna den viktigaste av hans lärdomar. Hur vi relaterar till och interagerar med varandra är ett mått på vår villighet att följa Jesus Kristus.

När vi lyssnar till budskapen under den här konferensen berörs vårt hjärta och vi fattar beslut om och tar fram handlingsplaner på att bli bättre. Men på måndag morgon återvänder vi till jobbet, skolan, grannskapet och till en värld som är orolig på många sätt. Många här i världen är rädda för och arga på varandra. Vi förstår att det kan kännas så, men vi behöver vara hövliga när vi talar med varandra och visa respekt sinsemellan. Det gäller särskilt när vi är oense. Frälsaren lärde oss att vi ska älska också våra ovänner.¹³ De allra flesta av våra medlemmar lyder det här rådet. Men det finns de som tycker att det är viktigare att lufta sin egen ilska och sina övertygelser än att handla som Jesus Kristus levde och

lärde. Jag uppmanar oss alla att inse att hur vi är oense är ett verkligt mått på vilka vi är och om vi verkligen följer Frälsaren. Det är tillbörligt att vara oenig, men det är inte tillbörligt att vara otrevlig. Våld och vandalism är inte lösningen på oenighet. Om vi visar kärlek och respekt även under svåra omständigheter blir vi mer lika Kristus.

Frälsarens löfte om att ge den Helige Anden till apostlarna är av största betydelse för att vi ska förstå den Helige Andens viktiga roll som den tredje medlemmen i gudomen. Den Helige Anden är en person som består av ande, Hjälparen. Han vittnar om Fadern och Sonen, uppenbar sanningen om allting och helgar dem som omvänder sig och döps. Han kallas löftets Helige Ande och som sådan

bekräftar han att våra rättfärdiga handlingar, förrättningar och förbund har godkänts av Gud.¹⁴ De som beseglas med löftets Helige Ande mottar allt som Fadern har.¹⁵

Vi lever i en bullrig, stridig värld där vi kan titta på eller lyssna på information, musik och allt och ingenting praktiskt taget varje vaken timme. Om vi vill ta emot inspiration från den Helige Anden måste vi ta oss tid att sakta ner, begrunda, be och leva så att vi är värdiga att ta emot och handla efter hans maningar. Vi undviker större misstag när vi lyder hans varningar. Det är vår förmån som medlemmar att ta emot ljus och sanning från honom fram till den fullkomliga dagen.¹⁶

Prövningarna Frälsaren ställdes inför under försoningen i Getsemane

och på korset är ett stort föredöme för oss. Han ställdes inför mental, fysisk och andlig smärta som ligger bortom vår fattningsförmåga. I trädgården bad han till sin Fader och sade: "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill."¹⁷ Som hans lärjungar upplever vi tider när vi prövas och förföljs orättvist och hånas orättmätigt och möter timliga och andliga stormar av en styrka som tycks oss outhärdliga, och vi upplever bittra bågare som vi ber om att få slippa. Ingen kommer undan livets stormar.

Vi förbereder oss för Frälsarens andra ankomst. Skrifterna klargör att ingen vet när den inträffar. Men skrifterna talar om för oss att det i de sista dagarna, bland de bittra bågarna vi får till lott, kommer att förekomma "jordbävningar på den ena platsen efter den andra"¹⁸ och "havets vågor [som] häver sig över sina bräddar".¹⁹

Förödande jordbävningar och tsunamis har nyligen inträffat på olika platser, däribland Chile, Haiti och Stilla Havets öarna. För några veckor sedan fick presiderande biskopen H. David Burton, äldste Tad R. Callister och jag träffa de heliga som mist släktingar vid den tsunami som drabbade östra Samoa i september förra året. Kapellet var fullt och det blev ett känslösamt möte. Vi fick tillfälle att försäkra de här goda medlemmarna att de tack vare Jesu Kristi försoning kan få återförenas med sina nära och kära som de förlorat.

Stavs-presidenten Sonny Purcell var ute och körde bil när han såg den enorma vågen komma, långt ute till havs. Han tutade och hejdade barn som gående var på väg till skolan och talade om för dem att de måste springa i säkerhet på högre mark så snabbt de

kunde. Barnen gjorde som han sade. Han körde desperat, nådde sin fyraåriga dotter, satte henne i bilen och försökte sedan komma fram till sin mor. Innan han kom fram till henne lyftes hans bil av den väldiga flodvågen och fördes 100 meter bort och fastnade i ett träd. Han skyndade sig att få sin dotter i säkerhet ovanpå bilen och simmade sedan för att rädda sin mor som höll sig fast i en gren på ett träd nära bostaden. Med stor ansträngning simmade han med henne till bilen och säkerheten. Många klarade sig inte lika bra. De hann inte ta sig till tryggheten på högre mark. Många förlorade livet, särskilt unga och äldre.

Vi berättade för de samoanska familjerna att medlemmar över hela världen uttryckt sin kärlek och omsorg och hade bett för dem och bidragit med fasteoffermedel och humanitär hjälp till både medlemmarna och deras grannar. Detsamma gäller medlemmarna och deras grannar i Chile och på Haiti. Vi gör detta för att vi följer Jesus Kristus.

När vi träffade familjerna i Samoa stod betydelsen av att andligen ta sig till högre mark, leva ett bättre liv och hålla sig fast vid frälsande förrättningar mycket klar. Frälsarens föredöme och liv lär oss att andligen undvika de lägre stigar där det världsliga dominerar. När

jag skakade hand med medlemmarna efter vårt möte, sade en syster till mig att hennes familj inte hade besökt templet och att de hade förlorat en dotter. Hon berättade tårögd att deras mål nu var att förbereda sig för templets heliga förrättningar så att de kan vara tillsammans för evigt.

När jag begrundar vad den här systern sade och världens tillstånd i dag, känner jag hur angeläget det är att var och en av oss lyssnar till rådet att ta oss till högre mark — templets tillflykt och eviga beskydd.

Påsksöndagen den 3 april 1836, en vecka efter invigningen av templet i Kirtland, välsignade de tolv nattvarens sakrament och delade ut det till medlemmarna. Efter mötet och efter högtidlig och tyst bön visade sig Frälsaren i majestät för profeten Joseph och Oliver Cowdery, och genom Mose, Elias och Elia inleddes återställandet av fler av prästadömet nycklar, däribland den heliga beseglingsmakten som förenar familjer genom evigheten.²⁰

Denna påskmorgon gläds vi över allt som Frälsaren gjort för oss. Han har gjort det möjligt för oss alla att nå frälsning och upphöjelse. Men vi måste liksom de samoanska barnen springa så fort vi kan till den högt belägna mark han givit oss så vi kan

känna trygghet och frid.

Ett sätt att göra det på är att följa vår levande profets, president Thomas S. Monsons, undervisning. Han är ett utmärkt exempel på en som följer Frälsaren.

Denna härliga påskmorgon upprepar jag de dyrbara orden som skrevs av Eliza R. Snow, en av återställsens trofasta tjänarinnor:

*Hur underbar, härlig och fullkomlig var försoningens storslagna akt, där rättvisa, kärlek, barmhärtighet möts i gudomlig harmoni!*²¹

Jag bär mitt högtidliga apostoliska vittnesbörd om att Jesus Kristus lever och är världens Frälsare och Återlösare. Han har gett oss vägen till sann lycka. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 582.
2. Luk 22:19.
3. Se Joh 13:34–35.
4. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 590–591; se också Joh 14:16–17.
5. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 600–601.
6. Se 2 Nephi 9:6–24.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 49; se också L&F 20:22–25.
8. Frederic W. Farrar, *The Life of Lives—Further Studies in the Life of Christ* (1900), s. 209.
9. Se Gordon B. Hinckley, "Denna härliga påskmorgon", *Nordstjärnan*, jul. 1996, s. 66–68; "Symbolen för vår tro", *Liabona*, apr. 2005, s. 2–6.
10. Se 3 Nephi 18:1–11.
11. Se Mosiah 3:19.
12. Se Mosiah 18:8–10; L&F 20:37, 77–79.
13. Se Matt 5:44.
14. Se L&F 132:7.
15. Se Rom 8:16–17; Ef 1:13–14; L&F 76:51–60.
16. Se L&F 50:24.
17. Matt 26:39.
18. Matt 24:7; Joseph Smith — Matteus 1:29.
19. L&F 88:90.
20. Se L&F 110.
21. "How Great the Wisdom and the Love", *Hymns*, nr. 195.

President Thomas S. Monson

Han har uppstått!

Den tomma graven gav denna första påskmorgon svaret på Jobs fråga: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"

Det har varit ett härligt möte. Till alla som har deltagit så här långt i programmet med tal eller musik vill jag som kyrkans president i denna stund säga ett enkelt ord, som är det viktigaste ordet i vårt språk. Till syster Cheryl Lant och hennes rådgivare, kören, musikerna, talarna: Ordet är "Tack".

När jag var i London för många år sedan besökte jag det berömda Tategalleriet. Målningar av Gainsborough, Rembrandt, Constable och andra berömda konstnärer hängde i rum efter rum. Jag beundrade deras skönhet och insåg vilken skicklighet som hade krävts för att skapa mästerverken. Men undan-gömd i ett hörn på tredje våningen fanns en målning som inte bara fångade min uppmärksamhet utan också berörde mitt hjärta. Konstnären, Frank Bramley, hade målat en enkel stuga vid ett vindpinat hav. Två kvinnor, en frånvarande fiskares moder och hustru, hade vakat och väntat hela natten på hans återkomst. Nu var natten förbi och de insåg att han hade dött ute till havs och inte skulle återvända. Den unga hustrun sitter på knä bredvid sin svärmor, med huvudet begravt i den äldre kvinnans knä, och gråter förtvivlat. Det nerbrunna

ljuset vid fönstret vittnar om deras fruktlösa vaka.

Jag kände den unga kvinnans förtvivlan. Jag kände hennes sorg. Den oförglömligt levande titeln som konstnären gav detta verk förtäljer den tragiska händelsen: *En hopplöshetens gryning*.

Ack, vad den unga kvinnan längtade efter att få höra de trösterika orden, ja, att få uppleva orden, från Robert Louis Stevensons "Requiem":

*Sjömannen är hemkommen
från havet,
och jägaren från bergen.¹*

Av alla jordelivets fakta är inget lika säkert som att det tar slut. Döden kommer till oss alla. Den är

en "universell arvedel. Den kan kräva sitt offer i de späda åren, i ungdomstiden. [Den kan komma på besök] i människans krafts dagar, eller den kan dröja tills ålderns vita snö samlats på ... huvudet. Den kan komma genom olyckshändelse eller sjukdom ... eller ... naturliga orsaker. Men komma måste den."² Den innebär oundvikligen en smärtsam förlust av umgänge och, särskilt när det gäller unga, ett förkrossande slag i form av oförverkligade drömmar, ouppfyllda ambitioner och skingrade förhoppningar.

Vilken människa som ställs inför förlusten av en närstående eller kanske själv står på tröskeln till oändligheten har inte funderat över vad som finns bakom slöjan som skiljer det vi ser från det vi inte kan se.

Job som levde för hundratals år sedan var en man som länge välsignats med alla tänkbara materiella gåvor. Plötsligt drabbades han hårt av allt som kan tänkas hända en människa. Han satt tillsammans med sina vänner och yttrade den tidlösa frågan: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?"³ Job satte ord på det som alla män och kvinnor har undrat över.

Denna härliga påskmorgon vill jag ta upp Jobs fråga — "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" — och ge

det svar som inte bara kommer från djup begrundan utan också från Guds uppenbarade ord. Jag börjar med det grundläggande.

Om världen som vi bor på har skapats så måste det finnas en Skapare. Vem kan betrakta alla universums under utan att tro att det finns en plan för alla människor? Vem kan tvivla på att det finns en Skapare?

I Första Moseboken lär vi oss att den store Skaparen formade himmel och jord. ”Jorden var öde och tom, och mörker var över djupet.”

”Varde ljus”, sade den store Skaparen, ”och det blev ljus”. Han skapade ett himlavalv. Han skilde land och vatten åt och sade: ”Jorden skall frambringa grönska ... [och] fruktträd, som efter sina slag bär frukt med frö i sig.”

Två ljus skapade han — solen och månen. Sedan skapade han stjärnorna. Han befälde att levande varelser skulle finnas i vattnet och fåglar som flög över jorden. Och det blev så. Han skapade boskapsdjur, vilda djur och kräddjur. Skapelsen var nästan fullbordad.

Sist av allt skapade han människan i sin avbild — man och kvinna — att råda över alla levande varelser.⁴

Endast människan fick intelligens — en hjärna, ett sinne och en själ. Endast människan kunde, tack vare dessa egenskaper, ha tro och hopp, inspiration och ambition.

Vem kan övertygande vidhålla att människan, den store Skaparens ädlaste verk, som råder över alla levande varelser, som har en hjärna och en vilja, ett sinne och en själ, intelligens och gudomlighet, skulle upphöra att existera när anden lämnar sitt jordiska tempel?

För att förstå meningen med döden måste vi förstå livets mening. Trons

svaga ljus måste ge efter för uppenbarelseens starka dagsljus, genom vilket vi vet att vi levde innan vi föddes på jorden. I föruttilvaron var vi tveklöst bland de Guds söner och döttrar som ropade av glädje över möjligheten att få komma till det här prövofyllda men nödvändiga jordelivet.⁵ Vi visste att avsikten var att vi skulle få en fysisk kropp, övervinna prövningar och bevisa att vi skulle följa Guds bud. Vår Fader visste att vi på grund av jordelivets natur skulle frestas, synda och göra misstag. För att vi därför skulle ha en chans att lyckas gav han oss en Frälsare, som skulle lida och dö för oss. Han skulle inte bara sona våra synder, utan som en del av försoningen också övervinna den fysiska döden, vilken vi skulle utsättas för på grund av Adams fall.

Således föddes Kristus, vår Frälsare, för över två tusen år sedan i ett stall i Betlehem. Den sedan länge väntade Messias hade kommit.

Det finns ytterst lite skrivet om Jesu barndom. Jag tycker om Lukas ord: ”Och Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor.”⁶ Och i Apostlagärningarna finns det en kort mening om Frälsaren som har stor betydelse: ”Han ... gick

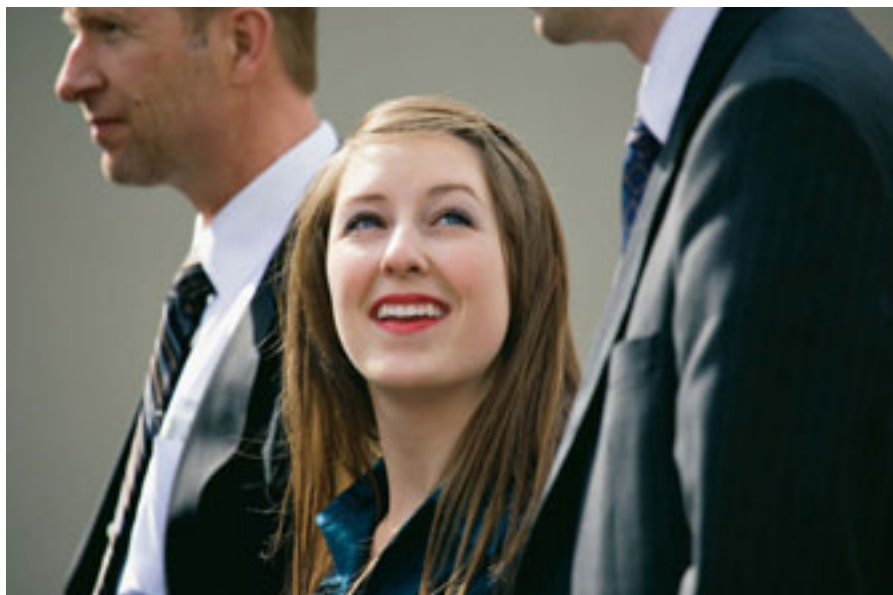
omkring och gjorde gott.”⁷

Han döptes av Johannes i Jordanfloden. Han kallade de tolv apostlarna. Han välsignade sjuka. Han fick lamma att gå, blinda att se, döva att höra. Han till och med väckte döda till liv. Han undervisade, han vittnade och han gav oss ett fullkomligt exempel att följa.

Och sedan närmade sig slutet på världens Frälsares jordiska mission. En sista måltid äts med apostlarna i en övervåning. Framför honom låg Getsemane, och Golgatas kors.

Ingen människa kan förstå hela innebörden av vad Kristus gjorde för oss i Getsemane. Senare beskrev han själv sin upplevelse: ”Lidandet fick mig, ja, Gud, den störste av alla, att skälva av smärta och blöda ur varje por samt lida till både kropp och själ.”⁸

Efter lidandet i Getsemane tillfångatogs han, nu uttröttad, av hårdhänta personer och ställdes inför Hannas, Kajfas, Pilatus och Herodes. Han anklagades och hånades. Våldsamma slag försvagade ytterligare hans plågade kropp. Blodet rann nerför hans ansikte då en grym krona av skarpa törnen trycktes ner på hans huvud och trängde in i hans panna. Och sedan fördes han ännu en gång inför

Pilatus som gav efter för den ilskna folkhopens rop: "Korsfäst! Korsfäst honom!"⁹

Han gisslades med en piska där vassa metall- och benbitar hade bundits fast i läderremmarna. Han reste sig från den grymma piskningen och bar sitt kors med stapplande steg tills han inte orkade längre och någon annan tog över hans börda.

Slutligen, på en kulle som kallades Golgata, medan vanmäktiga efterföljare tittade på spikades hans sårade kropp fast på ett kors. Han hånades och bespottades och förbannades obarmhärtigt. Ändå ropade han: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁰

De plågsamma timmarna gick medan hans liv ebbade ut. Från hans uttorkade läppar kom orden: "'Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.' Och när han hade sagt detta gav han upp andan."¹¹

När den barmhärtiga dödens frid och lindring hade befriat honom från jordelivets sorger återvände han till sin Faders närhet.

Mästaren kunde ha ryggat tillbaka i sista ögonblicket. Men det gjorde han inte. Han steg ner under allt för att han skulle kunna rädda allt. Hans livlösa kropp lades skyndsamt men försiktigt i en lånad grav.

Inga ord i kristendomen betyder mer för mig än de som sades av ängeln till den gråtande Maria från Magdala och den andra Maria, när de på veckans första dag kom till graven för att vårda Herrens kropp. Ängeln sade:

"Varför söker ni den levande bland de döda?

Han är inte här, han har uppstått."¹²

Vår Frälsare levde igen. Den mest fantastiska, trösterika och hoppfullaste av alla händelser i människans historia hade ägt rum — segern över döden.

Getsemanes och Golgatas smärta och lidande hade sopats bort. Människans frälsning hade säkrats. Adams fall hade upphävts.

Den tomma graven gav denna första påskmorgon svaret på Jobs fråga: "Kan en människa få liv igen som en gång dött?" Till alla som hör min röst förkunnar jag: En människa får liv igen som en gång dött. Vi vet det, för vi har ljuset från uppenbarade sanningar.

"Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också de dödas uppståndelse genom en människa.

Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande."¹³

Jag har läst, och jag tror på, vittnesbörden från dem som upplevde sorgen över Kristi korsfästelse och glädjen över hans uppståndelse. Jag har läst, och jag tror på, vittnesbörden från människorna i nya världen som fick besök av samma uppståndne Herre.

Jag tror på vittnesbördet från honom som i den här tidsutdelningen talade med Fadern och Sonen i en lund som nu kallas den heliga lunden och som gav sitt liv och beseglade det vittnesbördet med sitt blod. Han förkunnade:

"Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!

Ty vi såg honom, ja, på Guds högra sida, och vi hörde rösten vittna om att han är Faderns Enfödde."¹⁴

Dödens mörker kan alltid förjagas av ljuset från uppenbarad sanning. "Jag är uppståndelsen och livet", sade Mästaren.¹⁵ "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er."¹⁶

Under årens lopp har jag hört och läst oräkneliga vittnesbörd, givna av personer som vittnar om uppståndelsens verklighet och som, när de behövt det som mest, har känt den frid och tröst som Frälsaren utlovade.

Jag vill berätta lite om ett sådant vittnesbörd. För två veckor sedan fick jag ett rörande brev av en sjubarnsfar där han berättade om sin familj, och särskilt om sin son Jason som hade blivit sjuk vid elva års ålder. Under de följande åren insjuknade Jason gång på gång. Jasons far berättade om hans positiva inställning och soliga sinnelag, trots sina hälsoproblem. Jason fick aronska prästadömet vid 12 års ålder och ”utförde alltid sina uppgifter på bästa sätt, vare sig han kände sig frisk eller inte”. Han fick Eagle Scout-utmärkelsen när han var 14 år.

Förra sommaren, inte långt efter sin 15:e födelsedag, lades Jason återigen in på sjukhuset. Under ett av sina besök dit fann hans far honom med slutna ögon. Han visste inte om Jason sov eller var vaken, men han började prata tyst med honom. ”Jason”, sade han, ”jag vet att du har gått igenom en hel del under ditt korta liv och att ditt nuvarande tillstånd är allvarligt. Du har en enorm kamp framför dig, men jag vill inte att du någonsin ska förlora din tro på Jesus Kristus.” Han sade att han överraskades av att Jason omedelbart öppnade ögonen och sade ”Aldrig!” med en tydlig och bestämd röst. Sedan blundade Jason igen och sade inget mer.

Hans far skrev: ”Med det enkla tillkännagivandet uttryckte Jason ett av de mest kraftfulla, rena vittnesbörden om Jesus Kristus som jag någonsin hört ... Hans förkunnelse, ”Aldrig!”,

inpräntades i min själ den dagen och mitt hjärta fylldes av glädje över att min himmelske Fader hade välsignat mig med att få vara far till en sådan underbar och ädel pojke ... [Det] var sista gången jag hörde honom bära sitt vittnesbörd om Kristus.”

Familjen förväntade sig att det där bara skulle bli ännu ett rutinbesök på sjukhuset, men Jason avled mindre än två veckor senare. En äldre bror och syster verkade som missionärer när det hände. En annan bror, Kyle, hade just fått sin missionskallelse. Ja, kallelserna hade faktiskt kommit tidigare än väntat, och den 5 augusti, bara en vecka innan Jason dog, samlades familjen i sjuksalen så att Kyle kunde öppna sin missionskallelse där så att hela familjen fick vara med om det.

Jasons far skickade med ett foto av Jason i sin sjukhussäng. Hans storebror Kyle står bredvid sängen med missionskallelsen i handen. Det står följande under fotografiet: ”Kallade att verka som missionärer tillsammans — på båda sidor om slöjan.”

Jasons bror och syster som redan var på mission skickade vackra, trösterika brev hem som skulle läsas upp under Jasons begravning. Hans syster, som verkar i Argentinamissionen Buenos Aires västra, skrev bland annat: ”Jag vet att Jesus Kristus lever, och tack vare att han lever kommer vi alla, även vår älskade Jason, också att leva igen ... Vi kan hämta tröst ur vår fasta kunskap om att vi har beseglats som en evig

familj ... Om vi gör vårt allra bästa för att lyda och göra bättre ifrån oss i det här livet, så får vi träffa [honom igen].” Hon fortsatte: ”[Ett] skriftställe som jag länge har tyckt om har nu fått större betydelse och vikt ... [Från] Johannes Uppenbarelse, kapitel 21, vers 4: ”Och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga. Ty det som förr var är borta.”

Mina älskade bröder och systrar, i våra stunder av djupaste sorg kan vi hämta innerlig frid från ängelns ord den första påskmorgonen: ”Han är inte här, han har uppstått.”¹⁷

*Han som dog är nu uppstånden,
kungör det med glädjens ljud!
Hos de fångna löste banden,
bela världen love Gud!
Han i kärlek ren och sann
död och ondskas övervann.*¹⁸

Som ett av hans särskilda vittnen på jorden i dag, denna underbara påsk-söndag, förkunnar jag att detta är sant, i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi, vår Frälsares namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Robert Louis Stevenson, ”Requiem”, från *An Anthology of Modern Verse*, sammanst. av A. Methuen (1921), s. 208.
2. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 20.
3. Job 14:14.
4. Se 1 Mos 1:1–27.
5. Se Job 38:7.
6. Luk 2:52.
7. Apg 10:38.
8. Se L&F 19:18.
9. Luk 23:21.
10. Luk 23:34.
11. Luk 23:46.
12. Luk 24:5–6.
13. 1 Kor 15:21–22.
14. L&F 76:22–23.
15. Joh 11:25.
16. Joh 14:27.
17. Matt 28:6.
18. ”Han som dog är nu uppstånden”, *Psalmer*, nr. 130.

Äldste Russell M. Nelson
i de tolv apostlarnas kворum

Generationer sammanlänkade genom kärlek

Vårt medfödda behov av familjeband fylls när vi länkas till våra förfäder genom templets heliga förrättningar.

Brev som vi får under påsken eller julen ger oss upplivande minnen av kära vänner och släktingar. En del av budskapen berikas med oskattbara familjefoton. Låt mig berätta om ett som verkligen fångade min uppmärksamhet.

Det här är ett av våra barnbarnsbarn. Jag kallar henne "Kära Ruby". Fotot påminner mig om hennes mor när hon var i ungefär samma ålder. Bland mina papper fann jag det här fotot av "Kära Rubys" mor — en av våra dotterdöttrar.

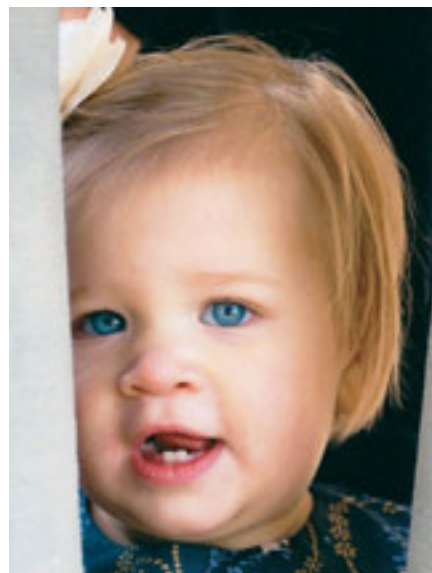
Jag tog det här fotot av "Kära Rubys" mamma för omkring 29 år sedan. Hennes ögon är fortfarande lika blå.

Goda minnen från ett halvt sekel sedan gjorde sig påmind, när "Kära Rubys" mormor — en av våra döttrar — var den nyaste medlemmen i vår familj. Det här är ett foto på henne som liten. Idag är hon en kärleksfull mormor och jag är "Kära Rubys"

mormorsfar. (Jag tänker inte visa er ett foto på mig som liten. Det finns gränser.) Fotona tyder på den kärlek som länkar våra fyra generationer.

När jag tänker på hur mycket jag älskar varje medlem i min familj får jag en glimt av den kärlek vår himmelske Fader känner till sina barn. Familjen är under attack runt om i världen, men Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga förkunnar, främjar och beskyddar sanningen att familjen har en central roll i Skaparens plan för hans barns eviga bestämelse. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" och vårt stora släktforskningsarbete är bara två bevis på hur den här kyrkan ger hopp och stöd åt familjens heliga institution.

Vi lär att Guds kärlek till sina barn är oändlig. Han älskar alla oavsett ras, nationalitet eller kön.¹ Det har han gjort från begynnelsen, och han kommer alltid att göra det. Han inbjuder alla att nå evig upphöjelse för sin familj. Hans verk och hans härlighet är

"Kära Ruby", äldste Nelsons dotters dotterdotter

"Kära Rubys" mamma, äldste Nelsons dotterdotter

"Kära Rubys" mormor, äldste Nelsons dotter

Tempelförrättningskort

att åstadkomma odödlighet och evigt liv — upphöjelse — för sina barn.² ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.”³

Faderns älskade Sons försoning gjorde det möjligt för honom att nå båda målen. Utan försoningen kunde det inte finnas någon odödlighet. Utan försoningen skulle vi inte kunna återvända till Faderns närhet och familjen skulle inte fortsätta bortom graven.

Tack vare försoningen kan båda dessa allomfattande välsignelser uppnås av vart och ett av Guds barn om de lyder hans eviga lagar. Under tidens gång har många av hans barn haft

tillgång till evangeliets välsignelser, men många fler har inte haft det. Vår himmelske Fader instiftade före världens grundläggning dopets förrättning för dem som dör utan kunskap om evangeliet.⁴ Han älskar de barnen också.

Han har också förberett en väg för dem att tillhöra en evig familj. Varje människa som kommer till den här jorden är en produkt av generationer av föräldrar. Vi har ett naturligt behov av att känna ett band till våra förfäder. Det behovet finns i vårt hjärta, oavsett ålder.

Tänk på det andliga band som skapas när en ung kvinna hjälper sin farmor att föra in familjeuppgifter i datorn, eller när en ung man ser sin farfarsfars namn på en mantalslängd.

Det sker en förändring inom oss när vårt hjärta vänds mot våra förfäder. Vi känner att vi tillhör något som är större än vi själva. Vårt medfödda behov av familjeband fylls när vi länkas till våra förfäder genom templets heliga förrättningar.

På grund av vikten av det arbetet har kyrkan byggt tempel närmare folket⁵ och släktforskning underlättas mer än någonsin tidigare. Vi förbättrar också sätten att finna och förbereda namn för templets förrättningar. Under konferensen i oktober 2005 tillkännagav president Gordon B. Hinckley ett spännande steg framåt i släktforskningen och tempeltjänsten. Han sade: ”Ett av de största problemen med vår tempeltjänst är att allteftersom vi får fler och fler tempel över hela jorden, så sker dubblingar av det ställföreträdande arbetet ... Vi har därför under en tid varit engagerade i ett mycket besvärligt arbete ... Lösningen ligger i en komplicerad datorteknik.”⁶

Sedan dess har inte bara dubblingarna minskat utan tillvägagångssättet har förenklats så att så gott som varje medlem i kyrkan kan delta i tempeltjänst och släktforskning. Svunna är dagarna då detta heliga arbete endast utfördes av specialister. Oavsett din situation kan du ge släktforskningen plats i ditt liv redan idag. Primärbarn kan rita ett släkträd. Ungdomar kan delta i ställföreträdande dop. De kan också hjälpa den äldre generationen med datorarbetet. Föräldrar kan berätta om sitt liv för sina efterkommande. Värdiga vuxna medlemmar kan inneha en tempelrekommendation och utföra tempelförrättningar för sin släkt.

Profeten Joseph Smith sade: ”Det största ansvar som Gud har ålagt oss i denna värld är att söka våra döda.”⁷ Ny teknik gör det lättare

än någonsin att utföra detta ansvar. Tempeltjänst och släktforskning får idag hjälp av ett system som kallas för "nya FamilySearch".⁸ Det är ett internetbaserat system som hjälper medlemmar att hitta sina förfäder, avgöra vilket förrättningsarbete som behöver utföras för dem och förbereda deras namn för templet. Det kan nås hemifrån, från ett släkthistoriskt center⁹ eller överallt där Internet är tillgängligt. Stegen är lätta att följa.¹⁰

Först hittar du personer som du vill utföra tempeltjänst för.

Sedan skriver du ut en Family Ordinance Request. Den innehåller all information som templet behöver och gör att du inte behöver ta med en diskett till templet.

Templet använder Family Ordinance Requesten för att skriva ut förrättningskort. När en förrättning utförts upptecknas den och förs in i nya FamilySearch redan samma dag.

Men vad ska man göra om man inte har tillgång till en dator eller föredrar att inte använda den tekniken? Var inte orolig! Ta ett steg i taget. Börja hemma. Börja med en tom papplåda, som president Boyd K. Packer föreslog.¹¹ Lägg all viktig information om dig och din familj i den. Lägg till uppgifter som andra i din familj tagit fram. Ta sedan hjälp av församlingens eller grenens släktforskningshandedare. Nya FamilySearch gör det möjligt för en handledare att hjälpa dig med alla nödvändiga datorfunktioner, däribland att förbereda namn för templet. Omkring 60 000 handledare verkar runt om i världen. Den som finns i din församling eller gren kan vara till stor hjälp för dig.

Nya FamilySearch förändrar dynamiken i släktforskningsarbetet genom att det arbetar mot att skapa

Medlemmar från Ilopango stav i San Salvador, El Salvador vid templet i Guatemala City, Guatemala.

ett enda gemensamt släkträd. Förut har en person arbetat på egen hand och fört egna släktuppteckningar. Ofta arbetade man utan att veta vad andra släktingar gjorde. Nu kan vi lägga till information i ett släkträd som vi arbetar på att ta fram tillsammans med andra.

Nya FamilySearch är ett gigantiskt steg framåt, men det är fortfarande bara ett steg. Mer arbete ligger framför oss. Eftersom systemet ger tillgång till uppgifter som skickats in till kyrkan under många årtionden och från många olika källor kan man upptäcka dubletter eller misstag som inte tidigare uppdagats. Den funktionen är särskilt bra för dem som har tidiga pionjärer bland sina förfäder. Dubletter och misstag behöver rättas till, och ingen kan göra det bättre än den som gör det för sin egen släkt.

Du kanske känner dig frustrerad när du går igenom dessa dubletter och misstag. Du kan vara säker på att dina bekymmer inte ignoreras. Kyrkan, under inspirerat ledarskap av president Thomas S. Monson, arbetar flitigt för att hjälpa dig lösa problemen. Tillsammans strävar vi efter att pussla ihop ett familjetråd där alla Guds barn

finns med. Det är en ofantlig strävan med ofantliga belöningar.

Det är ett glädjefyllt arbete. Se på det här fotot av nya medlemmar som gör tempeltjänst för sina släktingar. Dessa kära heliga är från Ilopango stav i El Salvador och de besöker templet i Guatemala City för första gången. De visar upp sina tempelkort med namnet på en avlidet släkting som de utfört ställföreträdande dop för.

För att kyrkans släktforskningsarbete ska ha framgång är prästadömetts ledning ytterst viktig. Ledare undervisar och vittnar om läran som ger upphov till detta heliga arbete.¹² De utfärdar kalleser och ser till att utbildning är tillgänglig.¹³ De ser på tempeltjänst och släktforskningsarbete som ett sätt att öka andligheten i deras församling, stärka nya medlemmars andliga rötter och välsigna alla medlemmars liv.

Tempeltjänst och släktforskning har makten att välsigna dem som är på andra sidan slöjan, men har också samma makt att välsigna de levande. Det förädlar dem som deltar i det. De hjälper bokstavligen till att upphöja sin familj.

Vi har upphöjts när vi får bo tillsammans med våra släktingar i den

Att detta heliga mål må nås av var och en av oss är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 1 Kor 12:13; Gal 3:28; 2 Nephi 26:33.
2. Se Mose 1:39.
3. Joh 3:16.
4. Se L&F 124:33.
5. President Thomas S. Monson sade nyligen att 83 procent av kyrkans medlemmar världen över idag bor inom 30 mil från ett tempel (se "Välkomna till konferensen", *Liabona*, nov. 2009, s. 4).
6. Se Gordon B. Hinckley, "Inledande ord", *Liabona*, nov. 2005, s. 5–6.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith*, s. 470.
8. I dagsläget finns den på engelska, spanska, portugisiska, franska, och tyska. Kommer att finnas på japanska, kinesiska och koreanska senare i år.
9. Vi har över 4 000 släktforskningscentrer världen över.
10. Om du har tillgång till en dator, gå till new.familysearch.org. För att registrera dig för första gången behöver du ditt matrikelkortsnummer och födelsedatum. Du kan få den informationen av din församlings- eller grenskamrer. När du har loggat in kan du se om information om dina förfäder finns i systemet och i så fall vilka tempelförrättningar som behövs. Du kan hitta förfäder som du inte tidigare kände till och lägga till dem till ditt familjetråd. Skriv ut blanketten Family Ordinance Request och ta den sedan till templet så att du därigenom öppnar vägen så att nödvändiga förrättningar kan utföras.
11. Se Boyd K. Packer, "Din släktforskning: Hur du börjar", *Liabona*, aug. 2003, s. 12–17.
12. Under stavspreidentskapets ledning överser en eller flera högrådsmedlemmar tempeltjänsten och släktforskningen i staven. På församlings- eller grensnivå leder högprästernas gruppledare eller äldsternas kvorumpresident arbetet. Många resurser, tryckta och på Internet, finns för att hjälpa släktforskningshandledare och prästadömsledare att utföra sina ansvar.
13. Några nya resurser som är till hjälp är *Tempeltjänst och släktforskning: Förordningar och förbund,Handledning för medlemmar* (art. nr. 34697 180), *Instructor's Guide* (art. nr. 35804) och medföljande DVD. Handledningarna kan laddas ner eller läsas via Internet, eller beställas via Distributionscentret.
14. L&F 128:24.
15. Se Jes 61:1; Luk 4:18; L&F 138:18, 31, 42.
16. Se L&F 128:18.

allsmäktige Gudens närvaro. Profeten Joseph Smith förutsade vårt ansvar: "Herrens stora dag är nära", sade han. "Låt oss därför som en kyrka och ett folk och som sista dagars heliga offra ett offer åt Herren i rättfärdighet, och låt oss i hans heliga tempel ... lägga fram en bok som innehåller uppteckningarna om våra döda, som på alla sätt skall vara värdiga att tas emot."¹⁴

Framtagningen av de uppteckningarna är vårt personliga och gemensamma ansvar. När vi arbetar

tillsammans kan vi göra det värdigt att tas emot av Herren. Uppteckningen gör att förrättningar kan utföras för och tas emot av våra avlidna förfäder, om de så vill. Förrättningarna kan skänka frihet till de fångna på andra sidan slöjan.¹⁵

Våra barn, barnbarn, "Kära Ruby" och alla våra barnbarnsbarn länkas samman genom kärlek. De länkas också genom kärlek till sina förfäder. Dessa länkar, sammansvetsade genom heliga förrättningar, leder till upphöjelsen av våra familjer.¹⁶

Äldste Robert D. Hales
i de tolv apostlarnas kvorum

Vår plikt mot Gud: Föräldrars och ledares ansvar mot det uppväxande släktet

Det är vår ofrånkomliga plikt att hjälpa ungdomar förstå och tro på evangeliet på ett djupt personligt sätt.

I eftermiddag vill jag uppmuntra föräldrar och alla som kallats att leda och betjäna ungdomarna i den här världen. Herren uppenbarade till Joseph Smith att det är ”en ofrånkomlig plikt som vi är skyldiga hela det uppväxande släktledet” (L&F 123:11).

I hela mitt liv som far, farfar och morfar har jag begrundat vad som är min *plikt mot Gud* när det gäller ungdomarna. Jag vill berätta om något som jag lärt mig genom personlig begrundan och vittnesbörd.

För oss alla börjar vår plikt mot Gud som föräldrar och ledare med att leda genom föredöme — att ständigt och flitigt följa evangeliets principer i hemmet. Det kräver daglig beslutsamhet och ihärdighet.

Ungdomarna måste få se att vi efterlever evangeliet i vårt dagliga liv, inget kan ersätta det. De två tusen unga krigarna undrade aldrig över vad deras föräldrar trodde på. De

sade: ”Vi tvivlar inte på att våra mödrar visste det” (se Alma 56:47–48). Vet våra barn vad vi vet?

Jag har en sonson som en gång bad mig gå med honom på bio för att se en populär men olämplig film. Jag svarade honom att jag inte var gammal nog att se den filmen. Svaret förbryllade honom tills hans farmor förklarade för honom att hans farfar inte brydde sig om åldersgränserna. Han kom till mig igen och sade: ”Nu förstår jag farfar, du blir aldrig gammal nog att se den filmen, eller hur?” Och han hade rätt!

Vi visar ungdomarna vägen genom exempel, men vi leder dem också genom att förstå deras hjärtan och gå med dem på evangeliets stig. Om vi verkligen vill förstå deras hjärtan måste vi göra mer än att bara vara i samma rum som dem eller gå på samma aktiviteter i familjen och kyrkan. Vi måste planera för och utnyttja

undervisningstillfällena som gör ett djupt och bestående intryck på deras sinne och hjärta.

Kyrkans ledare planerar till exempel regelbundna prästadömsaktiviteter och rådslag och läger för scouterna — men uppnås alltid det viktigaste målet genom de aktiviteterna? Jag har lärt mig att det som gör en prästadöms- eller scoutaktivitet mest betydelsefull för en pojke är inte att få ett scoutmärke utan att få sitta och prata med en ledare som är intresserad av honom och hans liv.

Likaledes, när ni föräldrar kör eller går med era barn till skolan eller deras olika aktiviteter, använder ni tiden till att prata med dem om deras förhoppningar, drömmar, farhågor och glädjeämnen? Tar ni er tid till att be dem ta ut öronsnäckorna och stänga av MP3-spelaren och alla andra apparater så att de kan lyssna till er och känna er kärlek? Ju äldre jag blir, desto mer inser jag att de undervisningstillfällen jag hade som ung, särskilt från mina föräldrar, har format mitt liv och gjort mig till den jag är.

Det är omöjligt att överskatta inflytandet från föräldrar som förstår sina barns hjärtan. Forskning visar att under de viktigaste övergångsperioderna i livet — inklusive perioderna när risken är som störst att ungdomar försvinner från kyrkan — kommer inte det största inflytandet från en intervju med biskopen eller en annan ledare utan från det regelbundna, varma, vänliga och omtänksamma umgänget med föräldrarna.

Med detta i åtanke, samlas hela familjen när vi sätter oss ner vid middagsbordet? Jag minns att jag som ung man bad om tillåtelse att få spela baseboll under middagstiden. ”Du kan hålla min mat varm i ugnen”, sade jag

till min mamma. Hon svarade: "Robert, jag vill helst att du gör uppehåll och kommer hem och är tillsammans med familjen under middagen. Sedan kan du gå ut och spela baseball tills det blir mörkt." Hon lärde oss alla att när det gällde familjemåltider så var det inte maten utan familjens umgänge som gav näring åt själen. Min mor lärde oss att det är i hemmet vi ger den största kärleken.

Om vårt arbete med ungdomar verkligen ska beröra deras hjärtan måste vi ge dem samma uppmärksamhet som vi skulle ge en betrodd vuxen kollega eller nära vän. Det viktigaste är att ställa frågor, låta dem prata och sedan vara villig att lyssna — ja lyssna och sedan lyssna lite till — att också lyssna med våra andliga öron! För flera år sedan satt jag och läste dagstidningen när en av mina unga sonsöner kom och satte sig tätt intill mig. När jag fortsatte läsa njöt jag av hans lilla röst som pratade på i bakgrunden. Döm om min förvåning när han en stund senare kröp in mellan mig och tidningen. Han tog mitt

ansikte i sina händer och tryckte sin lilla näsa mot min och frågade: "Farfar! Finns du därinne?"

Mamma och pappa, finns ni därinne? Morfar, mormor, farfar och farmor, finns ni därinne? Att finnas *därinne* betyder att vi förstår våra ungdomars hjärtan och har ett förhållande till dem. Och att ha ett förhållande till dem betyder inte bara att prata med dem utan också att göra saker tillsammans med dem.

Nyligen hörde jag en mamma berätta hur hon hjälpte sina första tre döttrar slutföra uppgifterna för Personlig tillväxt genom att göra det som förväntades av henne: vara informerad och skriva under genomförda uppgifter. Därefter förklarade hon med tårar rinnande nedför kinderna: "På sista tiden har jag hjälpt min fjärde dotter genom att göra uppgifterna tillsammans med henne. Det har haft en oerhörd betydelse i vårt liv och för vårt förhållande. Men vilken sorg jag känner när jag inser det jag gick miste om när jag inte gjorde samma sak med

mina andra tre döttrar." De vemodigaste orden tungan kan uttala och pennan kan skriva är: "tänk om!"¹

Vuxna medlemmar bör förstå att uppgifterna i Personlig tillväxt och Plikt mot Gud inte bara är långa listor med uppgifter att pricka av. De är personliga mål som sätts upp av varje ung man och ung kvinna för att hjälpa dem bli värdiga att ta emot templets förrättningar, verka som missionär, vigas för evigheten och åtnjuta upphöjelse. *Men en sak ska vi ha klart för oss: Det är en stor förlust och tragedi om vi låter våra unga män och unga kvinnor genomföra dessa uppgifter på egen hand!*

Fäder, mödrar och ungdomsledare, vi uppmanar er att delta i Personlig tillväxt och Plikt mot Gud tillsammans med era barn och ungdomar. Då växer inte bara de, ni växer också. Och lika viktigt är att ni växer samman i tro och en vänskap som gör att ni kan stärka varandra och gå på evangeliets stig för alltid, för att verkligen bli till en evig familj.

En lika viktig del av att uppfylla vår plikt mot Gud som föräldrar är att undervisa våra barn om evangeliet och förbereda dem på att till fullo ta del i Frälsarens återställda kyrka. Kom ihåg läxan från kung Benjamins folk. Tack vare hans undervisning var det många vuxna som upplevde en mäktig förändring i hjärtat (se Mosiah 5:2). Men "det fanns många i det uppväxande släktet som inte kunde förstå kung Benjamins ord, eftersom de var små barn vid den tid då han talade till sitt folk. Och de trodde inte ... och deras hjärtan blev förhärdade" (Mosiah 26:1, 3).

Det är vår *ofrånkomliga* plikt att hjälpa ungdomar förstå och tro på evangeliet på ett djupt personligt sätt. Vi kan lära dem att vandra i ljuset, men

det ljuset kan inte bestå av lånat ljus. De måste förtjäna det själva. De måste få sitt eget vittnesbördslys direkt från Källan till andligt ljus — Gud själv — genom bön, studier och begrundan. De måste förstå vilka de är och vem vår himmelske Fader vill att de ska bli. Hur hjälper vi dem?

När vi håller en hemafton, ett familjeråd eller ett meningsfullt samtal om evangeliet med våra barn, kan vi se dem i ögonen och säga dem att vi älskar dem och att vår himmelske Fader älskar dem. Under sådana heliga stunder kan vi också hjälpa dem förstå, djupt i sitt hjärta, vilka de är och hur lyckligt lottade de är att ha kommit till den här jorden och till vårt hem och få vara delaktiga i förbunden vi ingått i templet att bli en evig familj. Vi kan vara ett exempel på evangeliets principer och välsignelser varje gång vi umgås med våra barn.

I de här svåra tiderna är det inte

nog för våra ungdomar att bara *veta* vad som är rätt. De måste *göra* det. Helhjärtat deltagande i förrättningar, kvorum och biorganisationer, inspirerade program och stärkande aktiviteter hjälper ungdomarna att ta på sig hela Guds vapenrustning. Hjälper vi dem ta på sig den vapenrustningen så att de kan stå emot motståndarens brinnande pilar? För att verkligen kunna välja Herrens väg, måste de känna till hans väg. Och för att verkligen känna till hans väg, måste vi undervisa och leda dem att handla, att delta, att göra.

Det största missionsarbetet vi någonsin kommer att uträtta sker i vårt eget hem. Vårt hem, våra kvorum och klasser är också en del av missionsfältet. Våra barn och barnbarn är våra viktigaste undersökare.

Det största släkthistoriska arbetet vi någonsin kommer att uträtta sker i vårt eget hem. Det är den andliga

förberedelsen av våra barn i det växande släktet som, genom deras lydnad, tryggar det eviga bevarandet och våra familjers bestånd i kommande släktled.

Det största räddningsarbetet, den största återaktiveringen, sker i vårt eget hem. Om någon i er familj irrar sig bort på främmande vägar, är ni en räddare, engagerad i kyrkans allra största räddningsarbete någonsin. Jag vittnar av egen personlig erfarenhet: Man har inte misslyckats förrän man gett upp. Det är aldrig för tidigt eller för sent att sätta igång. Bekymra er inte över vad som hänt i det förflutna. Lyft luren. Skriv ett brev. Gå på besök. Be dem komma hem. Var inte rädd eller generad. Ditt barn är vår himmelske Faders barn. Du utför hans verk. Han har lovat att samla sina barn och han är med dig.

Vår största tro utövas i vårt eget hem när vi förblir starka i föräldraskapets prövningar och svårigheter.

President Monson sade nyligen till en liten grupp mödrar: "Ibland dömer vi alltför snabbt den inverkan våra framgångar och misslyckanden har." Jag tillägger: Betrakta inte dagens prövningar som eviga. Vår himmelske Fader utträttar sitt arbete på lång sikt. "Det finns mycket i framtiden", sade profeten Joseph Smith. "Låt oss därför ... med glädje göra allt det som står i vår makt. Och sedan kan vi med största förvisning stå stilla och se Guds frälsning och hans arm uppenbaras" (L&F 123:15, 17).

Jag hoppas att vi denna påsksöndag tar tillfället i akt att bära vårt vittnesbörd om att vi vet att Gud lever och att Jesus är Kristus. Jag hoppas att vi bär vårt vittnesbörd så att våra barn vet vad som är viktigt för oss och att vi älskar dem. *Den största kärleken och den största undervisningen bör uttryckas i vårt hem.*

Må Herrens välsignelser vara med föräldrarna och med ungdomarna som fostras i trofasta hem, så att de förstår att lyckan är att man är en del av ett hem och en familj där man känner sig älskad och vägled. Det är min bön att vi må ha eviga familjer och vara tillsammans för evigt tillsammans med Gud Fadern och hans Sons Jesus Kristus.

Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att Jesus Kristus lever. Han är de förlorade fårens herde, den strandsatta själens räddare, det sårade hjärtats helbrägdagörare, hela mänsklighetens hopp. Med honom som vår Mästare, låt oss uppfylla vår plikt mot Gud med tro på honom och hans eviga kärlek till var och en av oss, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se "Maud Muller", *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), s. 206.

Äldste Bradley D. Foster

i de sjuttios kворum

Mamma sade det

Skälet till att vi är så mottagliga för vår mors kärlek är kanske att den liknar vår Frälsares kärlek.

Herren har lagt huvudansvaret för barnens andliga fostran på deras föräldrar. Ibland tillfaller det ansvaret en ensamstående förälder. Min egen mor var relativt ung när min far dog och hon lämnades ensam med fyra barn. Men hon mötte utmaningen med tro och mod och lovade oss att om vi höll oss kvar på sanningens väg, så skulle slutet bli bättre än början. Liksom barnen till tappra mödrar i Mormons bok "tvivlade vi inte på att våra mödrar visste det" (se Alma 56:48). Bröder och systrar, jag har personlig erfarenhet av mödrars stora inflytande.

Min gode vän Don Pearson berättade om en upplevelse som betonar det här inflytandet. En kväll ville hans fyraårige son att han skulle läsa en godnattsaga. Eric hade valt sin favoritbok, *The Ballooning Adventures of Paddy Pork*, en berättelse om en familj som bodde på havets öar och åkte från ö till ö i en luftballong. Det var en bilderbok utan text så broder Pearson hittade på ord till berättelsen.

"Paddy är i sin luftballong. Nu landar han på en ö. Han släpper ner en lina vid sidan av ballongen."

Erik avbröt honom. "Pappa, det är ingen lina. Det är ett rep."

Broder Pearson tittade på Eric och sedan ner i bilderboken och fortsatte:

"Paddy kliver ur ballongen och klättrar nerför trädet. Å nej! Hans rock har fastnat i en gren!"

Återigen avbröt Eric honom. "Pappa, det är ingen rock. Det är en jacka."

Vid det här laget var broder Pearson en aning förbryllad. "Eric", sade han, "det finns ingen text i den här boken, bara bilder. Varför säger du att det är en jacka?"

Eric svarade: "Därför att mamma sade det."

Hans pappa slog igen boken och sade: "Eric, vem tror du det är som har sista ordet och bestämmer mest i det här huset?"

Den här gången tänkte Eric efter noga innan han svarade: "Det har du, pappa."

Broder Pearson strålade mot sin son. Vilket utomordentligt svar! "Hur visste du det?"

Eric svarade snabbt: "Därför att mamma sade det."

Som president James E Faust sade: "Det finns inte något större i hela världen än moderskapet. Moderns inflytande på barnens liv går inte att mäta" ("Fäder, mödrar, äktenskap", *Liabona*, aug. 2004, s. 3).

Omsorg verkar enligt gudomlig plan vara en del av det andliga arv som

getts kvinnor. Jag har sett det hos mina döttrar, och nu hos mina dotterdöttrar — redan innan de kunde gå ville de hålla och ta hand om sina små bebisdockor.

I mitt yrke som bonde och ranchägare har jag från första parkett kunnat observera hur en mors naturliga ömhet manifesteras också i naturen. Varje vår tar vi upp en hjord med kor och deras kalvar längs Snakefloden i Idaho. Där får de beta bland kullarna i omkring en månad. Sedan samlar vi ihop dem och tar dem nerför en väg som leder till inhägnaden. Därifrån lastas de på lastbilar som tar dem till deras sommarbetesmarker i Montana.

En ovanligt varm vårdag hjälpte jag till att samla ihop djuren. Jag red bakom hjorden medan den förflyttade sig nerför den dammiga vägen till inhägnaden. Mitt jobb var att samla ihop de kalvar som irrat sig bort från vägen. Det gick långsamt och jag hade lite tid att tänka.

Eftersom det var så varmt sprang småkalvarna hela tiden av vägen för att få skugga under träden. Mina tankar drogs till kyrkans ungdomar som ibland distraheras och kliver av den raka och smala stigen. Jag tänkte också på dem som har lämnat kyrkan eller som kanske tycker att kyrkan har lämnat dem medan de var distraherade. Jag tänkte för mig själv att en distraktion inte behöver vara av ondo för att vara effektiv — ibland kan det helt enkelt vara skugga.

När jag hade hållit på att samla ihop kalvar i flera timmar och svetten rann nerför ansiktet ropade jag till kalvarna i ren frustration: "Följ bara era mammor! De vet vart de ska gå! De har gjort det här förut!" Deras mammor visste att fastän vägen var varm och dammig nu så skulle slutet bli bättre än början.

När vi väl hade fått in hjorden i inhägnaden märkte vi att tre kor gick nervöst fram och tillbaka vid grinden.

De kunde inte hitta sina kalvar och verkade ana att de stannat längs vägen någonstans. En av boskapsskötarna frågade mig vad vi skulle göra. Jag sade: "Jag tror jag vet var kalvarna är. Ungefär fem hundra meter bort finns det en trädunge. Jag är övertygad om att vi hittar dem där."

Mycket riktigt, precis som jag miss-tänkte låg våra förrrade kalvar och sov i skuggan. De vaknade med ett ryck när vi kom, och de kämpade emot när vi försökte samla ihop dem. De var rädda eftersom vi *inte* var deras mammor! Ju mer vi försökte få dem att gå mot inhägnaden desto envisare blev de. Till slut sade jag till boskapsskötarna: "Jag är ledsen killar, men jag borde ha vetat bättre. Vi rider tillbaka och släpper ut deras mammor ur inhägnaden. Korna kommer och hämtar sina kalvar och kalvarna följer efter sin mamma." Jag hade rätt. Korna visste exakt vart de skulle gå för att hitta sina kalvar och de ledde dem tillbaka till inhägnaden precis som jag hade väntat mig.

Bröder och systrar, i en värld där alla har sin handlingsfrihet kanske några av våra nära och kära då och då irrar sig bort. Men vi får aldrig ge upp. Vi måste alltid gå tillbaka för att hämta dem — vi får aldrig sluta försöka. Vår profet, president Thomas S. Monson, har vädjat till oss att gå ut och rädda de av våra nära och kära som kanske har gått vilse (se till exempel "Stå på din tilldelade plats", *Liabona*, maj 2003, s. 54–57). Med hjälp av prästadömsledare måste föräldrarna fortsätta gå tillbaka och hitta sina bortsprungna barn och försäkra dem om att det alltid finns ett "hem" hos familjen och kyrkan som väntar på deras återkomst. Vi vet aldrig när ett hjärta kan förändras. Vi vet aldrig

när en själ kanske är trött och slutkörd på grund av världen. När det händer, tycks det som om våra barn nästan alltid först vänder sig till sin mor, med sådana känslor som uttrycks i en dikt av Elizabeth Akers Allen:

*Bakåt, rinn bakåt, o tidvattnets
förgångna år,
jag är så matt av tårar, sorg och
möda svår ...*

*Det ytliga, det låga, det falska
tröttar mig,
mor, min mor, mitt hjärta ropar
efter dig! ...*

*Större kärlek jag ej upplevt än
den jag fått av mor,
min barndom var insvept i hennes
kärlek stor ...*

*Ingen kan som en mor all smärta
trolla bort
från den sjuka själen, mätt på flärd
av varje sort.
Kom, slut mina tunga ögonlock i
rofylld sömn,
vagga mig stilla, min mor, vagga
mig till ljuvlig dröm!
(“Rock Me to Sleep”, *The Family
Library of Poetry and Song*, red.
av William Cullen Bryant [1870],
s. 190–191.)*

Skälet till att vi är så mottagliga för vår mors kärlek är kanske att den liknar vår Frälsares kärlek. Som president Joseph F. Smith sade: ”En sann mors kärlek liknar Guds kärlek mer än något annat slags kärlek” (”The Love of Mother”, *Improvement Era*, jan. 1910, s. 278; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F. Smith*, s. 36).

Frälsaren var som i allt annat det fullkomliga föredömet i den kärlek han visade sin jordiska mor. Under sitt jordelivs svåraste ögonblick — efter ångesten i Getsemane, den falska rättegången, törnekronan, det tunga korset som han brutalt spikades fast på — tittade Jesus ner från korset och såg sin mor Maria, som hade kommit för att stödja sin Son. Hans sista kärleksgärning innan han dog var att försäkra sig om att hans mor skulle bli omhändertagen genom att säga till sin lärjunge: ”Se din mor.” Och från det ögonblicket tog lärjungen henne hem till sig. Då, som skriften säger, visste Jesus att ”allt redan var fullbordat” och han böjde ner huvudet och dog (se Joh 19:28–30).

I dag står jag framför er för att bära mitt vittnesbörd om att Jesus Kristus verkligen är världens Frälsare och Återlösare. Det här är hans kyrka, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Vår himmelske Fader vill att alla hans barn ska återvända till honom. Jag vet det utan tvivel eftersom den Helige Anden har vittnat för mig om det. Jag har inte alltid vetat det. När jag var yngre fick jag lita till mina föräldrars vittnesbörd. Min mor försäkrade mig att om jag stannade kvar på sanningens väg, även när den var varm och dammig, även när det fanns distraktioner, så skulle slutet bli bättre än början. Jag kommer att vara evigt tacksam för att mamma sade det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste James B. Martino

i de sjuttios kворum

Allt samverkar till det bästa

Vi kanske aldrig i det här livet får veta varför vi råkar ut för saker och ting, men vi kan känna oss säkra på att vi kan växa av erfarenheten.

När jag var ung såg jag fram mot våren. När vädret blev varmare var jag redo för basebollssongen. Precis som de flesta unga pojkar ville jag bli en stor basebollspelare. Det påminner mig om en berättelse om en mycket ung pojke med liknande drömmar. Han ville bli nästa stora stjärna, så han bestämde sig för att gå ut och träna. Han höll basebollen i ena handen och slagträt i den andra och kastade upp bollen i luften. Han ville slå bollen så långt han kunde och svängde slagträt med all kraft, men bollen föll till marken utan att ens ha snuddat vid trät. Det avskräckte honom inte, utan han gjorde ett nytt försök. När han var på väg att kasta upp bollen i luften såg han framför sig hur han skulle få in en pangträff, och hans beslutsamhet växte. Men tyvärr, resultatet blev detsamma. Bollen låg på marken. Men som alla bra basebollspelare vet har man tre försök innan man blir bränd. Han koncentrerade sig ännu mer, kastade upp bollen i luften och slog med större kraft än någonsin. När bollen åter föll till marken ville tårar välla fram. Men så log han

plötsligt med hela ansiktet och sade: "Vilken fantastisk kastare jag är!"

Vi sätts alla på prov och ställs inför prövningar, och liksom i det här enkla exemplet är det vårt sätt att reagera på svårigheterna som avgör vår framgång och lycka. Vi kommer alla att få motgångar var vi än är. Vi lär oss i skrifterna att det "måste nödvändigtvis finnas en motsats till allting".¹ Vi kommer alla att gå igenom svåra tider och frågan är inte när vi gör det utan hur vi gör det.

Aposteln Paulus sade något intressant bara några år innan de heliga i Rom skulle råka ut för den kanske våldsammaste förföljelse som kristendomen någonsin drabbats av. Paulus

påminde de heliga om att "för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa".² Vår himmelske Fader, som fullkomligt och fulländat älskar oss, tillåter att vi får erfarenheter som gör att vi kan utveckla de karaktärsdrag och egenskaper som vi behöver för att bli mer och mer kristuslika. Våra prövningar kommer i många former, men var och en av dem hjälper oss bli mer lik Frälsaren när vi lär oss att erkänna det goda som kommer från varje erfarenhet. När vi förstår den läran får vi större visshet om att Fadern älskar oss. Vi kanske aldrig i det här livet får veta varför vi råkar ut för saker och ting, men vi kan känna oss säkra på att vi kan växa av erfarenheten.

Visst inser jag att det är mycket lättare att se tillbaka när en prövning är över och förstå vad vi har lärt oss av den erfarenheten, men utmaningen består i att uppnå detta eviga perspektiv samtidigt som vi utsätts för våra prov. Andra kanske inte tycker att våra prövningar är så stora, men för var och en av oss som går igenom dem är prövningarna verkliga och de kräver att vi ödmjukar oss inför Gud och lär av honom.

Denna påsksöndag har vi vår Frälsares liv i åtanke. Det är honom vi vill söka efterlikna i alla våra handlingar. Låt mig nämna fem saker som

vi kan lära oss av de sista timmarna i Frälsarens liv på jorden och som kan hjälpa oss att klara av våra egna prövningar.

För det första: Han sökte inte göra sin vilja utan endast sin Faders vilja. Han förblev hängiven sitt heliga uppdrag även under prövningen. När han föll på knä i Getsemane örtagård bad han: "Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din."³ Ibland går vi igenom lidande och sorg för att vi ska kunna växa och bereda oss för tänkbara prövningar i framtiden. Jag ställer en fråga till er mödrar: "Skulle ni någonsin göra något som skulle orsaka era barn lidande och gråt när de inte har gjort något fel?" Det är klart att ni skulle! Varje god mor tar sitt lilla barn till läkaren för att låta vaccinera det och nästan varje barn går ut från mottagningen i tårar. Varför gör ni det? Därför att ni vet att lite lidande nu kommer att skydda dem från tänkbar smärta och lidande i framtiden. Vår himmelske Fader känner till slutet från begynnelsen. Vi behöver följa Frälsarens exempel och lita på honom.

För det andra: När vi ställs inför prövningar måste vi lära oss att inte klaga eller knota. Nephi sade om den storslagna syn om Frälsarens försörningsoffer som han fick se: "Därför gisslar de honom, och han låter det ske. Och de slår honom, och han låter det ske. Ja, de spottar på honom, och han låter det ske på grund av sin kärleksfulla godhet och sitt tålmod med människobarnen."⁴ Vi måste alltid försöka rätta till problemet och övervinna prövningen, men i stället för att fråga: "Varför händer det mig?" eller "Vad har jag gjort för att förtjäna det här?" kanske vi borde ställa oss frågan: "Vad kan jag göra? Vad kan jag lära mig av

det här? Vad behöver jag ändra på?"

När jag och min hustru verkade i Venezuela för flera år sedan lämnade vår yngste son bekvämligheten på sin high school för att vara där med oss. Han klagade inte, med det märktes tydligt att han tyckte att det var svårt att vara i ett land där allt var nytt. Men det vände på ett förunderligt sätt. Från att ha varit en prövning blev upplevelsen till en stor välsignelse i hans liv. Han åstadkom detta genom att ändra inställning och istället vara fast besluten att lyckas.

För det tredje: När vi står inför våra utmaningar måste vi söka mer hjälp från Gud. Även allas vår Frälsare hade behov av att be "allt ivrigare" när han var i Getsemane.⁵ Vi kan utveckla stortro om vi gör det. Vi måste komma ihåg att svaren från vår himmelske Fader ofta inte tar bort prövningen. I stället hjälper han oss att få mer styrka när vi går igenom den. Precis som Herren hjälpte Almas följeslagare, kan han "lätta de bördor som lagts på era

axlar, så att ni inte ens känner dem på era ryggar".⁶ Låt oss inte, när vi prövas, bli bittra eller oengagerade, utan låt oss följa Frälsarens exempel och bli mer målmedvetna, mer uppriktiga och mer trofasta.

För det fjärde ska vi lära oss tjäna och tänka på andra även när vi själva genomgår prövningar. Kristus personifierade tjänandet. Hans liv var fyllt av exempel på hur vi kan hjälpa och tjäna andra människor, och hans allra största gåva var det som han gjorde för oss. Han sade: "Ty se, jag, Gud, har lidit detta för alla, för att de inte skall behöva lida om de omvänder sig."⁷ Vi måste omvända oss och sedan följa hans exempel på tjänande. När vi tjänar andra glömmet vi våra egna problem och genom att arbeta på att lindra andras smärta eller obehag stärker vi oss själva.

På senaste generalkonferensen sade vår älskade profet, president Thomas S. Monson: "Jag tror att det Frälsaren säger är att om vi inte mister vårt liv i

våra medmänniskors tjänst så har vårt liv inte mycket mening. De som bara bryr sig om sig själva förtorkar till slut och mister bildligt sett sitt liv, medan de som mister sig själva genom att tjäna andra växer och blomstrar — och vinner sitt liv därigenom.”⁸

För det femte: förlåt andra och försök att inte ge dem skulden för våra omständigheter. Ibland vill vi gärna säga: ”Om de inte hade gjort det där, så skulle jag inte ha reagerat som jag gjorde.” Det finns en tendens hos den naturliga människan att lägga skulden på någon annan för att inte själv behöva ta ansvaret för sina handlingar. Frälsaren såg på dem som korsfäste honom och vädjade till sin Fader i himlen: ”Förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.”⁹ Kan vi inte bli bättre på att förlåta andra?

Låt oss ha ett evigt perspektiv när vi går genom livets prövningar. Låt oss inte klagas. Låt oss be ännu mer, låt oss tjäna andra människor och låt oss förlåta varandra. När vi gör det ”samverkar allt till det bästa” för oss som älskar Gud.¹⁰ Jag bär allvarligt och bestämt vittnesbörd om att vår Fader älskar oss, och att han sände sin Son att visa och bana vägen för oss. Han led, han dog och han uppstod för att vi ska kunna leva, och han önskar att vi ”skall kunna ha glädje”,¹¹ även i livets prövningar. Jag säger detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 2:11.
2. Rom 8:28.
3. Luk 22:42.
4. 1 Nephi 19:9.
5. Luke 22:44.
6. Mosiah 24:14.
7. L&F 19:16.
8. Thomas S. Monson ”Hur har jag hjälpt någon idag?”, *Liabona*, nov. 2009, s. 85.
9. Luk 23:34.
10. Rom 8:28.
11. 2 Nephi 2:25.

Äldste Gregory A. Schwitzer

i de sjuttios kворum

Utveckla gott omdöme och döm inte andra

Gott omdöme behövs inte bara för att förstå andra människor utan också när vi står inför beslut som kan leda oss närmare eller längre bort från vår himmelske Fader.

Vi lever i en värld där många situationer kräver att vi gör bedömningar som ofta är svåra. Ändå befallde Frälsaren att vi inte skulle döma vår nästa.¹ Hur kan vi göra det och ändå utöva gott omdöme i en värld full av bedrägeri och korruption? Vi måste göra bra bedömningar när vi ska fatta viktiga beslut i livets olika faser, till exempel när vi ska välja vänner, hitta en evig livskamrat eller välja ett yrke som inte hindrar oss från att ta hand om vår familj och tjäna Herren. Frälsaren bad oss att inte döma andra, men han förväntar sig ändå att vi använder gott omdöme.

Vi kanske dömer människor förhastat, vilket kan förändra eller ompröva vår relation till dem. Ofta gör vi felaktiga bedömningar på grund av begränsad information eller för att vi inte ser bortom det som finns mitt framför oss.

Låt mig ge ett exempel. Vi får ofta höra berättelsen om när Jesus besökte Maria och Marta som bodde i Betania med sin bror Lasarus. Det var en plats där Mästaren kände sig välkommen, där han kunde vila och njuta av en rättfärdig hemmiljö. Under ett av hans

besök höll Marta på att laga mat och Maria valde att sitta vid Mästarens fötter och ta emot hans undervisning.

”Marta däremot var helt upptagen med allt som skulle ställas i ordning, och hon gick fram och sade: ’Herre, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig ensam att sköta allting? ...

Herren svarade henne: ’Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroar dig för så mycket.

Men bara ett är nödvändigt. Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne.”²

Många söndagslektioner har grundats på den här berättelsen, och de kan ha antytt att Martas tro inte var lika stark. Men det finns en annan berättelse om den här goda kvinnan Marta som ger oss en djupare insikt om hennes kunskap och vittnesbörd. Det var när Frälsaren kom för att uppväcka hennes bror Lasarus från de döda. Vid det här tillfället var det Marta som mötte Jesus så fort hon ”fick höra att [han] hade kommit”. När hon mötte honom sade hon att hon visste att Gud skulle ge honom vad han än bad honom om.

förhastade slutsatser. Jag arbetade nattsift på en akutavdelning när en ung man och hans hustru kom in. Hon hade svåra smärtor. Av deras kläder och hygien att döma var det lätt att se att de hade haft ett svårt liv. Hans hår var ovårdat och mycket långt. Deras kläder hade inte tvättats på länge och följderna av deras hårda livsstil stod skrivet i deras ansikten.

Efter undersökningen satte jag mig ner med mannen för att förklara problemet och diskutera behandlingen. Mannen tittade på mig med ögon som lyste av en sällan skådad innerlig kärlek och frågade med en omtänksam makes kärleksfulla omtanke: "Doktorn, kommer min kära hustru att bli frisk?" I det ögonblicket kände jag Anden vittna om att han var ett Guds barn och jag såg Frälsarens godhet i hans blick. Mannen utstrålade verkligen kärlek till en annan och jag hade missbedömt honom. Den händelsen gjorde ett bestående intryck på mig.

Gott omdöme behövs inte bara för att förstå andra människor utan också när vi står inför beslut som kan leda oss närmare eller längre bort från vår himmelske Fader. När jag ser tillbaka på mitt liv kan jag se många situationer där en liten kursändring, naturligtvis baserad på dåligt omdöme, skulle ha lett mig långt bort från den plats där Herren ville att jag skulle vara — beslut som att bilda familj medan jag höll på att utbilda mig, att vara aktiv inom alla aspekter av evangeliet, betala tionde och fasteoffer när inkomsten var mycket begränsad och att tacka ja till ämbeten i svåra tider, lärde mig mer om uppoffringar. Vi går miste om många välsignelser när världsligt omdöme tillämpas på något som egentligen är ett andligt beslut.

Det finns många egenskaper som

Kristus förkunnade då för Marta den stora läran om uppståndelsen. Han sade:

"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör,

och var och en som lever och tror på mig skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?"

Hon svarade med sitt mäktiga vittnesbörd: "Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma till världen."³

Hur ofta har inte Marta missbedömts som en person som bryr sig mer om dagens bestyr än om Anden? Men hennes vittnesbörd under prövningen

då hennes bror dog visar tydligt djupet i hennes kunskap och tro.

Många systrar har ofta hört den första berättelsen och undrat om de är som Maria eller Marta. Men sanningen ligger ju i att känna hela människan och göra en rättvis bedömning. När vi vet mer om Marta upptäcker vi att hon faktiskt var en person med en djup andlig karaktär, med ett starkt och oförskräckt vittnesbörd om Frälsarens mission och om hans gudomliga makt över livet. Om vi missbedömer Marta har vi gått miste om att lära känna denna underbara kvinnas sanna natur.

Personligen lärde jag mig som ung läkare något mycket viktigt om att dra

kännetecknar personer som har utvecklat gott omdöme. Jag vill ge fyra förslag på hur man utvecklar ett sådant omdöme när det gäller att fatta viktiga beslut.

För det första: Se till att dina personliga normer är i linje med Jesu Kristi evangelium. En person kan aldrig få gott omdöme utan Jesu Kristi evangelium som referens. Evangeliet har länge och på ett framgångsrikt sätt lett människor till lyckan. Några av världens idéer lämnar människan att själv försöka fastställa sina normer. På grund av det hör vi sådana uttryck som "en ny moral". Det uttrycket är vilseledande! Moralnormerna är eviga och har inte ändrats. Inte heller ska vi försöka tolka dem på ett nytt sätt. För ungdomarna finns de här normerna nedskrivna i häftet *Vägledning för de unga*. Normerna är helt klart i linje med Jesu Kristi evangelium och är avsedda att fortsätta genom vuxenlivet. Det vore kanske bra för oss vuxna att studera och tillämpa det här häftet på oss själva.

För det andra: Lyssna på den levande profetens budskap. Hur många dåliga ekonomiska bedömningar skulle inte ha undvikits om vi hade lyssnat på alla råd som vi under åren fått av våra profeter om att undvika riskabla spekulationer och följa en strikt budget för att hålla oss fria från konsumtionsskulder? Hur många äktenskap skulle inte ha räddats om gott omdöme hade tillämpats i fråga om att undvika media som leder till pornografimissbruk och sorger? Varje generalkonferens och tidning som kyrkan ger ut innehåller råd från profeterna som, om de tillämpas, leder till gott omdöme. Vi har ingen ursäkt om vi ignorerar dem.

För det tredje: Utveckla vanan att lyssna till den Helige Anden. Vi får den Helige Andens gåva efter dopet, men lägger den ofta på hyllan. Vi glömer att han kan hjälpa oss med våra viktigaste bedömningar i livet. Herren gav oss den här gåvan därför att han visste att vi skulle ställas inför svåra beslut i livet. Det är ytterst viktigt att vi lyssnar på den rösten om vi vill utveckla gott omdöme. Vanan att lyssna kräver ofta en lugn miljö där vi kan ta oss tid till att begrunda och höra den milda, stilla rösten. Den fridsamma miljön är både extern och intern. Därför handlar det om mer än att stänga av världens musik eller oljudet från andra media. Det handlar också om att stänga av syndens oljud som finns i vår själ. Då öppnar vi upp kommunikationen med Anden som vi så väl behöver.

Kristus sade: "Frid lämnar jag efter mig åt er. Min frid ger jag er. Inte ger jag er en sådan frid som världen ger. Låt inte era hjärtan oroas och var inte modlösa."⁴ Friden som kommer av att lyssna till den Helige Anden tar bort rädslan för att man ska göra en dålig bedömning.

För det fjärde: Håll buden. Vår vilighet att följa Guds bud gör att många utlovade välsignelser är tillgängliga för oss. Mormons bok är ännu ett Jesu Kristi testamente, men är dessutom en bok om följderna av att hålla respektive inte hålla buden. Herren sade till Nephi i andra kapitlet av hans första bok: "I den mån som ni håller mina bud skall ni få framgång."⁵

Samma löfte upprepades av nästan alla framstående profeter i Mormons bok. En tusen år lång historia upppecknas sedan som vittnar om att de här orden är sanna. Samma budskap gäller oss idag. Gott omdöme lär vi oss bäst och utövar vi bäst inom de gränser Herren satt genom att ge oss buden.

Jag vet att om vi följer de här riktlinjerna när vi står inför svåra beslut så blir vi bättre på att göra rätta bedömningar. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 7:1. Se också Joseph Smiths Översättning, Matt 7:1–2, där Frälsaren befalld oss: "Döm inte orättfärdigt."
2. Luk. 10:40–42.
3. Se Joh 11:20–27.
4. Joh 14:27.
5. 1 Nephi 2:20.

Äldste Francisco J. Viñas

i de sjuttios kvorum

Det som hör rättfärdigheten till

Som föräldrar och ledare behöver vi vaka över våra medlemmar och familjer och hjälpa dem hålla sig borta från sådant som kan leda till andlig död.

Läran och förbunden läser vi att efter Guds tjänares vittnesbörd skulle jordbävningars vittnesbörd och andra händelsers vittnesbörd följa. "Och allt skall vara i uppror och människors hjärtan skall förvisso försmäktas, ty fruktan skall komma över alla människor" (L&F 88:91; se också v. 88–90).

Som medlem i presidentskapet för det karibiska området bevittnade jag personligen hur trofasta heliga ersatte fruktan med tro. Det vi lärde oss i Haiti kan liknas vid det som berättas i Mormons bok.

Intrycket av den fruktansvärda förödelsen påminde mig om orden i Almas tjugooätte kapitel: "Detta var nu en tid då det hördes mycken gråt och klagan överallt i landet" (Alma 28:4).

Fyrtiotvå medlemmar miste också livet. Trots att deras släktingar och vänner "sörjer förlusten av sina släktingar gläds och jublar de ändå i hoppet, och till och med vet att de enligt Herrens löften skall uppväckas för att leva på Guds högra sida i ett tillstånd av oändlig lycka" (Alma 28:12).

Kyrkan sände omedelbart hjälp till medlemmar och alla andra och den delades ut under ledning av prästdömets och Hjälpföreningens lokala ledare. De fick inte bara läkarhjälp, mat, vatten och andra förnödenheter, de fick också råd, ledning och tröst av lokala ledare. De har stöd av kyrkans medlemmar i hela världen som "sörjer med dem som sörjer, ja, och tröstar dem som står i behov av tröst" (se Mosiah 18:9).

Profeter har genom tiderna varnat oss för en annan tragedi som är mindre påtaglig men inte mindre viktig, och det är en "hemska död [som] drabbar de ogudaktiga, ty de dör i fråga om det som hör rättfärdigheten

till, ty de är orena, och inget orent kan ärva Guds rike" (Alma 40:26).

Nephi undervisade sina bröder om den här principen och sade till dem att de som "dör i sin ogudaktighet måste ... även förskjutas i fråga om de andliga ting som tillhör rättfärdigheten" (1 Nephi 15:33).

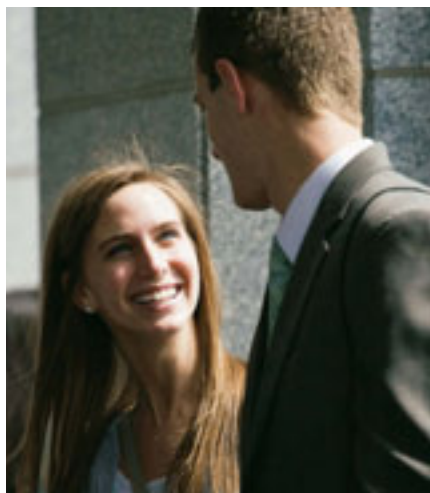
Lamaniten Samuel lärde att "alla som inte omvänder sig skall huggas ned och kastas i elden, och de drabbas återigen av en andlig död, ja, en andra död, ty de är återigen avskurna från de ting som tillhör rättfärdigheten" (Helaman 14:18).

Tragedin att dö i fråga om det *andliga* har större inverkan för dem som "en gång har upplysts av Guds Ande och har haft stor kunskap om det som hör till rättfärdigheten och sedan har avfallit i synd och överträdelse[. De blir] mera förhärdade, och deras tillstånd blir värre än om de aldrig hade haft denna kunskap" (Alma 24:30).

Som föräldrar och ledare behöver vi vaka över våra medlemmar och familjer och hjälpa dem att hålla sig borta från sådant som kan leda till andlig död. Vi försöker också rädda dem som nu är döda i fråga om det andliga och hjälpa dem att "födas på nytt. Ja, födas av Gud, förändras från sitt köttsliga och fallna tillstånd till ett tillstånd av rättfärdighet, genom att de återlöses av Gud och blir hans söner och döttrar" (Mosiah 27:25).

Det andliga helandet av dem som varit döda i fråga om det som hör rättfärdigheten till åstadkoms av försoningens makt, omvändelse till sanningen och att hålla fast vid rättfärdighetens principer.

Att undervisa våra medlemmar och familjer om det som hör rättfärdigheten till är en ytterst viktig del av processen att uppnå en hållbar

omvändelse, eftersom det kan leda dem till sann kunskap om Herrens bud, om evangeliets principer och lära samt de krav och förordningar vi måste rätta oss efter för att uppnå frälsning i Herrens rike.

Det finns många exempel i skrifterna som bekräftar betydelsen av att undervisa om "det som hör rättfärdigheten till" för att uppnå en hållbar omvändelse. I redogörelsen som ges av Ammon och hans bröder om när de predikade evangeliet bland lamanierna läser vi: "Och Ammon predikade för kung Lamonis folk, och det hände sig att han undervisade dem om allt som tillhör rättfärdigheten" (Alma 21:23).

Vi kan se resultatet av att ivrigt undervisa om det som hör rättfärdigheten till om vi fortsätter läsa i kapitel 23 där det står att "alla som trodde, eller alla som bringades till kunskap om sanningen ... blev omvända till Herren [och de] avföll aldrig" (Alma 23:6).

När Alma den äldre grundade kyrkan avskilde han värdiga män som präster och lärare som "vakade ... över sitt folk och närde dem med sådant som hörde rättfärdigheten till" (Mosiah 23:18).

Föräldrar spelar en viktig roll i att hjälpa barnen förstå det som hör rättfärdigheten till. I Mormons bok finner vi att Alma den yngre sörjde över sitt folks ondska, kriget och de stridigheter som förekom och var nedslagen över folkets hjärtans hårdhet, och att han "lät ... samla sina söner för att han skulle kunna ge dem alla, var för sig, ansvar för *sådant som hör rättfärdigheten till*" (Alma 35:16; kursivering tillagd).

Det är intressant att notera att han undervisade och gav sina barn ansvar var för sig och anpassade sin undervis-

ning till var och en, alltefter den sonens behov. Han bar vittnesbörd och undervisade om lära och principer och förberedde dem för att predika för andra om de principerna.

I en tid när familjen angrips av ondskans krafter och när våra levnadsförhållanden inte är helt olika dem som Alma upplevde, har första presidentskapet och de tolv kvorum sagt i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" att "föräldrar har ett heligt ansvar att uppföstra sina barn i kärlek och rättfärdighet" (*Liabona*, okt. 2004, s. 49).

Det innefattar att vårda, stödja och undervisa barnen i allt *det som hör rättfärdigheten till* så att de kan förbli trofasta, med "sanningens bälte om [sina] höfter, iförda rättfärdighetens bröstplåt och ha som skor på fötterna den förberedelse som fridens evangelium skänker" (L&F 27:16).

Liksom på Almas tid vakar våra ledare över kyrkans medlemmar och ger dem näring av *det som hör rättfärdigheten till*. Dessa ting hjälper oss uppnå en bestående omvändelse. I dokumentet "Ledarskapsutbildning i fokus" som reviderades den 10 december 2009 ber första presidentskapet och de tolv kvorum att både prästämets och biorganisationernas ledare ska "uppmuntra varje familjemedlem, både föräldrar och barn, att studera skrifterna, be regelbundet och följa Jesu Kristi evangelium" (Brev från första presidentskapet, 15 dec. 2009).

Att studera skrifterna, be regelbundet och leva efter Jesu Kristi evangelium är sådant som hör rättfärdigheten till, och Herren har uppenbarat detta underbara löfte: "Den som gör rättfärdighetens gärningar skall få sin lön, ja, frid i den här världen och evigt liv i

den kommande världen” (L&F 59:23).

För att bättre kunna undervisa om *det som bör rättfärdigheten till* är det viktigt att förstå att vi förutom att undervisa också måste skapa gynnsammare förutsättningar för uppenbarelser. På så sätt kan den som undervisas få en önskan att själv lära känna de här principerna.

Herren uppenbarade för Hyrum Smith genom hans bror, profeten Joseph Smith:

”Jag skall ge dig av min Ande, som skall upplysa ditt förstånd, vilket skall fylla din själ med glädje.

Och då skall du få veta ... allt som du begär av mig rörande det som hör rättfärdigheten till, i tro och med tillit till mig att du skall få” (L&F 11:13–14).

Avslutningsvis varnar skrifterna oss för faran att dö i fråga om det som hör rättfärdigheten till och för de allvarliga följderna det har för dem som, efter att ha upplysts av Guds Ande, faller i synd och överträdelse.

Att undervisa om *det som bör rättfärdigheten till* är en viktig del av att hjälpa människor komma till kunskap om sanningen, omvända sig och stå fast i tron på Kristus ända till slutet.

Föräldrar har det heliga ansvaret att undervisa barnen om *det som bör rättfärdigheten till*. Ledare och lärare kan vaka över och vårda medlemmar som de har ansvar för och hängivet undervisa dem om allt *det som bör rättfärdigheten till*.

Detta uppnås på ett bättre sätt om gynnsamma förutsättningar för uppenbarelse skapas vid undervisningen, så att man inom eleverna skapar en önskan att upplysas av Guds Ande. När de sedan utövar tro kan Anden undervisa dem om *det som bör rättfärdigheten till*. Om dessa sanningar vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kворum

Låt mig få höra om Jesus

En starkare, personlig tro på Jesus Kristus förbereder era barn för de svårigheter de utan tvivel kommer att möta.

När man får i uppgift att tala i slutet av den sista sessionen under generalkonferensen lyssnar man till varje ord och undrar vilken del av ens tal som kommer att ges innan det är ens tur. Vi har inte tilldelats ämnen, inte heller samordnar vi talen runt teman. Herrens sätt är, naturligtvis, det bästa sättet. Av talarnas egen strävan under bön bygger han upp en andlig symfoni fylld av uppenbarelse och kraft. Upprepade teman, principer som bygger på principer, profetiska varningar, upplyftande löften — den gudomliga harmonin är ett mirakel! Jag vittnar om att under den här konferensen har vi hört och känt Herrens sinne och vilja.

President Thomas S. Monson har beskrivit det uppväxande släktet som är ”bättre än någonsin”¹ och har sagt till våra ungdomar: ”Ni har kommit till jorden i en härlig tid. Era möjligheter är nästan obegränsade.”² Men han har också varnat oss: ”Vi har placerats på jorden under orostider.”³ ”Det är en tid av eftergivenhet då samhället i allmänhet [ständigt] nonchalerar och bryter mot Guds lagar.”⁴ Vi omringas av så mycket som är framtaget för att

vilsledda oss. ”Motståndaren använder vartenda tillgängligt medel för att snärja in oss i sitt bedrägliga nät.”⁵

Vi bär det uppväxande släktet i famnen. De kom till jorden med viktiga ansvar och stora andliga förmågor. Vi får inte ta lättvindigt vårt sätt att förbereda dem. Vår utmaning som föräldrar och lärare är inte att skapa en andlig kärna i deras själ, utan att ge näring åt flammen i deras andliga kärna som redan brinner av deras förjordska tros eld.

I eftermiddag vill jag betona den vädjan ett barn uttrycker i en primärsång:

*Låt mig få höra om Jesus, han är mig kär;
säg det som han skulle säga, om han var här.*⁶

I vår värld idag behöver varje barn, varje ung man och ung kvinna en egen övertygelse om sanningen. Var och en behöver sitt eget ljus, sin egen ”ständaktiga och orubbliga”⁷ tro på Herren Jesus Kristus, oberoende av föräldrar, ungdomsledare och stödjande vänner.

Berättelser om Jesus kan vara som

en vind som blåser på glöden i våra barns hjärtan. Jesus sade: ”Jag är vägen och sanningen och livet.”⁸ Berättelser om Jesus som återges om och om igen föder tro på Herren Jesus Kristus och skänker styrka till vittnesbördets grundval. Kan man ge en dyrbarare gåva till sina barn?

Finns Jesu Kristi liv och lärdomar inpräntade i våra barns sinne och själ? Tänker de på Frälsarens liv när de undrar vad de bör göra i sitt eget liv? Det här blir allt viktigare under kommande år.

Har våra barn föreställt sig det förjordska rådet⁹ där Jesus — den störste av alla — förkunnade: ”Här är jag, sänd mig?”¹⁰ Ser de hur deras egen villighet att verka följer hans exempel?

Tänker de på hans enkla födelse,¹¹ hur världens Frälsare låg i en krubba?¹² Hjälper hans uppväxt dem bättre förstå hur de bör se på materiella ägodelar?

Vet de att Jesus ofta lärde: ”Be ... och ni skall få?”¹³ Påminns barnen om hans tacksamma böner¹⁴ och rop till sin Fader¹⁵ när de knäböjer i bön med egna bekymmer?

Har vi berättat för dem om den kärlek Jesus har till barnen, hur han höll dem i famnen, bad för dem och grät?¹⁶ Vet våra barn att Jesus står redo ”med öppna armar för att ta emot [dem]”?¹⁷

Hämtar de styrka från berättelserna om när Jesus fastade¹⁸ — när vi undervisar dem om fastelagen?

Vet våra barn i sin egen ensamhet hur ensam Frälsaren kände sig när hans vänner övergav honom och när han frågade sina apostlar: ”Inte vill väl också ni gå bort?”¹⁹

Har våra barn känt kraften i Frälsarens underverk? Jesus botade spetälska,²⁰ gav blinda synen åter.²¹ Han mättade 5000 män,²² stillade stormen²³ och uppväckte Lasarus från de döda.²⁴ Tror våra barn på att ”det är genom tro som underverk utförs”,²⁵ och ber de om att underverk ska ske i deras liv?

Hämtar våra barn mod från det Frälsaren sade till synagogföreståndaren: ”Var inte rädd. Tro endast?”²⁶

Känner våra barn till hans fullkomliga liv,²⁷ hans osjälviska tjänande, det svek han utsattes för och hans

grymma korsfästelse?²⁸ Har vi vittnat för dem om att följande verkliga hände: han uppstod,²⁹ han besökte nephiterna på den amerikanska kontinenten³⁰ och profeten Joseph Smith i den heliga lunden?³¹

Väntar de på hans majestätiska återkomst, när allt ska ställas till rätta, varje knä böjas och varje tunga bekänna att Jesus är Kristus?³²

Säger våra barn: ”Låt mig få höra om Jesus, han är mig kär?”³³

Till ungdomarna och barnen: Lev upp till ert viktiga ansvar och stora andliga förmåga. Sök efter att lära er mer om Jesus. Slå upp skrifterna. Ni kan till exempel läsa Johannesevangeliet igen och sedan samtala om det med era föräldrar, lärare och varandra.

Till fäder och mödrar, mor- och farföräldrar och till dem som inte har egna barn men som kärleksfullt fostrar barn och ungdomar: Jag uppmanar er att tala oftare om Jesus Kristus. Hans heliga namn skänker stor andlig kraft. ”Inget annat namn kommer att ges, och inte heller något annat sätt ...

varigenom frälsning kan komma till människobarnen, än i och genom Kristi namn.”³⁴

Till mödrar som fostrar sina barn utan en far i hemmet lovar jag att när ni talar om Jesus Kristus kommer ni att känna hur himmelsk kraft välsignar er.

När syster Stella Oaks man gick bort fostrade hon sina tre små barn (däribland äldste Dallin H. Oaks)³⁵ på egen hand. Hon sade en gång: ”Jag fick veta att Herren älskade mig och att jag skulle få den kraft jag behövde för att

utföra min uppgift. Jag kände mig omsluten av kärlek ... och [visste] att han [skulle] bistå oss under de prövningar vi skulle möta.”³⁶

Jag vill särskilt vädja till alla fäder: Ta på er den viktiga rollen att tala med era barn om Frälsaren. De behöver den bekräftelse er tro ger uttryck för, förutom sin mors ord.

Även om det kan finnas gånger då ett barn inte lyssnar med ett troende hjärta kommer ert vittnesbörd om Jesus att stanna kvar i dess sinne och

själ. Minns ni berättelsen om Alma, som hade valt fel väg? När han återvände sade han:

”Jag [kom] ihåg att jag hade hört min far profetera ... angående en viss Jesus Kristus ... som skulle komma för att sona världens synder.

När nu mitt sinne grep tag i denna tanke ropade jag i mitt hjärta: O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig.”³⁷

Om ett barn inte lyssnar, ge inte upp. Tiden och sanningen står på er sida. Vid rätt tillfälle kommer era ord att komma tillbaka till dem som om de kom från himlen. Ert vittnesbörd lämnar aldrig era barn.

När ni värnadsfullt talar om Frälsaren — i bilen, på bussen, vid middagsbordet, när ni böjer knä i bön, under studier i skrifterna eller under samtal sent på kvällen — vittnar Herrens Ande om era ord.³⁸

När ni gör ert bästa faller vittnesbördet om Jesus som dagg över era barns hjärtan. De går då till sin himmelske Fader i ödmjuk bön och känner hans inflytande genom den Helige Andens kraft. En starkare, personlig tro på Jesus Kristus förbereder dem för de svårigheter de utan tvivel kommer att möta.³⁹

Jag träffade Bill Forrest och Debbie Hutchings när vi studerade på Brigham Young University. Bill hade kommit hem från missionen. Han och Debbi blev kära i varandra och gifte sig i templet i Oakland i Kalifornien. De bosatte sig i Mesa i Arizona, USA och välsignades med fem söner och två döttrar. Bill och Debbi lärde sina barn att älska Herren Jesus Kristus lika mycket som de älskade honom. Deras son, äldste Daniel Forrest, som verkar i Mexicomissionen Oaxaca, sade: ”Varje morgon utan undantag satt vi där vid bordet innan skolan och läste i och

samtalade om skrifterna.”

Deras dotter Kara, som idag är gift och själv har två små barn, kommer fortfarande tydligt ihåg hur hennes far körde henne till tidiga morgonaktiviteter under high school-tiden. Hon sade: ”Min far tyckte om att lära sig citat, skriftställen och dikter utantill [och när han skjutsade mig tidigt på morgonen] övade vi på dem.” Ett av hans favoritskriftställen var: ”Kom ihåg ... kom ihåg att det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som ni måste bygga er grundval, så att när djävulen sänder sina mäktiga vindar ... skall [han] inte ha någon makt att dra er ned ... tack vare den klippan som ni är byggda på.”⁴⁰

Fredagen före påsksöndagen 2000, för exakt tio år sedan, verkade Bill Forrest som biskop i Estate Groves församling i Arizona. Han var på väg till arbetet och hade bara hunnit ett kort stycke hemifrån när en stor grusbil körde på honom. Debbie och de andra barnen åkte hemifrån strax efter Bill och möttes av den oväntade men tragiska scenen. Bill överlevde inte olyckan. Den odödliga själen hos denne älskade make och far hade plötsligt tagits hem till Guds Son, han som

övervann döden och vars underbara uppståndelse de skulle ha firat tillsammans den påsksöndagen.

Hur fann Debbie och de sju barnen (det yngsta var bara fem år) styrkan de behövde? Kara var femton år när hennes far dog och berättade nyligen för mig: ”Jag är tacksam för min [mor och far], för deras sätt att undervisa mig [om Frälsaren]. De förklarade skrifterna för mig, bad med mig och var goda exempel på [Frälsarens] kärlek och tålmod ... Påsken är en dyrbar tid om året för mig, en tid då jag begrundar vår Frälsares liv, mission och uppståndelse och jag påminns om min jordiska fars liv.”

Äldste Daniel Forrest sade: ”Jag var tio år gammal när pappa gick bort. Det var svårt ... Mamma har för mig alltid varit ett exempel på Frälsarens lärdomar. Jag har med mig pappas namnbricka från hans mission i Spanien. [Två] av mina favorituttryck från pappa [är]: ’Två män kan göra allt så länge en av dem är Herren’ och ’Frälsaren måste vara vår grundval. Utan den vacklar vi hit och dit.’”

Tron på Jesus Kristus finns i hjärtat hos barnen i familjen Forrest. Den här påskhelgen, när det är tio år sedan

deras far gick bort, saknar de honom djupt, men udden av hans död är ”uppslukad i Kristus”.⁴¹ De vet att tack vare Frälsarens oändliga gåva kan de vara tillsammans med sin jordiske far och sin himmelske Fader igen.

Låt mig få höra om Jesus.

Strax kommer vi att få lyssna till Guds profet. Herren talade om sin profet och sade: ”Hans ord skall ni ta emot som från min egen mun.”⁴² Jag vittnar om att president Thomas S. Monson är Herrens språkrör på jorden.

Jag vittnar om att Jesus är Kristus, hela mänsklighetens Frälsare. Hans liv, hans försoning, hans uppståndelse och hans efterlängtnade återkomst är lika verkliga och vissa som den uppstigande solen. Må hans namn prisas för evigt,⁴³ i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Beständiga sanningar i en tid av förändring”, *Liabona*, maj 2005, s. 19.
2. Thomas S. Monson, ”Mod, mina vänner!”, *Liabona*, maj 2009, s. 123.
3. Thomas S. Monson, ”Exempel på rättfärdighet”, *Liabona*, maj 2008, s. 65.
4. Thomas S. Monson, ”Avslutningsord”, *Liabona*, nov. 2009, s. 109.
5. Thomas S. Monson, ”Tills vi möts igen”, *Liabona*, maj 2009, s. 113.
6. ”Låt mig få höra om Jesus”, *Barnens sångbok*, s. 36.
7. Alma 1:25.

8. Joh 14:6.
 9. Se Abraham 3:2–28.
 10. Abraham 3:27.
 11. Se Luk 2.
 12. Se Luk 2:7.
 13. 3 Nephi 27:29.
 14. Se Luk 10:21.
 15. Se Luk 11:2–4.
 16. Se 3 Nephi 17:11–24.
 17. Mormon 6:17.
 18. Se Luk 4:1–13.
 19. Joh 6:67. President Monson talade till ungdomarna förra året och sade: "Ni [behöver] nästan säkert någon gång försvara det ni tror på. Om ert vittnesbörd inte är djupt rotat blir det svårt för er att motstå hånet från dem som utmanar er tro" (*Liabona*, maj 2009, s. 126).
 20. Se Mark 1:40–42.
 21. Se Luk 18:35–43.
 22. Se Mark 6:34–44.
 23. Se Mark 4:35–41.
 24. Se John 11:8–53.
 25. Moroni 7:37.
 26. Mark 5:36.
 27. Se 1 Pet 2:21–25.
 28. Se Luk 22:47–48; 23:32–46.
 29. Se Joh 20:11–23.
 30. Se 3 Nephi 11–26.
 31. Se Joseph Smith — Historien 1:17.
 32. Se L&F 88:104.
 33. "Låt mig få höra om Jesus."
 34. Mosiah 3:17.
 35. Äldste Dallin H. Oaks sade vid ett tillfälle: "När jag var pojke tillbringade jag de flesta kvällarna med att läsa. En av mina favoritböcker var *Hurlbut's Story of the Bible*. Denna bok ... innehåller 168 berättelser ur Bibeln. Jag älskade dessa berättelser och läste dem många gånger" (Bibliska berättelser och personligt skydd, jan. 1993, s. 36).
 36. Stella Oaks, "Thy Will Be Done", i *Remarkable Stories from the Lives of Latter-day Saint Women*, 2 band [1973–1975], sammanst. av Leon Hartshorn 2 band (1973–75), 2:184.
 37. Alma 36:17–18.
 38. I vår värld idag behöver vi mer än någonsin att våra barn ska säga om oss det som Enos sade om sin far: "De ord jag ofta hade hört min far tala om evigt liv ... sjönk in djupt i mitt hjärta. Och min själ hungrade, och jag föll på knä inför min Skapare" (Enos 1:3–4).
 39. President Monson lovade ungdomarna: "När ert vittnesbörd om evangeliet, om Frälsaren och om vår himmelske Fader är fast rotat påverkar det allt ni gör i livet ... Ert vittnesbörd gör er trygga, om ni ständigt vårdar det" (*Liabona*, maj 2009, s. 126).
 40. Helaman 5:12.
 41. Mosiah 16:8.
 42. L&F 21:5.
 43. Se Alma 26:12.

President Thomas S. Monson

Avslutande ord

Herrens fyrtorn sänder ut ljussignaler som genast kan uppfattas och som aldrig sviker.

Det har varit en underbar avslutande session. Jag har sällan hört så fina predikningar som uttryckts med så få ord som vi har fått uppleva idag. Vi är alla här eftersom vi älskar Herren. Vi vill tjäna honom. Vår himmelske Fader bryr sig om oss. Det vittnar jag om. Jag erkänner hans hand i allt.

Ett kort skriftställe:

"Förtrösta på Herren av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna."¹

Så har det varit i mitt liv.

Mina kära bröder och systrar, vi har nu kommit till slutet av en högst upplyftande och inspirerande konferens. Efter att ha lyssnat till råden och vittnesbörden från dem som har talat till oss, tror jag att vi har blivit rikt välsignade och fastare beslutna att leva efter principerna i Jesu Kristi evangelium. Det har varit gott för oss att vara här. Vi uttrycker vår tacksamhet till var och en som har talat till oss, liksom till dem som har uppsänt böner.

Musiken har varit storartad. Jag påminns om ett skriftställe i Läran och förbunden: "Ty min själ gläder sig åt hjärtats sång, ja, de rättfärdigas sång är

en bön till mig, och den skall besvaras med en välsignelse på deras huvuden.”²

Kom ihåg att budskapen vi hört under den här konferensen kommer att tryckas i majnumret av *Ensign* och *Liabona*. Jag uppmanar er att studera budskapen, begrunda lärdomarna i dem och sedan tillämpa dem i ert liv.

Jag vet att ni tillsammans med mig vill uttrycka tacksamhet för de bröder och systrar som har blivit avlösta under den här konferensen. De har tjänat väl och bidragit påtagligt till Herrens verk. Deras hängivenhet har varit total. Vi tackar dem ur djupet av vårt hjärta.

Nu har vi också med uppräckt händer uttryckt vårt stöd för bröder och systrar som har kallats till nya ämbeten under den här konferensen. Vi vill att de ska veta att vi ser fram emot att arbeta tillsammans med dem i Mästarens sak.

Mina bröder och systrar, när vi ser oss omkring i världen idag ställs vi inför problem som är allvarliga och mycket bekymmersamma för oss. Världen verkar ha släppt trygghetens ankarfäste och drivit bort från fridens hamn.

Frigjordhet, omoral, pornografi, oärlighet och en mängd andra farsoter har fått många att kastas omkring på ett hav av synd och krossas mot de skarpa rev som bortkastade möjligheter, förspilda välsignelser och krossade drömmar utgör.

Mitt råd till oss alla är att vi ska blicka mot Herrens fyr torn. Det finns ingen dimma så tät, ingen natt så mörk, ingen storm så hård, ingen sjöman så vilkommen att inte skenet från Herrens fyr kan rädda oss. Det vägleder genom livets stormar. Herrens fyr torn sänder ut ljussignaler som genast kan uppfattas och som aldrig sviker.

Jag älskar orden i Psaltaren: ”Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare, min Gud, min tillflykts klippta ... Till Herren ... ropar jag, och från mina fiender blir jag räddad.”³

Herren älskar oss, mina bröder och systrar, och han välsignar oss när vi ropar till honom.

Vi är så tacksamma för Jesu Kristi återställda evangelium och för allt det goda det för med sig i vårt liv. Herren har utgjutit sina välsignelser över oss som ett folk. Jag vittnar för er om att detta verk är sant, att vår Frälsare

lever och att han leder sin kyrka här på jorden.

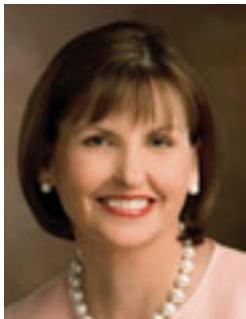
Nu när vi har kommit till slutet av denna konferens är mitt hjärta fullt och mina känslor fyllda av ömhet. Jag uttrycker min kärlek och tacksamhet till er. Tack för era böner till förmån för mig och alla kyrkans generalauktoriteter. Herren hör era böner och välsignar oss och leder oss i sitt rikets angelägenheter här på jorden. Vi är djupt tacksamma för detta.

När vi nu lämnar denna konferens nedkallar jag himlens välsignelser över var och en av er. När ni återvänder till era hem runt om i världen är det min bön att vår himmelske Fader ska välsigna er och era familjer. Må budskapen och andan i denna konferens visa sig i allt ni gör — i ert hem, i ert arbete, på era möten och i alla era göranden och låtanden.

Jag älskar er. Jag ber för er. Må Gud välsigna er. Må hans utlovade frid vara med er nu och alltid, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ords 3:5–6.
2. L&F 25:12.
3. Ps 18:2–3.

Ann M. Dibb

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Var frimodig

Råden från Josuas bok leder till den mäktigaste källan till mod och styrka som finns: tro på vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

Många gånger när generalauktoriteter talar till prästdömsbröderna under generalkonferensen börjar de med att säga att det känns som om de talar till en "mäktig armé" av starka prästdömsledare. I kväll känns det som om jag står framför en "mäktig armé" av Guds utvalda döttrar. Ni har blivit utvalda att sträva framåt tillsammans med de modiga prästdömsbärarna, i rättfärdighet i de här sista dagarna. Ni är en imponerande och vacker syn.

Jag vill börja ikväll med att kortfattat gå igenom den historiska bakgrunden till vårt tema i Josua 1:9: "Var ... stark och frimodig ... Var ... inte förskräckt eller förfärad, ty HERREN, din Gud, är med dig vart än du går."

Det var den store profeten Mose som ledde Israels barn ut ur Egyptens land, där de hade varit slavar och lärt sig dyrka falska gudar. Efter fyrtio års vedermödor i öknen var de nu nära sitt nya hem, där de kunde vara fria och få dyrka den levande och sanne Guden. Då Mose dog kallade Gud Josua till att vara profeten som skulle avsluta denna mirakulösa vandring.

Josua var en inflytelserik ledare.

Bible Dictionary beskriver honom som "den mest hängivna av alla krigare" och nämner att hans namn betyder "Gud är frälsning" (Bible Dictionary, "Joshua"). Hans inspirerade ledarskap behövdes verkligen, för de behövde fortfarande korsa många floder och vinna många strider innan allt det som Herren lovat Israels barn skulle förverkligas och uppnås.

Herren visste att profeten Josua och Israels barn skulle behöva stort mod under den här tiden. I Josuas första kapitel säger Herren flera

gånger till Josua att "vara stark och frimodig". Att vara frimodig betyder att man är "oförsagd, orädd" (Svenska akademiens ordlista, s. 237; <http://www.svenskaakademien.se/web/Ordlista.aspx>. 18 mars 2010), att man har mental och moralisk styrka att uthärda och stå emot faror, rädsla och svårigheter. Tack vare sitt mod och sin lydnad kunde Josua och Israels barn nå löftets land och finna glädje i Herrens välsignelser.

Josua och Israels barn levde för länge, länge sedan. Men vi i vår tid strävar också efter att nå ett "löftets land". Vårt största mål är att uppnå evigt liv tillsammans med vår himmelske Fader. I första kapitlet i Josuas bok finns det fyra säkra råd som hjälper oss övervinna våra hinder, fullborda vår vandring och njuta av Herrens välsignelser i vårt "löftets land".

Det första finns i vers 5 där Herren lovar Josua: "Jag skall inte lämna dig eller överge dig." Vi kan hämta mod och styrka från löftet att Herren alltid finns vid vår sida och aldrig kommer att lämna oss ensamma. Vi undervisas om att vår himmelske Fader känner och älskar vart och ett av sina barn. Som en av

hans dyrbara döttrar har du tillgång till hans uppmuntran och vägledning genom bönens kraft. I Läran och förbunden står det: "Var ödmjuk så skall Herren din Gud leda dig vid handen och besvara dina böner" (L&F 112:10).

Jag tror på de här orden och lovar dig att din himmelske Fader verkligen hör och svarar på våra böner. Men ofta krävs det tålmod medan vi "väntar på Herren" (se Isaiah 40:31, King James Bible). Medan vi väntar kan det kännas som om han har övergett oss, eller som att våra böner inte blev hörda, eller att vi kanske inte är värdiga att få något svar. Så är det inte. Jag älskar kung Davids tröstande ord: "Jag väntade [tålmodigt] på HERREN, och han böjde sig till mig och hörde mitt rop" (Ps 40:2).

Oavsett vad du ställs inför under din personliga vandring påminner det första rådet i Josua oss om att be, vara tålmodiga och minnas Guds löfte: "Jag skall inte lämna dig eller överge dig" (Jos 1:5).

Det andra rådet finner vi i vers 7, där Herren säger till Josua: "Följ ... all den undervisning [du har fått]. Vik inte av från den vare sig till höger eller till vänster, så skall du ha framgång vart du än går." Herren sade åt Josua att noga lyda buden och inte avvika från Herrens stig. President Howard W. Hunter sade: "Josua visste att hans lydnad skulle ge honom framgång och även om han inte visste exakt hur han skulle lyckas, hade han nu tillförsikt i fråga om resultatet ... Visst är det så att erfarenheterna som de stora profeterna i Gamla testamentet fick är nedskrivna för att hjälpa oss förstå viktigheten av att välja att noga lyda buden" (se "Förpliktelse mot Gud", *Nordstjärnan*, apr. 1983, s. 109, 110).

För en månad sedan besökte jag en grupp unga kvinnor. Jag frågade de

äldre flickorna om de hade några råd som kunde hjälpa en ny bikupsflicka att fortsätta vara trofast och dygdig oavsett vad hon ställs inför. En ung kvinna sade: "När du går längs korridorerna i skolan kanske du i ögonvrån ser något som fångar din uppmärksamhet, något som inte är riktigt rätt. Du blir kanske nyfiken och vill titta på det. Mitt råd till dig är: Titta inte. Jag lovar att du ångrar dig om du gör det. Tro mig, fortsatt titta rakt fram."

När jag lyssnade till den unga kvinnan insåg jag att jag hörde Herrens råd till Josua, "vik inte av från den vare sig till höger eller till vänster" (Jos 1:7), i en modern och vardaglig tappning. Unga kvinnor, undvik frestelserna som omger er genom att noga följa buden. Se rakt framåt mot ditt eviga mål. Det andra rådet påminner dig om att när du gör det så beskyddas du och får

"framgång vart du än går" (Jos 1:7).

I vers 8 finns vårt tredje råd. Här nämner Herren en "lagbok" och säger till Josua: "Tänk på den både dag och natt, så att du håller fast vid och följer allt som är skrivet i den ... Då skall du ... ha framgång." Herren uppmanar Josua, och oss alla, att läsa skrifterna. Dagliga skriftstudier — särskilt i Mormons bok — bygger en fast grund för ditt spirande vittnesbörd om Jesus Kristus och hans evangelium. De inbjuder Anden till ditt liv. President Harold B. Lee sade: "Om vi inte dagligen läser i skrifterna blir våra vittnesbörd allt svagare och vår andlighet fördjupas inte" (*Kyrkans presidenters lärdomar: Harold B Lee* [2001], s. 66).

Skrifterna innehåller oräkneliga vägledningar, löften, lösningar och påminnelser som kan hjälpa oss under vår vandring till "löftets land". Det

Santiago, Chile

tredje rådet är att vi ska läsa och begrunda skrifterna dagligen så att vi kan blomstra och nå framgång.

När Herren slutat tala till Josua talar Josua i sin tur till Israels barn. Efter hans tal ser vi i vers 16 Israels barns svar på det han sade, och det ger oss vårt fjärde råd. De svarade: "Allt som du har befallt oss skall vi göra, och vart du än sänder oss skall vi gå."

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har vi möjlighet att bestämma oss för samma sak, att följa vår profet president Thomas S. Monson, som är här med oss ikväll. Genom bön och Andens bekräftelse kan var och en av oss få ett eget vittnesbörd om den levande profeten. Det vittnesbördet växer när vi lyssnar på, uppmärksammar och har modet att tillämpa hans lärdomar i vårt dagliga liv.

När vi lyssnar till och lyder vår profets råd får vi tillgång till speciella välsignelser. Lyssna på en del av de profetiska löften som president Monson gav oss under vår senaste generalkonferens: "Må Gud välsigna er. Må hans utlovade frid vara med er nu och alltid" ("Avslutningsord", *Liabona*, nov. 2009, s. 110). "Stora löften väntar oss om vi är trofasta" ("Vårda dina känslor, broder", *Liabona*, nov. 2009, s. 69). "Jag

nedkallar himlens välsignelser över er alla" (se *Liabona*, nov. 2009, s. 110).

Nästa vecka under generalkonferensen ber jag dig lyssna till all undervisning och alla löften vi får genom vår profet och apostlarna. Tillämpa sedan det fjärde rådet genom att bestämma dig för att följa profetens råd och åter utropa att "allt som [han] har befallt oss skall vi göra, och vart [han] än sänder oss skall vi gå" (Jos 1:16).

I nuläget kan dessa fyra råd — att vi ska be, lyda Guds bud studera skrifterna dagligen och bestämma oss för att följa den levande profeten — verka små och obetydliga. Låt mig påminna dig om ett skriftställe i Alma: "Se, jag säger dig, att med små och enkla medel uträttas mycket stort" (Alma 37:6). När vi i vårt dagliga liv tillämpar dessa fyra "små och enkla" råd från Josuas bok leder det till den mäktigaste källan till mod och styrka som finns: tro på vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus.

Vår himmelske Fader vet att vår personliga vandring inte är lätt. Vi står varje dag inför situationer som kräver mod och styrka. En artikel nyligen i *Church News* bekräftar denna sanning:

"En lärare vid high school började för några månader sedan sin lektion med att be eleverna som stödde en

viss politisk åsikt att ställa sig på ena sidan rummet och de som var emot den på andra sidan.

När eleverna ställt sig på vardera sidan anslöt sig läraren till dem som var emot åsikten. Hon valde ut en ung kvinna som stödde åsikten och började attackera henne och hennes klasskamrater på grund av deras åsikter.

Den unga kvinnan var en mialflicka i sin församling och stod emot angreppet som kritiserade hennes trosuppfattning.

Hon tappade inte lugnet trots attacken från en myndighetsperson inför hennes klasskamrater" ("What Youth Need", *Church News*, 6 mars 2010, s. 16).

Den unga kvinnan var anmärkningsvärt frimodig på sitt eget slagfält, som den dagen råkade vara hennes klassrum. Var du än är och vad du än ställs inför hoppas jag att du använder dig av råden som finns i Josuas bok så att du kan lita på Herrens löfte: "Var ... stark och frimodig ... Var ... inte förskräckt eller förfärad, ty HERREN, din Gud, är med dig vart än du går" (Jos. 1:9).

Jag vill lämna er med mitt vittnesbörd om att vår himmelske Fader känner och älskar var och en av er. Om ni vänder er till honom så sviker han er aldrig! Han välsignar er med den styrka och det mod ni behöver för att fullborda er vandring tillbaka till honom. Jag är tacksam för skrifterna och för mäktiga exempel, som profeten Josua. Jag är tacksam för president Monson, som strävar efter att tryggt leda oss tillbaka till vår himmelske Fader. Det är min bön att vi, liksom Israels barn, alla ska nå vårt "löftets land" och finna ro i Herrens välsignelser. Jag säger detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

Mary N. Cook

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ge aldrig, aldrig, aldrig upp!

Vad vill Herren att du ska göra? Han vill att du ska vara en ståndaktig och dygdig Guds dotter, som strävar efter att varje dag leva så att du är värdig att ta emot templets välsignelser.

I augusti förra året tog vi med några av våra barnbarn till Timpanogos Cave National Monument, ett av de populäraste utflyktsmålen i Utah. Det är en ganska krävande vandring på nästan två och en halv kilometer fram till grottan, men det är väl värt ansträngningarna för att få se grottans vackra, spiralliknande formationer. Jag var säker på att nioåriga Ruthie inte skulle få några större svårigheter, men jag undrade om sex år gamla Caroline skulle ha kraft och uthållighet att orka hela vägen.

Vi var alla mycket ivriga att börja vandringen och i början gick vi snabbt längs den asfalterade gångvägen. Första fjärdedelen av vägen klarade vi snabbt, men det tog längre tid att nå halvvägs. Caroline började bli missmodig. Ruthie klarade sig bra och uppmuntrade Caroline att fortsätta. Vi saktade ner så att Caroline kunde hålla jämna steg med oss. Sedan verkade det som om allting gick på tok. Det började blåsa kraftigt och dammet som vinden förde med sig gjorde det svårt att se. Det var lite kusligt, och

som om inte det räckte kom vi till en skylt där det stod: "Skallerormsbon. Håll er på stigen för säkerhets skull."

Mödosamt traskade vi vidare, och hade klarat av tre fjärdedelar av vägen mot vårt mål, men vi hade fortfarande den brantaste delen av berget kvar att klättra uppför. Trött, rädd och osäker på om hon skulle klara det, satte Caroline sig ner och sade med tårar i ögonen: "Jag ger upp! Jag orkar inte gå längre!"

Vi satte oss ner och pratade om vad vi skulle göra. Vi gjorde upp en plan. Vi bestämde oss för att räkna våra steg och se hur vi kände oss efter hundra

steg. Ruthie och jag försäkrade Caroline att vi skulle hjälpa henne. Vi skulle söka efter något långs vägen som gjorde oss glada och sedan berätta vad vi sett. Vi började också sjunga primärsånger.

Saker och ting förändrades. Caroline bestämde sig för att följa planen. Ett hundra steg gjorde att en omöjlig sak kändes utförbar. Caroline visste att vi skulle hjälpa henne, och när vi letade efter bra saker omkring oss och sjöng sånger kände vi oss gladare.

Har ni någonsin varit rädda och missmodiga när ni stått inför en utmaning som verkat överstiga er förmåga? Har ni någon gång velat ge upp?

Tänk er hur Josua, den store profeten Moses efterträdare, måste ha känt sig, när han fick veta att han skulle leda Israels barn till det utlovade landet. Jag är säker på att han ibland ville ge upp. Men Herren tröstade honom genom att tre gånger påminna honom om att vara stark och modig (se Jos 1:6–9). Med tro på att Gud skulle vara med dem, lovade Israels barn: "Allt som du har befallt oss skall vi göra" (Jos 1:16).

Skrifterna är fulla av berättelser om män och kvinnor som visade stort mod genom att göra vad Herren än befallde dem, även när uppgifterna verkade omöjliga och även när de

kanske ville ge upp.

Vad vill Herren att du ska göra? Han vill att du ska vara en ståndaktig och dygdig Guds dotter, som strävar efter att varje dag leva så att du kan vara värdig att ta emot templets välsignelser och återvända till honom. I dagens värld krävs det mod att leva så. Du har frälsningsplanen som gör det möjligt. Handlingsfriheten, förmågan att välja, är en nödvändig del av den planen. Du har redan gjort en del bra val. Innan du föddes valde du att komma till jorden för att få en kropp och visa vad du går för. Du valde att döpas, vilket är den första heliga förrettning som krävs på vägen mot evigt liv. Du upplever nu jordelivet där du fortsätter att göra olika val, att lära och att utvecklas. Att ingå heliga förbund och ta emot templets förrettningar är ett annat viktigt steg i planen.

När ni blir äldre, unga kvinnor, blir stigen brantare och ni kanske vill ge upp. Livet fylls av fler utmaningar, beslut och frestelser för varje steg. Satan låter förvirringens vindar blåsa, och det kan få dig att ifrågasätta om det här är stigen som du vill gå på. Du kanske frestas att försöka ta en annan väg, fastän det finns varningsskyltar. Du kanske tvivlar på din förmåga och du kanske undrar som en ung kvinna gjorde: "Är det verkligen möjligt att hålla sig dygdig i dagens värld?" Svaret, mina unga vänner, är "Ja!" Och mitt råd till er liknar det som Winston Churchill gav under andra världskriget: Ge aldrig, aldrig, aldrig upp! (se "Never Give In" [tal, Harrow School, London, England, 29 okt. 1941]).

Det kommer att krävas stort mod, men du har Herrens plan! Vad kan hjälpa dig att följa planen och bli en tapper och dygdig Guds dotter? För det första: Skaffa dig ett starkt vittnesbörd,

steg för steg. För det andra: Sök hjälp från din himmelske Fader, Jesus Kristus, din familj och andra som stöder dig i ditt beslut att följa planen. Och slutligen: Lev värdig den Helige Andens sällskap.

Beträffande vikten av att skaffa sig ett starkt vittnesbörd har president Thomas S. Monson lovat de unga kvinnorna: "Ert vittnesbörd gör er trygga, om ni ständigt vårdar det" (se "Mod, mina vänner!" *Liabona*, maj 2009, s. 126).

Ditt vittnesbörd "växer gradvis till följd av dina upplevelser. Ingen får ett heltäckande vittnesbörd på en gång" (se *Stå fast i din tro*, s 171). Du minns att för att kunna klättra uppför de brantaste delarna av berget tar vi ett steg åt gången. För att få ett vittnesbörd måste du ge det näring steg för steg. "[Ditt vittnesbörd] växer när du fattar beslutet att hålla buden. När du lyfter och stärker andra, ser du att ditt vittnesbörd fortsätter att utvecklas." När du gör det till en vana att be, studera skrifterna, hålla buden och tjäna andra välsignas du med ögonblick av inspiration som stärker ditt eget vittnesbörd (se *Stå fast i din tro*, s. 171).

Programmet Personlig tillväxt ger dig ett underbart sätt att steg för steg ge näring till ditt vittnesbörd. Uppgifterna och projekten är små steg som ger näring åt ditt vittnesbörd om Jesus Kristus

medan du lär dig mer om hans lärdomar och regelbundet tillämpar dem i ditt liv. Den ständiga näringen gör att du håller dig kvar på stigen.

För det andra: Sök hjälp av andra för att få mer styrka och stöd. Vänd dig först till din himmelske Fader i bön. Du är hans dotter. Han känner dig och älskar dig. Han hör och besvarar dina böner. Vi uppmanas oräkneliga gånger i skrifterna att alltid be (se till exempel L&F 90:24). När du ber är Herren med dig liksom han var med Josua.

Vi behöver alla Frälsarens hjälp för att kunna följa planen och återvända till vår Fader i himlen. Du har kanske gjort en del misstag eller börjat gå en annan stig. "Eftersom Frälsaren älskar dig och har gett sitt liv för dig kan du omvända dig ... Frälsarens försörningsoffer gjorde det möjligt för dig att få förlåtelse för dina synder" (*Unga kvinnor: Personlig tillväxt* [häfte, 2009], s. 71). "Ju förr du omvänder dig, desto förr får du de välsignelser som förlåtelsen ger" (se *Vägledning för de unga* [häfte, 2002], s. 30).

Bestäm dig nu för att göra det som omvändelsen kräver. "Bestäm dig för att värdigt ta del av sakramentet varje vecka och fylla ditt liv med dygdiga aktiviteter som ger andlig kraft. När du gör det stärks din förmåga att stå emot frestelser, hålla buden och bli mer lik Jesus Kristus" (*Unga kvinnor: Personlig tillväxt*, s. 71).

Nutida profeter finns på jorden för att hjälpa även dig. Profeterna talar för vår tid. Håll fast vid deras ord. De ger dig de vägs skyltar som varnar dig för fara och håller dig kvar på stigen. Vägs skyltarna som gäller speciellt dig finns i *Vägledning för de unga*. "Lyss till profeten, han känner Gud" (*Barnens sångbok*, "Lyss till profeten", s 58).

En av de stora välsignelserna med planen är att vi är organiserade i familjer. Du har föräldrar vilkas större visdom och erfarenhet hjälper dig att nå din gudomliga potential. Lita på dem. De vill ditt bästa.

Lär av din mamma, farmor och mormor och andra rättfärdiga kvinnor med starka vittnesbörd. Moderns roll i planen är att fostra och vårda. Mödrar, ingen älskar er dotter som ni. Ni är hennes bästa ledare, mentor och föredöme. Vi hoppas att ni tar emot inbjudan att arbeta på Personlig tillväxt tillsammans med er dotter. Som jag lärde mig genom att arbeta på dygdens värdering med min mor kommer er relation att stärkas och ni kommer båda att välsignas genom ömsesidig kärlek, stöd och uppmuntran.

Unga kvinnor, välj goda vänner som stöder er i ert rättfärdiga beslut att följa planen. Vi vet att liksom Ruthie uppmuntrade Caroline kan många av er göra mycket för att stärka varandra. När du har fått din Unga kvinnors utmärkelse är det din tur att vara "storasyster". När du förtjänat Hedersbiet får du möjlighet att som mentor stärka en annan ung kvinna med ditt rättfärdiga

exempel och vittnesbörd medan hon arbetar på sin personliga tillväxt.

Slutligen: Lev värdig den Helige Andens sällskap. När vi hjälpte Caroline och letade efter det goda omkring oss, och sjöng primärsånger, inbjöd vi Anden. Vi kände kärlek, glädje och frid, som är Andens frukter (se Gal 5:22). Du kommer att behöva den friden och tillförsikten när Satan försöker förvirra dig med tvivlets vindar, när du är frestad att ta en annan väg eller när andra är ovänliga eller hånar dig för din tro.

Låt mig få berätta för er om Julie, en ung kvinna som lyckades klara av en svårighet genom att följa den Helige Andens maningar. Hon studerade Gamla testamentet en dag när tanken kom till henne: "Läs Matteus 5. Läs Matteus 5." Hon tänkte: "Varför skulle tanken komma till mig att läsa i Nya testamentet?" Hon följde maningen och läste i Matteus: "Älska era ovänner, välsigna dem som förlöjligar er, gör gott mot dem som hatar er och be för dem som illvilligt utnyttjar er och förföljer er" (se Matthew 5:44, King James Bible).

Nästa dag upplevde hon en del

svårigheter med sina vänner som var ovänliga och svek henne. Till att börja med blev hon mycket upprörd, men sedan tänkte hon: "Jag har förberetts för det här. Anden manade mig att läsa Matteus och jag måste älska och be för mina vänner." Det lilla steget att läsa skrifterna förberedde henne för att reagera på ett kristuslikt sätt. Genom den upplevelsen blev hon säker på att Herren kände henne och genom den Helige Andens maningar visste hon vad hon skulle göra.

Mina kära unga kvinnor, jag har träffat så många av er som, i likhet med Julie, inte har gett upp när ni stött på svårigheter, utan har valt att följa planen. Jag ber att ni steg för steg ska fortsätta stärka ert vittnesbörd. Sök hjälp från er himmelske Fader, Jesus Kristus och andra som stöder er i ert beslut att följa planen. Lev ett dygdigt liv så att ni kan få den helige Andens sällskap till att leda er i säkerhet. Jag vittnar om att om ni gör det, så är Herren med er och ni kan hålla er kvar på den väg som leder till templet och till evigt liv. "Var stark och frimodig" (se Jos 1:9) och ge aldrig, aldrig, aldrig upp! I Jesu Kristi namn, amen. ■

Elaine S. Dalton

Unga kvinnors generalpresident

Kom ihåg vem du är!

Det finns ingen vackrare syn än en ung kvinna som strålar av Andens ljus, som är säker på sig själv och modig eftersom hon är dygdig.

Vi är döttrar till vår himmelske Fader. Han älskar oss och vi älskar honom.¹ Jag känner mig ödmjuk och tacksam över att få vara här med er. Herren har välsignat mig med en mycket tydlig insikt om vilka ni är och varför ni är här på jorden i den här tiden. Herren älskar er och jag vet att ni älskar honom. Det syns i ert ansikte, i er ärlighet, i er önskan att välja det rätta och i er beslutsamhet att fortsätta vara dygdiga och rena.

Vi har haft många dyrbara andliga stunder tillsammans. Vi har burit vårt vittnesbörd kring lägereldar, i kapell och under brasaftnar. Vi har värmts av er tros eld. Vi har bestigit berg och vecklat ut gyllene baner — från Brasilien till Bountiful — som symboliserar den djupa hängivenhet vi har i vårt hjärta att fortsätta vara dygdiga och alltid värdiga att gå till templet. Vi har bett, läst Mormons bok och lett varje dag, och tillsammans med vår mor, mormor och farmor och våra ledare arbetar vi på Personlig tillväxt. Och det är bara början!

Det är en underbar tid idag att vara på jorden och att vara en ung kvinna. Vår vision förblir densamma: att vara värdiga att ingå och hålla heliga förbund och ta emot templets

förrättningar. Det är vårt allt över-skuggande mål! Därför fortsätter vi att leda världen i en återgång till dygden — en återgång till kyskhet och moralisk renhet. Vi fortsätter att göra allt vi kan för att hjälpa varandra ”stå ... på heliga platser”² och ta emot, känna igen och lita på den Helige Anden.

Vi fortsätter tala om Kristus och glädjas i Kristus så att vi alla ska veta till vilken källa vi kan se för att få förlåtelse för våra synder.³ Och ja, vi fortsätter att stå fasta oavsett vilka stormar som härjar omkring oss eftersom vi vet och vittnar om att ”det är på klippan, vår Återlösare, som är Kristus, Guds Son, som [vi] måste bygga [vår] grundval ... och om [vi] bygger på

denna grundval kan [vi] inte falla”.⁴

Herrens råd till Josua är samma råd som han ger till er i dag, ni ”ungdom av ädel härkomst”.⁵ ”Var ... stark och frimodig ... Var ... inte förskräckt eller förfärad, ty HERREN, din Gud, är med dig vart du än går.”⁶ Ni är inte ensamma! Ni kanske är den enda medlemmen på er skola, bland era vänner eller till och med i er familj, men ni är inte ensamma. Ni kan lita till Herrens styrka. Som Josua sade till israeliterna: ”Helga er, för i morgon skall Herren göra under bland er.”⁷ Det var Josuas kallelse till en återgång till dygden, och samma kallelse gäller oss idag. Vi kan helt enkelt inte utföra det verk vi bevarats och förberetts för, om vi inte har tillgång till den styrka och det självförtroende som kommer av att leva ett dygdigt liv.

Ni är unga kvinnor med stor tro. Ni kom till jorden med er tro i bagaget. Alma säger oss att ni i förut tillvaron visade stor tro och goda gärningar.⁸ Ni kämpade med tro och vittnesbörd för att försvara den plan som Gud framlade. Ni visste att planen var god och ni visste att Frälsaren skulle och kunde göra det han sade att han skulle göra, för ni kände honom! Ni stod vid hans sida och såg med iver fram emot att få komma till jorden. Ni visste vad som skulle krävas av er. Ni visste hur svårt det skulle bli, men var övertygade om att ni inte bara kunde utföra ert gudomliga uppdrag utan att ni också kunde åstadkomma en förändring. Ni är ”utvalda andar som hölls i beredskap för att komma fram i tidernas fullbordan för att delta i grundläggningen av de sista dagarnas stora verk, vilket innefattar att bygga tempel och utföra förrättningar däri”.⁹

Och nu är ni här för att göra det som ni bevarades och förbereddes för.

När jag ser ut över er ikväll undrar jag om det var så här som Helamans unga söners flickvänner såg ut! Inte underligt att Satan attackerar er identitet och dygd allt hårdare. Om ni kan avskräckas, nedslås, distraheras, uppehållas eller hindras från att vara värdiga att ta emot den Helige Andens vägledning eller komma till Herrens heliga tempel så vinner han.

Ni unga kvinnor i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga: Kom ihåg vilka ni är! Ni är utvalda. Ni är Guds döttrar. Ni får inte vara en generation av unga kvinnor som nöjer sig med att ”passa in”. Ni måste ha modet att utmärka er, att ”stå upp och stråla, så att ert ljus kan vara ett baner för nationerna”.¹⁰ Världen vill att ni ska tro att ni inte betyder något — att ni är omoderna och att ni inte hänger med. Världen ropar med hög och obeveklig röst att ni ska ”leva livet”, ”prova på allt”, ”experimentera och vara lyckliga”. Men den Helige Anden viskar till er

och Herren uppmanar er att vandra på dygdens stigar, att lägga åt sidan det som hör världen till och hålla fast vid de förbund som ni har slutit.¹¹

Jag har alltid älskat berättelsen om sonen till Frankrikes kung Ludvig XVI, eftersom han hade en orubblig insikt om sin identitet. Som ung man kidnappades han av onda män som hade störtat hans far, kungen. Männens visste att om de kunde förstöra hans moral så skulle han förlora rätten till tronen. I sex månader ansatte de honom med allt ont som världen hade att erbjuda, men inget fick honom på fall. Det förvånade hans tillfångatagare och när de testat allt de kunde komma på, frågade de honom hur han kunde ha en så stor moralisk styrka. Hans svar var enkelt. Han sade: ”Jag kan inte göra det ni kräver av mig, för jag är född till att bli kung.”¹²

Liksom kungens son har ni fötts med konungslig härkomst. Var och en av er har ett gudomligt arv. ”Ni är

bokstavligen konungliga döttrar till vår Fader i himlen.”¹³ Var och en av er föddes till att bli drottning.

När jag gick på Brigham Young University lärde jag mig vad det egentligen innebär att vara drottning. Jag fick en unik möjlighet att tillsammans med en mindre grupp elever träffa profeten, president David O. McKay. Jag ombads ta på mig min bästa klänning och vara klar att resa tidigt nästa morgon till Huntsville i Utah för att besöka profeten i hans hem. Jag kommer aldrig att glömma den upplevelsen. Så snart vi steg in i huset kände jag andan som fanns i hemmet. Vi satte oss ner med profeten i hans vardagsrum. Han hade vit kostym på sig och bredvid honom satt hans hustru. Han bad var och en att stiga fram och presentera sig för honom. När jag steg fram tog han mig i handen och medan jag berättade för honom om mitt liv och min familj såg han mig djupt i ögonen.

När vi alla hade hälsat på honom lutade han sig tillbaka i stolen, tog sin hustru i handen och sade: ”Nu, unga kvinnor, vill jag att ni ska träffa *min drottning*.” Bredvid honom satt hans hustru Emma Rae McKay. Hon hade ingen krona av gnistrande diamanter på huvudet och satt inte heller på en tron, men jag *visste* att hon verkligen var en drottning. Hennes vita hår var hennes krona och hennes rena ögon gnistrade som juveler. När president och syster McKay berättade om sin familj och sitt liv tillsammans vittnade de sammanbundna händerna om deras innerliga kärlek. De strålade av glädje. Hon var vacker på ett sätt som inte kan fabriceras. Det var ett resultat av åratals sökande efter de bästa gåvorna, god utbildning, efter lärdom genom studier och även genom tro. Det var ett resultat av hårt arbete, av att trofast uthärda prövningar med optimism, tillit, styrka och mod. Det var ett resultat av hennes orubbliga hängivenhet och trohet till sin make, sin familj och Herren.

Den dagen i Huntsville i Utah påminde jag om min gudomliga identitet och jag lärde mig om det jag i dag

kallar ”djup skönhet” — det slags skönhet som strålar *inifrån*. Det är det slags skönhet man inte kan måla på, skapa genom kirurgiska ingrepp eller köpa. Det är det slags skönhet som inte kan tvättas bort. Det är *andlig* dragningskraft. Djup skönhet spirar ur dygden. Det är skönheten som kommer av att vara kysk och moraliskt ren. Det är det slags skönhet som ni kan se i blicken hos dygdiga kvinnor som er mor, mormor och farmor. Det är en skönhet man förtjänar genom tro, omvändelse och att hedra sina förbund.

Världen lägger så stor vikt vid fysisk dragningskraft och vill att ni ska tro att ni måste se ut som den ouppnåeliga modellen på veckotidningarnas omslag. Om ni frågade Herren skulle han säga att ni är vackra på ert eget unika sätt. När ni är dygdiga, kyska och moraliskt rena lyser er inre skönhet upp era ögon och ert ansikte. Min farfar brukade säga: ”När du lever nära Gud och hans oändliga nåd är det inget du behöver berätta, det syns i ditt ansikte.”¹⁴ När ni är värdiga den Helige Andens sällskap är ni säkra på er själva och er inre skönhet strålar

klart. ”Pryd ständigt dina tankar med dygd. Då skall din självtillit växa sig stark i Guds närhet, och ... den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare.”¹⁵

Vi har fått veta att ”Den Helige Andens gåva ... ger liv åt alla själsförmögenheter, ökar, vidgar, utvecklar och renar alla naturliga drifter och känslor ... Den inspirerar till dygd, vänlighet, godhet, ömhet, mildhet och kärlek. *Den förskönar vår person, gestalt och våra anletsdrag.*”¹⁶ Det är verkligen ett skönhetsknepp! Det är skönheten jag såg hemma hos en profet. Jag lärde mig att den skönhet jag såg hos syster McKay är det enda slags skönhet som verkligen betyder något.

Alma ställer inträngande frågor som vi alla bör begrunda: ”Har [du] fått hans bild i [ditt] ansikte?”¹⁷

En grupp unga kvinnor besökte mig nyligen på kontoret. Mot slutet av besöket anförtrödde sig en ung kvinna med tårar i ögonen: ”Jag har aldrig trott att jag var vacker. Jag har alltid känt mig vardaglig. Men i dag när jag gick förbi spegeln på ditt kontor såg jag min spegelbild och jag var vacker!” Hon *var* vacker eftersom Anden lyste i hennes ansikte. Hon såg den bild vår himmelske Fader har av henne. Hon hade fått hans bild i sitt ansikte. Det är ”djup skönhet”.

Unga kvinnor, se in i evighetens spegel. Kom ihåg vilka ni är! Se den bild av er som vår himmelske Fader har. Ni är utvalda. Ni är av ädel härkomst. Kompromissa inte med ert gudomliga arv. Ni föddes till att bli drottningar. Lev så att ni är värdiga att gå till templet och där få allt vad vår Fader har.¹⁸ Det finns ingen vackrare syn än en ung kvinna som strålar av Andens ljus, som är säker på sig själv och modig eftersom hon är dygdig.

Kom ihåg att ni är döttrar till vår himmelske Fader. Han älskar er så mycket att han sände sin Son för att visa er hur ni bör leva ert liv så att ni kan återvända till honom en dag. Jag vittnar om att när ni närmar er Frälsaren gör hans obegränsade försoning det möjligt för er att omvända er, förändra er, att vara rena och få hans bild i ert ansikte. Hans försoning ger er förmågan att vara starka och modiga när ni fortsätter att lyfta ert baner för dygden. Ni är av guld. Ni *är* baneret!

Jag vill avsluta med Herrens ord till var och en av oss, hans dyrbara döttrar: ”Se, ... du är en utvald kvinna som jag har kallat.”¹⁹ Vandra på dygdens stigar ... lägg åt sidan det som hör världen till ... håll fast vid de förbund som du har slutit ... och du skall få en rättfärdighetens krona.”²⁰ Om detta bär jag mitt vittnesbörd i vår Frälsare Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se ”Unga kvinnors tema”, *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (Häfte, 2009), s. 3.
2. L&F 87:8.
3. Se 2 Nephi 25:26.
4. Helaman 5:12.
5. ”Starka som bergen i Norden”, *Psalmer*, nr. 177.
6. Josua 1:9.
7. Josua 3:5; se också Handledning för skriftstudier, ”Helgelse”, scriptures.lds.org/sv.
8. Se Alma 13:3.
9. L&F 138:53–54.
10. L&F 115:5.
11. Se L&F 25:2, 10, 13.
12. Se Vaughn J. Featherstone, ”The King’s Son”, *New Era*, nov. 1975, s. 35.
13. Ezra Taft Benson, ”Till kyrkans unga kvinnor”, *Nordstjärnan*, jan. 1987, s. 74.
14. Elaine S. Dalton, ”Det syns i ditt ansikte”, *Liabona*, maj 2006, s. 111.
15. L&F 121:45–46.
16. Parley P. Pratt, *Key to the Science of Theology*, 10:e utgåvan (1965), s. 101; kursivering tillagd.
17. Alma 5:14.
18. Se L&F 84:38.
19. Se L&F 25:3.
20. Se L&F 25:2, 10, 13, 15.

Film: Mitt liv har en mening

Här följer texten till en video som visades under Unga kvinnors allmänna möte den 27 mars 2010.

President Thomas S. Monson: ”Återigen, mina kära unga systrar: Det har alltid funnits utmaningar i världen, men många av de ni står inför är unika för vår tid.”¹

Elaine S. Dalton, Unga kvinnors generalpresident: ”För att vara och förbli dygdig måste du vara trogen din gudomliga identitet och befästa ett mönster för tanke och handling grundat på höga moraliska normer.”²

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet: ”Jag ber av hela mitt hjärta att du ska stärka din tro på att du är dotter till en kärleksfull Gud.”³

Mary N. Cook, förste rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap: ”Ni, mina kära unga kvinnor, har redan valt rätt, många gånger. Nu måste ni skapa mönster byggda på dygd som håller er kvar på den här

stigen genom hela livet.”⁴

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet:

”Systerar, lita på Anden. När ni tar ert dagliga livs normala möjligheter och skapar något vackert och nyttigt, förbättrar ni inte bara världen omkring er, utan också världen inom er.”⁵

Ann M. Dibb, andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap:

”De små och enkla saker ni väljer att göra i dag förstoras och blir stora och underbara välsignelser i morgon.”⁶

Elaine S. Dalton, Unga kvinnors generalpresident: ”Kan en rättfärdig ung kvinna förändra världen? Svaret är ett rungande: 'Ja!' ... Det är dagliga vanor som stärker dig och gör dig till ledare och föredöme — dagliga böner, dagliga skriftstudier, daglig lydnad, dagligt tjänande. När du gör detta närmar du dig Frälsaren och blir mer och mer lik honom.”⁷

President Thomas S. Monson: ”Mina unga vänner, var starka ... Ni vet vad som är rätt och vad som är fel, och ingen förklädnad, hur tilldragande den än är, kan ändra på den sanningen. Om dina så kallade vänner uppmanar dig att göra något du vet är fel — måste *du* vara den som står för det rätta, även om du är ensam om det.”⁸ ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Mod, mina vänner!” *Liabona*, maj 2009, s. 127.
2. Se Elaine S. Dalton, ”Kom, låt oss gå upp till Herrens berg”, *Liabona*, maj 2009, s. 121.
3. Se Henry B. Eyring, ”Vandra i ljuset”, *Liabona*, maj 2008, s. 125.
4. Mary N. Cook, ”Ett dygdigt liv — steg för steg”, *Liabona*, maj 2009, s. 117.
5. Dieter F. Uchtdorf, ”Glädje, vår arvedel”, *Liabona*, nov. 2008, s. 119.
6. Se Ann M. Dibb, ”Var ett föredöme för de troende”, *Liabona*, maj 2009, s. 116.
7. Se Elaine S. Dalton, ”Det syns i ditt ansikte”, *Liabona*, maj 2006, s. 109.
8. Se Thomas S. Monson, ”Exempel på rättfärdighet”, *Liabona*, maj 2008, s. 65.

President Dieter F. Uchtdorf

andre rådgivare i första presidentskapet

Och så levde de lyckliga i alla sina dagar

Vår himmelske Fader erbjuder dig den största tänkbara gåvan — evigt liv — och möjligheten och oändliga välsignelsen av ett eget ”lyckliga i alla sina dagar”.

Mina kära unga systrar världen över, jag är tacksam och hedrad över att vara med er i dag. President Thomas S. Monson och alla kyrkans ledare älskar er. Vi ber för er och gläds åt er trofasthet.

Genom åren har jag hört många vackra språk — alla fascinerande och märkliga. Alla har sin speciella charm. Men hur olika språken än är, så har de ofta en sak gemensam. I de flesta

språk finns till exempel ett uttryck som är så magiskt och löftesrikt som det kan vara. Det är uttrycket ”Det var en gång”.

Visst är det underbara ord att börja en berättelse med? ”Det var en gång” utlovar något: en berättelse om äventyr och romantik, en saga om prinsessor och prinsar. Den kan innehålla berättelser om mod, hopp och evig kärlek. I många av de här berättelserna övervinner snällhet elakhet och gott övervinner ont. Men det jag kanske tycker allra bäst om är när jag slår upp sista sidan och blicken når sista raden och vi ser de förtrollande orden ”och de levde lyckliga i alla sina dagar”.

Är det inte det vi alla önskar: att vara hjältar och hjältinnor i vår egen berättelse, att segra över motgångar, att uppleva livet i all dess skönhet och till sist leva lyckliga i alla våra dagar?

I dag vill jag rikta er uppmärksamhet på något mycket viktigt, något extraordinärt. På första sidan i boken *Unga kvinnor: Personlig tillväxt*

finner ni de här orden: ”Du är en älskad dotter till vår himmelske Fader och har förberetts för att komma till jorden i just denna tid i ett heligt och härligt syfte.”¹

Systrar, dessa ord är sanna! De är inte påhittade i en saga! Är det inte förunderligt att veta att vår himmelske Fader känner dig, hör dig, vakar över dig och älskar dig med oändlig kärlek? Faktum är att hans kärlek till dig är så stor att han har gett dig det här jordelivet som dyrbar gåva, ett ”Det var en gång”, med en egen berättelse om äventyr, prövningar och möjligheter till storhet, ädelhet, mod och kärlek. Och härligast av allt: Han erbjuder dig en gåva bortom pris och förståelse. Vår himmelske Fader erbjuder dig den största tänkbara gåvan — evigt liv — och möjligheten och oändliga välsignelsen av ett eget ”lyckliga i alla sina dagar”.

Men en sådan välsignelse kommer inte gratis. Den ges inte bara för att du vill ha den. Den kommer bara om du förstår vem du är och vad du måste bli för att vara värdig en sådan gåva.

Prövningar är en del av resan

Tänk för ett ögonblick tillbaka på din favoritsaga. I den sagan kan huvudpersonen vara prinsessa eller bonde, hon kan vara sjujungfru eller piga, regent eller tjänare. Du hittar en sak som de alla har gemensamt: De måste övervinna svårigheter.

Askungen måste uthärda sin elaka styvmor och sina ondskefulla styvsysstrar. Hon tvingas utstå många timmars tjänande och hån.

I ”Skönheten och odjuret” blir Belle ett skräckinjagande odjurs fånge för att rädda sin far. Hon uppoffrar hem och familj, allt hon har kärt, för att tillbringa månader i odjurets slott.

I berättelsen om ”Rumpelstiltz” lovar en fattig mjölnare kungen att hans dotter kan spinna halm till guld. Kungen skickar genast efter henne och låser in henne med en höstack och en spinnrock. Senare i berättelsen står hon inför faran att förlora sin förstfödde om hon inte kan gissa namnet på den magiska varelse som hjälpt henne med den omöjliga uppgiften.

I alla de här sagorna måste Askungen, Belle och mjölnarens dotter uppleva sorger och prövningar innan de når sitt ”lyckliga slut”. Tänk på det. Har det någonsin funnits någon som inte har behövt vandra genom sin egen mörka dal av frestelser, prövningar och sorger?

Inklämt mellan ”det var en gång” och ”de levde lyckliga” fick de alla uppleva stora motgångar. Varför måste alla uppleva sorger och tragedier? Varför kan vi inte helt enkelt leva i lycka och frid med varje dag fylld av förundran, glädje och kärlek?

I skrifterna står det att det måste finnas en motsats till allting, för utan den skulle vi inte kunna skilja mellan

sött och bittert.² Skulle maratonlöparen känna triumfen över att gå i mål om hon inte känt smärtan i de timmar när hon tänjde sina gränser? Skulle pianisten känna glädje över att bemästra en intrikat sonat utan timmar av mödosam övning?

I sagorna, liksom i livet, lär oss motgångarna sådant som vi inte kan lära oss på annat sätt. Motgångar hjälper oss utveckla ett karaktärsdjup som inte kan komma på annat sätt. Vår kärleksfulle himmelske Fader har satt oss i en värld fylld av svårigheter och prövningar så att vi genom motgångar kan lära visdom, bli starkare och uppleva glädje.

Jag vill berätta om en personlig upplevelse jag hade som tonåring när vår familj gick i kyrkan i Frankfurt.

En söndag kom missionärerna till kyrkan med en ny familj som jag inte hade sett förut. Det var en mor med två vackra döttrar. Jag tyckte att missionärerna gjorde ett mycket, mycket bra jobb.

Jag lade särskilt märke till den ena dottern som hade vackert mörkt hår

och stora bruna ögon. Hon hette Harriet, och jag tror jag blev kär i henne första gången jag såg henne. Olyckligtvis verkade den unga kvinnan inte tycka likadant om mig. Hon hade många unga män som ville bekanta sig med henne och jag började undra om hon någonsin skulle se mig som något annat än en vän. Men jag lät inte det avskräcka mig. Jag fann på sätt att vara där hon var. När jag delade ut sakramentet såg jag till att stå på rätt plats så att jag blev den som delade ut sakramentet till henne.

När vi hade särskilda aktiviteter i kyrkan, cyklade jag hem till Harriet och ringde på dörrklockan. Det brukade vara Harriets mor som öppnade. Faktum är att hon öppnade köksfönstret till lägenheten på fjärde våningen och frågade vad jag ville. Jag frågade om Harriet ville åka med till kyrkan på min cykel. Harriets mor sade då: ”Nej, hon kommer senare, men jag åker gärna med dig till kyrkan.” Det var inte precis vad jag hade tänkt mig, men hur kunde jag säga nej?

Och så cyklade vi till kyrkan. Jag måste säga att jag hade en mycket imponerande cykel. Harriets mor satt på styrstången framför mig och jag försökte vara den elegantaste av cyklister över vägar besatta med stora kullerstenar.

Tiden gick. Den vackra Harriet träffade många andra unga män, och det verkade inte som om jag skulle få någon framgång hos henne.

Var jag besviken? Ja.

Var jag besegrad? Absolut inte!

När jag ser tillbaka inser jag att det inte alls skadar att vara på god fot med sin drömflickas mor.

Flera år senare när jag hade avslutat min utbildning till stridspilot i flygvapnet, upplevde jag ett nutida underverk

i Harriets gensvar på min envisa upp-vaktning. En dag sade hon: ”Dieter, du har mognat en hel del under de senaste åren.”

Sedan handlade jag snabbt, och inom några månader gifte jag mig med den kvinna jag älskat sedan första gången jag såg henne. Processen hade inte varit lätt — det fanns ögonblick av smärta och förtvivlan — men slutligen var min lycka fullständig och det är den än, ja, ännu mer.

Mina kära unga systrar, ni ska veta att ni kommer att uppleva egna svårigheter. Ingen är undantagen. Ni kommer att lida, bli frestade och begå misstag. Ni kommer själva att förstå vad varje hjältinna har förstått: När vi övervinner svårigheter växer vi och blir starka.

Det är din reaktion på svårigheterna, inte svårigheterna i sig, som avgör hur ditt livs berättelse ska utvecklas.

Det finns de ibland er som trots sin ungdom redan utstått lidanden och sorg i fullt mått. Mitt hjärta fylls av medkänsla och kärlek till er. Ni är så dyrbara för kyrkan. Så älskade ni är av vår himmelske Fader. Även om det känns som om ni är ensamma, är änglar med er. Trots att ni känner att ingen kan förstå djupet av er förtvivlan, förstår vår Frälsare Jesus Kristus. Han led mer än vi kan föreställa oss, och han gjorde det för oss. Han gjorde det för dig. Du är inte ensam.

Om du känner att bördan är för tung att bära, så lyft ditt hjärta till din himmelske Fader. Han kommer att bära upp dig och välsigna dig. Han säger till dig som han sade till Joseph Smith: ”Dina motgångar och dina lidanden skall endast vara ett ögonblick, och därefter skall Gud, om du har uthärdat väl, upphöja dig i höjden.”³

Att uthärda svårigheter är inte det enda du behöver göra för att uppleva ett glädjefullt liv. Låt mig upprepa: Sättet du reagerar på svårigheter och frestelser är nyckeln till att nå fram till ditt eget lyckliga slut.

Håll fast vid det du vet är rätt

Systrar, unga systrar, älskade unga systrar, håll fast vid det ni vet är rätt. Vart ni än ser i dag, finner ni löften om lycka. Tidningsannonser lovar fullkomlig lycka om du bara köper ett visst klädesplagg, schampo eller makeup. Vissa mediaproduktioner förhärligar dem som omfamnar ondskan och följer lägre instinkter. Ofta framställs de här personerna som exempel på framgång och lycka.

I en värld där ondskan framställs som god och det goda som ont är det ibland svårt att veta vad som är sanning. Det liknar på sätt och vis Rödluvans dilemma: när du inte är helt säker på om det du ser är en älskad mormor eller en farlig varg.

Jag har suttit många timmar i cockpit i olika flygplan. Mitt uppdrag var att flyga ett stort jetplan från en del av världen till önskad destination. Jag visste med säkerhet att om jag ville flyga från New York till Rom, måste jag flyga österut. Om några sade åt mig att flyga söderut, visste jag att det inte låg någon sanning i deras ord. Jag kunde inte lita på dem, för jag visste själv. Ingen övertalning, inget smicker, inga mutor eller hotelser kunde övertala mig att flyga söderut för att nå min destination, för jag visste.

Vi söker alla lyckan och vi försöker alla hitta vårt ”leva lyckliga i alla våra dagar”. Sanningen är den att Gud vet hur vi ska komma dit! Och han har gjort en karta åt oss: Han vet vägen. Han är vår älskade himmelske Fader

som vill vårt bästa, vår lycka. Han önskar med all en fullkomlig och ren Faders kärlek att vi ska nå vårt höga mål. Kartan är tillgänglig för alla. Den ger tydliga anvisningar om vad man ska göra och vart man ska gå åt alla som strävar efter att komma till Kristus och "stå som vittnen om Gud alltid och i allting och överallt".⁴ Allt ni behöver göra är att lita på er himmelske Fader. Lita på honom så mycket att ni följer hans plan.

Men, alla vill inte följa kartan. De kanske tittar på den. De kan tänka att den är rimlig, kanske till och med sann. Men de följer inte de gudomliga anvisningarna. Många tror att vilken väg som helst leder till "lyckliga i alla sina dagar". En del blir till och med arga när andra som vet vägen försöker hjälpa dem hitta rätt. De tror att sådana råd är omoderna, ovidkommande och ur fas med ett modernt liv. Systrar, de tror fel.

Evangeliet är vägen till ett lyckligt liv

Jag förstår att en del ibland undrar varför de går på kyrkans möten eller varför det är så viktigt att läsa skrifterna regelbundet eller att be till vår himmelske Fader varje dag. Här är mitt svar: Ni gör de här sakerna eftersom de ingår i Guds plan för er. Och den planen leder till er destination: "lyckliga i alla sina dagar".

"Lyckliga i alla sina dagar" är inte något som bara finns i sagor. Ni kan uppleva det! Det är inom räckhåll! Men ni måste följa vår himmelske Faders karta.

Systrar, omfatta Jesu Kristi evangelium! Lär er älska vår himmelske Fader av allt hjärta, sinne och styrka. Fyll er själ med dygd och älska godheten. Försök alltid få fram det bästa i er själva och andra.

Tå till er och handla efter Unga kvinnors värderingar. Lev efter normerna i *Vägledning för de unga*. De normerna leder till ert "lyckliga i alla sina dagar". När ni lever efter de här normerna förbereder ni er för att ingå heliga förbund i templet och skapa en egen arvedel av godhet i just era omständigheter. "Stå ... på heliga platser och låt er inte rubbas", trots frestelser och svårigheter. Jag lovar er att framtida generationer kommer att vara tacksamma för er och prisa ert namn för ert mod och er trofasthet under den här viktiga tiden i ert liv.

Mina kära unga systrar som står för sanning och rättfärdighet, ni som söker godhet, ni som har gått ner i dopets vatten och vandrar på Herrens vägar: Vår Fader i himlen har lovat att ni ska lyfta med vingar som örnar. Ni ska skynda i väg utan att mattas och färdas framåt utan att bli trötta.⁶ Ni ska inte bli bedragna.⁷ Gud ska välsigna er och ge er framgång⁸. "Om ni gör detta skall helvetets portar inte få överhand över er, ja, och Herren Gud skall skingra mörkrets makter framför er och låta himlarna skälva för er skull och sitt namns förhärligande."⁹

Systrar, vi älskar er. Vi ber för er. Var

starka och vid gott mod. Ni är sannerligen kungliga döttrar till vår allsmåttige Gud. Ni är prinsessor, bestämda till att bli drottningar. Er egen förunderliga saga har redan börjat. Er "det var en gång" pågår nu.

Som en Herren Jesu Kristi apostel ger jag er min välsignelse och löftet att när ni tar emot och lever efter värderingarna och principerna i Jesu Kristi återställda evangelium är ni "beredda att stärka hem och familj, ingå och hålla heliga förbund, ta emot templets förrättningar och njuta upphöjelsens välsignelser".¹⁰ Och dagen kommer när ni vänder de sista bladen i er egen förunderliga berättelse. Där kan ni läsa om och uppleva uppfyllelsen av de välsignade och underbara orden: "Och de levde lyckliga, i alla sina dagar." Om detta vittnar jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* (häfte, 2009), s. 1.
2. Se 2 Nephi 2:11, 15.
3. L&F 121:7-8.
4. Mosiah 18:9.
5. L&F 87:8.
6. Se Jesaja 40:31.
7. Se Joseph Smith — Matteus 1:37.
8. Se Mosiah 2:22-24.
9. L&F 21:6.
10. *Unga kvinnor: Personlig tillväxt*, s 3.

Gör konferensen till en del av ditt liv

Du kan använda några av följande uttalanden, aktiviteter och frågor som utgångspunkt för familjediskussioner eller personlig begrundan.

Generalkonferenstalen finns på Internet på conference.lds.org. Du kan också se och dela med dig av multimediautdrag från tidigare konferenstal på mormonmessages.org.

Obs: Sidnumren som anges nedan gäller första sidan av talet.

För barn

- Alla kan hjälpa till med släktforskning! Äldste Russell M. Nelson föreslog att barn kan rita ett släkträd (sidan 91). Föräldrarna kan hjälpa dem skriva dit namnen på sina förfäder.

- Läs eller återge äldste Quentin L. Cooks berättelse om

de samoanska barnen som flydde undan tsunamin (sidan 83). Låt familjemedlemmarna låtsas att det kommer in vatten i huset och uppmuntra dem att söka sig till "högre mark", till exempel en säng eller en stol. Prata om vilka platser vi kan hitta "högre andlig mark" på i den översvämning av ondska vi upplever i dag.

- Äldste D. Todd Christofferson talade om William Tyndale som översatte Bibeln till engelska (sidan 32). Be de äldre barnen läsa en vers i skrifterna på ett språk de inte kan. När de säger att de inte kan ber du dem läsa versen på sitt

modersmål. Prata om hur viktigt det är att ha skrifterna på vårt modersmål.

- Gå tillsammans med din familj igenom ett av de många konferenstal som handlar om Jesus Kristus. Sjung "Låt mig få höra om Jesus" (*Barnens sångbok*, s. 36). Dela ut papper och penna eller kriter. Be barnen rita en favoritberättelse om Jesus. Läs berättelsen i skrifterna tillsammans.

För ungdomar

- Gå igenom president Dieter F. Uchtdorfs tal om tålmod (sidan 56). Vilka evangelieprinciper och tillämpningar kan lära oss tålmod? Det kan till exempel vara att fasta eller inte gå ut på träff förrän man är 16 år. Hur har du och dina familjemedlemmar haft nytta av att visa tålmod i att följa dessa och andra principer?

- Äldste M. Russell Ballard, äldste Bradley D. Foster, syster Julie B. Beck och syster Elaine S. Dalton talade alla om kvinnans gudomliga natur (sidorna 18, 10, 98 och 120). Om du är kvinna, hur påverkar deras tal dina tankar om dig själv? Vad lärde du dig om syftet med ditt liv och om dina gåvor? Om du är man, hur påverkade de här budskapen din uppfattning om din mamma, dina systrar, dina vänner och andra kvinnor och unga kvinnor i ditt liv?

- Äldste Jeffrey R. Holland sade: "Om ett program på teven är oanständigt, stäng av det. Om en film är vulgär, gå därifrån. Om en olämplig relation utvecklas, avbryt den. [Mycket av detta] ... kan avtrubba vårt omdöme, dämpa vår andlighet och leda till något som kan vara av ondo" (sidan 44). Samtala som familj

Generalkonferensens skriftställen

När du studerar budskapen från generalkonferensen kan du slå upp följande skriftställen som hänvisades till mest under konferensen:

- **Josua 1:9**
- **Johannes 14:6, 27; 19:30**
- **Galaterbrevet 5:22**
- **2 Nephi 2:11**
- **Mosiah 18:9**
- **Helaman 5:12**
- **Läran och förbunden 13:1; 19:16; 25:13**
- **Mose 1:39**

Här är nyckelskriftställen från seminariet som nämndes under generalkonferensen:

- **Första Moseboken 39:9**
- **Job 19:25**
- **Ordspråksboken 3:5–6**
- **Jesaja 1:18; 53:4–5**
- **Matteus 25:40**
- **Johannes 7:17; 17:3**
- **Första Korintierbrevet 10:13; 15:21–22**
- **2 Nephi 2:25; 32:3**
- **Mosiah 3:19**
- **Alma 37:6; 41:10**
- **Helaman 5:12**
- **Moroni 10:4–5**
- **Läran och förbunden 14:7; 18:10; 19:16–19; 25:12; 76:22–23; 82:10; 84:33–38**
- **Mose 1:39**
- **Joseph Smith — Historien 1:17**

Här är några berättelser från skrifterna som återgavs under generalkonferensen:

- **Gideon och hans 300 soldater (president Packer, 6)**
- **Alma och Korihor (äldste Christofferson, 32)**
- **Ahia och Jerobeam (äldste Carlson, 38)**
- **Elisa och Naaman (äldste Carlson, 38)**
- **Laman och Lemuel (äldste Carlson, 38)**
- **Liknelsen om farisén och publikanen (president Uchtdorf, 68)**
- **Påskan och försoningen (äldste Scott, 75 och president Monson, 87)**
- **Joseph Smith i Libertyfängelset (äldste Hallstrom, 78)**
- **Jesus och de nephitiska barnen (syster Lant, 81)**
- **Den sista måltiden (äldste Cook, 83)**
- **Jesus och hans mor (äldste Foster, 98)**
- **Maria och Marta (äldste Schwitzer, 103)**

om vad ni kan göra för att ert hem ska vara en plats där Anden kan råda. Gå igenom konstverk, musik, böcker, videospel och annan underhållning ni har och ta bort allt som är olämpligt.

För vuxna

- Gå tillsammans med din familj igenom berättelsen som president Thomas S. Monson återgav om en ung man som hette Jason and hans familj (sidan 87). Prata om hur kunskapen om frälsningsplanen kan välsigna oss.

- Äldste L. Tom Perry berättade hur hans mor undervisade sina barn med hjälp av en del av materialet hon använde för att undervisa i Hjälpföreningen (sidan 29). Hur kan du samordna ditt tjänande i kyrkan med dina ansvarsuppgifter i familjen?

- Äldste Robert D. Hales betonade vikten av att prata med och lyssna på barn och ungdomar (sidan 95). Vilka tillfällen kan du skapa när du kan prata med dina barn? Vad har du lärt dig när du har lyssnat på dem? Hur kan du visa din villighet att lyssna?

På vilka sätt kan du ta tillfällen i akt att spontant bära vittnesbörd för barn och ungdomar? För exempel, se äldste David A. Bednars tal (sidan 40).

- Flera talare talade om vikten av programmen Plikt mot Gud och Personlig tillväxt (se sidorna 22, 54, 60, 95 och 117). Vad kan du göra för att hjälpa ungdomarna i ditt liv att dra nytta av de här programmen? ■

Lär dig mer, tillämpa och berätta: Din plikt mot Gud

Vi har anförtrots att bära prästadömet och att handla i Guds namn. Vi har fått ett heligt förtroende. Mycket förväntas av oss ... Låt oss begrunda vår kallelse, låt oss tänka på vårt ansvar och låt oss följa Jesus Kristus, vår Herre.

President Thomas S. Monson, "Förberedelse medför välsignelser", 64.

För bara några veckor sedan såg jag hur en ny diakon började gå längs flitens väg. Hans far visade mig en skiss som sonen ritat. Den visade varje bänkrad i deras kapell, hade ett nummer för varje diakon som skulle få uppdraget att dela ut sakramentet och vägen de skulle ta genom kapellet för att ge medlemmarna sakramentet. Fadern och jag log vid tanken på att en pojke, utan att bli ombedd, hade tagit fram en plan för hur han skulle lyckas i sitt tjänande i prästadömet.

I hans flit såg jag mönstret som lagts fram i det nya *Plikt mot Gud*-häftet. Det består av att lära sig vad Herren förväntar sig av en, ta fram en plan för hur man ska utföra det, handla enligt planen med flit och sedan berätta för andra hur erfarenheten har förändrat en själv och välsignat andra.

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, "Verka med all flit", 60.

Vuxna medlemmar bör förstå att uppgifterna i Personlig tillväxt och

Plikt mot Gud inte bara är långa listor med uppgifter att pricka av. De är personliga mål som sätts upp av varje ung man och ung kvinna för att hjälpa dem bli värdiga att ta emot templets förrättningar, verka som missionär, viga för evigheten och åtnjuta upphöjelse.

Men en sak ska vi ha klart för oss: Det är en stor förlust och tragedi om vi låter våra unga män och unga kvinnor genomföra dessa uppgifter på egen hand!

Fäder, mödrar och ungdomsledare, vi uppmanar er att delta i Personlig tillväxt och Plikt mot Gud tillsammans med era barn och ungdomar. Då växer inte bara de, ni växer också. Och lika viktigt är att ni växer samman i tro och en vänskap som gör att ni kan stärka varandra och gå på evangeliets stig för alltid.

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum, "Vår plikt mot Gud: Föräldrars och ledares ansvar mot det uppväxande släktet", 95.

Scenen är er, mina kära pojkar i aronska prästadömet. Är ni redo och villiga att göra er del? Herren behöver att varje ung man förbereder och förpliktigar sig, med början ikväll, att vara värdig en kallelse från Guds profet att gå på mission.

Äldste Ronald A. Rasband i de sjuttios kворum, "Missionärens gudomliga kallelse", 51.

Ni kommer som diakon, lärare och präst att delta i aktiviteter som hjälper

er att bygga upp andlig styrka och att lära er utföra era plikter inom prästadömet. Varje aktivitet följer detta enkla mönster:

Först **lär** ni er mer om en av evangeliets principer eller en av prästadömetets plikter. Ni får reda på vad vår himmelske Fader vill att ni ska göra, och strävar efter att få ett andligt vittnesbörd om varför det är viktigt.

Därefter planerar ni hur ni ska **tillämpa** det ni har lärt er. Ni uppmantras att i er planering utgå från era egna behov, omständigheter och möjligheter att tjäna andra. Det här är ett underbart tillfälle för er att ta ansvar för er egen tillväxt och utveckla andligt självförtroende.

Sedan **berättar** ni för andra vad ni har lärt er och upplevt. När ni gör det stärker ni ert vittnesbörd och bygger upp tron hos människor i er omgivning. Ni ökar er förmåga att tala om evangeliet med andra ...

Jag vittnar om att ert trofasta tjänande inom aronska prästadömet kommer att förändra livet för dem ni tjänar. Det finns människor som behöver ert tjänande i prästadömet. Er familj behöver er. Ert kворum behöver er. Kyrkan behöver er. Världen behöver er.

David L. Beck, Unga mäns generalpresident, "Det storslagna aronska prästadömet", 54.

Stå för dygden: Personlig tillväxt

På första sidan i boken *Unga kvinnor: Personlig tillväxt* finns följande ord: "Du är en älskad dotter till vår himmelske Fader och har förberetts för att komma till jorden i just denna tid i ett heligt och härligt syfte."

Systrar, dessa ord är sanna! De är inte påhittade i en saga! Är det inte förunderligt att veta att vår himmelske Fader känner dig, hör dig, vakar över dig och älskar dig med oändlig kärlek? Faktum är att hans kärlek till dig är så stor att han har gett dig det här jordelivet som dyrbar gåva, ett "Det var en gång", med en egen berättelse om äventyr, prövningar och möjligheter till storhet, ädelhet, mod och kärlek. Och härligast av allt: Han erbjuder dig

en gåva bortom pris och förståelse. Vår himmelske Fader erbjuder dig den största tänkbara gåvan — evigt liv — och möjligheten och oändliga välsignelsen av ett eget "lyckliga i alla sina dagar".

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, "Och så levde de lyckliga i alla sina dagar", 124.

Ni unga kvinnor i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga: Kom ihåg vilka ni är! Ni är utvalda. Ni är Guds döttrar. Ni får inte vara en

generation av unga kvinnor som nöjer sig med att "passa in". Ni måste ha modet att utmärka er, att "stå upp och stråla, så att ert ljus kan vara ett baner för nationerna" (L&F 115:5). Världen vill att ni ska tro att ni inte betyder något — att ni är omoderna och att ni inte hänger med. Världen ropar med hög och obeveklig röst att ni ska "leva livet", "prova på allt", "experimentera och vara lyckliga". Men den Helige Anden viskar till er och Herren uppmanar er att vandra på dygdens stigar, att lägga åt sidan det som hör världen till och hålla fast vid de förbund som ni har slutit (se L&F 25:2, 10, 13).

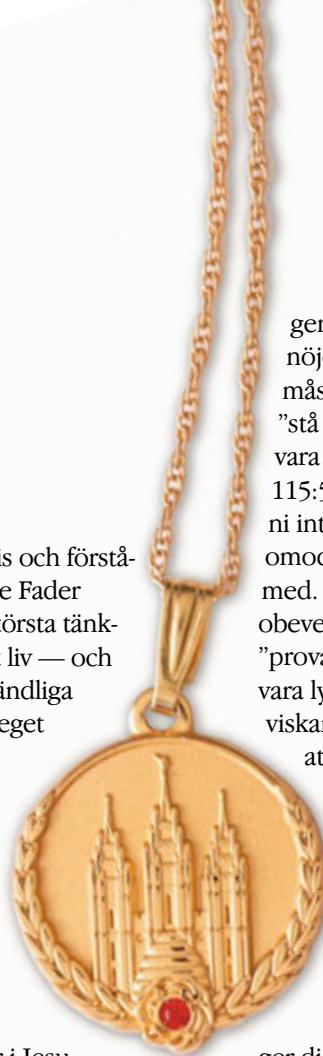
Elaine S. Dalton, Unga kvinnors generalpresident, "Kom ihåg vem du är!" 120.

Programmet Personlig tillväxt ger dig ett underbart sätt att steg för steg ge näring åt ditt vittnesbörd. Uppgifterna och projekten är små steg som ger näring åt ditt vittnesbörd om Jesus Kristus medan du lär dig mer om hans lärdomar och regelbundet tillämpar dem i ditt liv. Den ständiga näringen gör att du håller dig kvar på stigen.

Mary N. Cook, första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, "Ge aldrig, aldrig upp!" 117.

Herren finns alltid vid vår sida och kommer aldrig att lämna oss ensamma. Vi undervisar om att vår himmelske Fader känner och älskar vart och ett av sina barn. Som en av hans dyrbara döttrar har du tillgång till hans uppmantran och vägledning genom bönnens kraft.

Se Ann M. Dibb, andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, "Var frimodig", 114. ■

För mer information om Personlig tillväxt-programmet, gå till PersonalProgress.lds.org.

Register över konferensberättelser

Här följer en förteckning över valda upplevelser från generalkonferenstal som kan användas i personliga studier, hemaftnar och annan undervisning. Sidnumren gäller den sida där talet börjar.

Talare	Berättelse
President Boyd K. Packer	(6) Harold B. Lee råder en ung soldat att be sin far ge honom en välsignelse. President Packer inbjuder en ung mans far att ordinera sin son till äldste.
Biskop Keith B. McMullin	(13) En kvinna förlåter en vakt från ett koncentrationsläger.
Äldste Wilford W. Andersen	(16) En dotter erinrar sig tron hos sin far som dog i cancer.
President Henry B. Eyring	(22) En kvinna är bedrövad över att hon irrade sig bort från kyrkan som tonåring. Paret Eyrings lilla pojke går vilse, ber om hjälp och blir hittad.
Äldste L. Tom Perry	(29) Unge L. Tom Perry undervisas av sin mor.
Äldste D. Todd Christofferson	(32) William Tyndale lider martyrdöden för att han översatte Bibeln till engelska.
Äldste Koichi Aoyagi	(36) Äldste Aoyagi berättar om sin omvändelse och om en medlems hjälp när han hade irrat bort från kyrkan.
Äldste Bruce A. Carlson	(38) Två män på en fisketur lär sig aldrig av sitt misstag utan får ett plan att kraschlada på nytt.
Äldste Jeffrey R. Holland	(44) Tre frånskilda kvinnor berättar om sina före detta mäns problem med pornografi.
Äldste Dallin H. Oaks	(47) En kvinna som fått en välsignelse avböjde ännu en och sade att det nu var upp till henne att utöva sin tro. En flicka i Texas i USA botas på ett mirakulöst sätt.
Äldste Ronald A. Rasband	(51) President Eyring får en uppenbarelse om var missionärer ska verka.
David L. Beck	(54) En ung man tar sakramentet till en man som var bunden vid hemmet. Han tar vördnadsfullt emot det.
President Dieter F. Uchtdorf	(56) En professor använder marshmallows för att testa fyraåringars tålmod.
President Henry B. Eyring	(60) President Eyring besöker en sjuk vän och ger honom en välsignelse.
President Thomas S. Monson	(64) En elev fuskar under ett examensförhör genom att vända på sidorna i en bok med sina fötter, men räkenskapens dag kom. President Monsons löfte till en missionär uppfylls.
President Dieter F. Uchtdorf	(68) Folk sätter dit en skylt med texten "Du är mina händer" på en staty av Kristus som saknar händer. En judisk legend skildrar två bröder som i hemlighet ger en del av sin skörd till den andre. Tyska medlemmar välsignas av humanitär hjälp efter andra världskriget.
Äldste Donald L. Hallstrom	(78) Ett ungt par vänder sig bort från Herren och kyrkan när deras första barn dör vid födseln. Äldste Hallstroms föräldrar och farföräldrar förblir trofasta trots stora prövningar.
Äldste Quentin L. Cook	(83) En samoansk stavsresident räddar sin dotter och mor från tsunamin.
President Thomas S. Monson	(87) En familj som förlorar 15-årig son finner tröst genom sin tro på Jesus Kristus.
Äldste Robert D. Hales	(95) Äldste Hales sonson avbryter honom medan han läser tidningen och frågar: "Finns du därinne?" Äldste Hales mor undervisar om hur viktigt det är att familjen äter tillsammans. En mor tycker om att hjälpa sin dotter med Personlig tillväxt.
Äldste Bradley D. Foster	(98) En liten son säger till sin pappa att han vet det han vet eftersom hans mamma har sagt det.
Äldste Gregory A. Schwitzer	(103) Äldste Schwitzer lär sig som ung läkare att inte döma andra efter utseendet.
Äldste Neil L. Andersen	(108) En fars ihärdiga undervisning om Jesus Kristus tröstar hans barn efter hans död.
Ann M. Dibb	(114) En ung kvinna står för sin övertygelse när hon utmanas av sin lärare på high school.
Mary N. Cook	(117) En ung kvinna välsignas för att hon följer maningen att läsa Matteus 5.
Elaine S. Dalton	(120) Unga syster Dalton träffar president David O. McKay som presenterar sin hustru som sin "drottning".
President Dieter F. Uchtdorf	(124) President Uchtdorf berättar hur han träffade syster Uchtdorf och så småningom vann hennes kärlek.

Lärdomar för vår tid

Melkisedekska präst-
dömets och
Hjälpföreningens
lektioner den fjärde söndagen
ska ägnas åt "Lärdomar för vår
tid". Ett eller flera tal från den
senaste generalkonferensen
kan användas i varje lektion.
Stavs- och distriktspresident
er kan välja vilka tal som ska
användas eller ge det ansvaret
till biskopar och grenspresi-
denter. Ledarna bör betona
värdet av att bröder inom mel-
kisedekska prästadömet och
systrarna i Hjälpföreningen
studerar samma tal under
samma söndagar.

De som deltar i fjärde sön-
dagens lektioner uppmuntras
att studera och ta med det
senaste generalkonferensnum-
ret till lektionen.

Förslag på hur man förbereder en lektion från konferenstal

Be om att den Helige
Anden ska vara med dig när
du studerar talet/talen och hål-
ler lektionen. Du kan frestas
att förbereda lektionen med

hjälp av annat material, men
det är konferenstalen som är
det godkända studiemateria-
let. Din uppgift är att hjälpa
andra att lära och leva efter
evangeliet så som det gavs
under kyrkans senaste general-
konferens.

Gå igenom talet/talen, sök
efter principer och lärdomar
som uppfyller klassdeltagar-
nas behov. Sök också efter
berättelser, skriftställehänvis-
ningar och uttalanden från
talet/talen som hjälper dig
undervisa om de här san-
ningarna.

Gör en översikt över hur
du vill undervisa om princi-
perna och lärdomarna.
Din översikt bör ha med
frågor som hjälper klassdelta-
garna att:

- Söka efter principer och
lärdomar i talet/talen.
- Tänka på innebörden.
- Delge insikter, tankar, upp-
levelser och vittnesbörd.
- Tillämpa de här princi-
perna och lärdomarna i
sitt liv. ■

MÅNADER FJÄRDE SÖNDAGENS LEKTIONSMATERIAL

Maj 2010 –
oktober 2010 Tal i majnumret 2010 av *Liahona**

November 2010 –
april 2011 Tal i novembernumret 2010 av *Liahona**

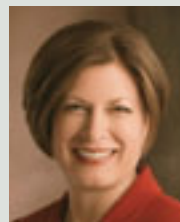
*De här talen finns (på många språk) på conference.lds.org.

Biorganisationernas generalpresidentskap

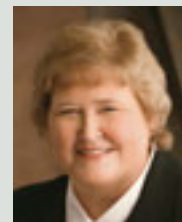
HJÄLPFÖRENINGEN

Silvia H. Allred
första rådgivare

Julie B. Beck
president

Barbara Thompson
andra rådgivare

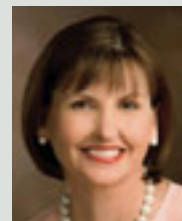
UNGA KVINNOR

Mary N. Cook
första rådgivare

Elaine S. Dalton
president

Ann M. Dibb
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Jean A. Stevens
första rådgivare

Rosemary M. Wixom
president

Cheryl A. Esplin
andra rådgivare

UNGA MÄN

Larry M. Gibson
förste rådgivare

David L. Beck
president

Adrián Ochoa
andre rådgivare

SÖNDAGSSKOLAN

David M. McConkie
förste rådgivare

Russell T. Osguthorpe
president

Matthew O. Richardson
andre rådgivare

Ett årtionde har gått sedan konferenscentret byggdes

Ryan Kunz
Kyrkans tidningar

Aprilkonferensen inledde konferenscentrets andra årtionde. Under dess tio första år upplevde miljontals människor de unika egenkaperna hos den enastående byggnaden i samband med över 100 generalkonferenssessioner och 4 500 evenemang med tillhörande utsändningar.

Konferenscentret höll sin första generalkonferenssession den 1 april 2000. Under den konferensen sade president Gordon B. Hinckley (1910–2008): ”[Konferenscentret] kommer att visa sig vara ett fint tillskott till denna stad. Här kommer inte endast våra generalkonferenser och vissa andra religiösa möten att

hållas, det kommer också att vara kulturcenter för alla yppersta konstnärliga presentationer. Vi hoppas att andra, som inte delar vår tro, ska komma hit och uppleva atmosfären på denna vackra plats och känna tacksamhet för den” (”I vittnesbörd till hela världen”, *Liabona*, juli 2000, s. 6).

Sex månader senare, den 8 oktober, invigde president Hinckley byggnaden.

Sedan dess har nästan sju miljoner besökare kommit till konferenscentret för att närvara vid 4 577 evenemang. Omkring 4,8 miljoner besökare har gått på rundtur i byggnaden och centret har tagit emot över 5 500 dignitärer. Evenemang som

hållits i konferenscentrets auditorium och angränsande teater har bland annat varit generalkonferenser, tio allmänna möten för unga kvinnor, tio allmänna möten för Hjälpföreningen, tre minnesgudstjänster (bland annat president Hinckleys begravning) och 125 musikevenemang förutom Tabernakelkörens *Music and the Spoken Word*, som har hållits i konferenscentret 186 gånger.

De här siffrorna visar att president Hinckleys ord börjar uppfyllas.

Brent Roberts, chef för huvudkontorets fastighetsavdelning, har träffat många personer i byggnaden som visat sin tacksamhet över vad de har känt där. ”De har kommit in med tårar i ögonen och Anden i hjärtat”, säger han. ”Men det är inte bara byggnaden — det är Herren, hans verk och hans ande.”

Centret tillkännagavs på påskdagens morgon av president Hinckley under aprilkonferensen 1996.

En översikt över utmaningarna med byggnationen som övervanns under uppförandet av konferenscentret vittnar om byggnadens unika ställning. Auditoriet, som rymmer 21 000 sittplatser, byggdes under markytan mellan Main Street och West Temple Street. Tre stora byggföretag anlätades i uppförandet. Det skulle inte finnas några stödpelare i auditoriet för att alla skulle kunna se obehindrat. Därför fick byggarna använda 88 meter långa takstolar som skulle bära mellan 17 och 37 kilo per kvadratcentimeter. Det här byggnadssättet skulle också underlätta planteringsplanerna för taket. Omkring 1000 arbetare fanns alltid på plats under byggnationen.

Byggnaden överlevde en mycket ovanlig tornado i Salt Lake City 1999. En bom och en stor kran bröts av, men arbetet fortsatte.

Byggnaden blev färdig i tid och alla besökare får ta del av det senaste i fråga

om utrustning och lokaler. Konferenscentret använder digitala HD-tevesignaler. Den första HD-teveutsändningen i Utah gjordes från konferenscentret under firandet av president Hinckleys 90:e födelsedag i juni 2000.

Ingenjörerna skapade ett ljudsystem i auditoriet med utmärkt akustik, oavsett om besökarna lyssnar på en talare eller ett musikframträdande. De gjorde noggranna beräkningar med tanke på väggarnas och takets material, antalet personer som får plats, samt mattor och ljuddämpande material.

President Hinckley sade att byggnaden också har en viss elegans. Den elegansen ses av besökare som vandrar runt i foajéerna där det finns en staty av Frälsaren och byster av kyrkans presidenter; när de promenerar bland rabatterna på taket, bland träden, blommorna, buskarna och vattenfallen; när de tittar upp genom de nio takfönstren på byggnaden som kan täckas över under framträdanden och när de betraktar målningarna runt om i byggnaden, varav många är bekanta för kyrkans medlemmar och nästan alla är original.

Den enorma byggnaden rymmer imponerande statistik. Den täcker fyra hektar, eller ett stadskvarter. Det finns så många elkablar att de skulle räcka två gånger runt jorden. Varje minut återanvänds över 22 000 liter vatten via fontäner och vattendrag.

Men centrets främsta egenskap är varken längden på elkablarna eller hur mycket vikt taket kan bära, eller någon annan statistik.

”Det är inget museiföremål, även om arkitekturen är superb”, sade president Hinckley. ”Det är en plats som ska användas till den Allsmäktiges ära och för att uppnå hans eviga syften” (”Detta stora millennieår”, *Liabona*, jan. 2001, s. 82). ■

Nytt Plikt mot Gud-program tillkännagivet

Enligt tillkännagivandet under generalkonferensen har ett nytt Plikt mot Gud-program utformats under ledning av levande profeter för att hjälpa unga män bygga andlig styrka och utföra sina prästadömsplikter.

”[Det nya Plikt mot Gud-programmet] är ett kraftfullt verktyg”, sade president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, under lördagens morgonsession. ”Det kommer att stärka de unga männen vittnesbörd och deras relation till Gud. Det kommer att hjälpa dem lära sig mer och vilja utföra sina prästadömsansvar. Det kommer att stärka relationerna till föräldrarna, bland kvorummedlemmarna och till deras ledare.”

Det nya Plikt mot Gud-programmet har förenklats och koncentrerats. Kraven för alla tre åldersgrupperna och instruktioner till föräldrar och ledare finns i en och samma bok. Boken och tillhörande material kommer att finnas tillgängligt mellan juni och augusti 2010. Ytterligare översättningar av materialet fortsätter att göras tillgängligt under hela året.

Aktiviteterna är organiserade och hjälper de unga männen att *lära* sig mer om en evangelieprincip eller prästadömsplikt, *tillämpa* det de har lärt sig och sedan *berätta* om sina tankar och känslor för föräldrar, ledare i kyrkan och sitt kvorum.

”Ni kommer som diakon, lärare och präst att delta i aktiviteter som hjälper er att bygga upp andlig styrka och att lära er utföra era plikter inom prästadömet”, sade David L. Beck, Unga mäns generalpresident, under prästadöms-sessionen. ”Det nya plikt mot Gud-programmet kommer att leda er på er väg till att utföra

er plikt mot Gud och upptäcka det storslagna i aronska prästadömet.”

Programmet är utformat för att uppmuntra unga män att ta ansvar för sin egen tillväxt, men det ger också möjligheter att stärka relationerna mellan unga män och deras föräldrar, ledare och kvorummedlemmar. Många av aktiviteterna kan lätt göras till en del av hemaftnar, kvorummöten och kvorumaktiviteter.

”Föräldrar, ledare och kvorummedlemmar har en viktig roll i Plikt mot Gud-programmet”, sade broder Beck till kyrkans tidningar. ”Under söndagens kvorummöten ges många tillfällen att lära sig mer, tillämpa och berätta.”

De unga männen uppmuntras att fortsätta med det nuvarande programmet tills det nya programmet har införts i deras församling eller gren. När det nya programmet har införts ska varje ung man börja arbeta med det avsnitt som överensstämmer med hans nuvarande prästadömsämbete. Om han är nära att fullfölja kraven för diplomaten och medaljen för sitt ämbete i det tidigare programmet kan han fullfölja kraven samtidigt

som han börjar arbeta på det nya programmet.

”Varje aktivitet i *Min Plikt mot Gud* följer ett mönster som hjälper dig bli den prästadömsbärare Herren vill att du ska bli”, sade broder Beck.

Ytterligare information och material kommer att finnas på DutyToGod.lds.org. ■

Ny utformning hjälper systrarna bli bättre besökslärare

I juli 2010 kommer hjälpföreningssystemerna och prenumeranter på tidningarna *Liabona* och *Ensign* att se förändringar i det traditionella budskapet från besökslärarna.

”Vi vill att alla besökslärare ska förstå att kallelsen som besökslärare kommer från Herren och tacka ja till uppgiften att älska, tjäna, undervisa och hjälpa andra syster med det i åtanke”, säger Julie B. Beck, Hjälpföreningens generalpresident.

Den nya utformningen av budskapet hjälper systrarna att förstå syftet med Hjälpföreningen, undervisar om principerna så att de hjälper systrarna uppnå syftet, ger ett historiskt perspektiv och ger bra förslag på hur kvinnor kan vaka över och stärka andra syster på ett bättre sätt.

”Besökslärarnas budskap är ett redskap i händerna på en besökslärare. När hon studerar budskapet med sina systrar i åtanke kommer hon att veta vad hon ska ta upp med dem och vad hon kan göra för dem”, säger syster Beck.

På nästa sida finns ett exempel på det nya budskapet, med en förklaring av de nya inslagen. ■

Vägledande fråga

Syftet med den här frågan är att hjälpa besökslärarna handla enligt inspiration så att de bättre kan tjäna systrarna de undervisar.

Instruktioner

Instruktionerna hjälper besökslärarna veta hur de ska undervisa om och tillämpa budskapet.

Hjälpföreningens syften

Hjälpföreningens syften lades till för att påminna systrarna om Hjälpföreningens ansvar: att stärka vår tron och rättfärdigheten, stärka familjen och hemmet och söka upp och hjälpa behövande.

Tillämpningsfråga

Den här frågan är avsedd att mana varje hjälpföreningssystem till handling och hjälpa henne tillämpa budskapet i sitt eget liv.

Budskap

Det huvudsakliga budskapet ger uttryckliga och tidsenliga råd direkt från Hjälpföreningens generalpresidentskap.

Från skrifterna

De här skriftställehänvisningarna hjälper till att förbättra studierna, undervisningen och den personliga tillämpningen av budskapet.

Mer information

Tillämpliga länkar till andra resurser finns på Hjälpföreningens webbsida, reliefsociety.lds.org.

VISITING TEACHING MESSAGE

Our Responsibility to Be Worthy of Temple Worship

Study this material, and as appropriate discuss it with the sisters you visit. Use the questions to help you strengthen your sisters and to make Relief Society an active part of your own life.

Faith • Family • Relief

What Can I Do?

1. What support can I offer to help my sisters prepare for and attend the temple?
2. How can I exemplify the heritage of the early sisters who sacrificed to receive temple blessings?
3. How can I claim the blessings of the temple?

For more information, go to www.relief.society.lds.org.

From Our History

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) taught that Relief Society grew out of sisters' desire to worship in temples:

"During the construction of the Kirtland Temple the women were called upon to grind their china into small particles to be mixed with the plaster used on the walls of the temple, which would catch the light of the sun and the moon and reflect that light to beautify the appearance of the building.

"In those times, when there was very little of money but an abundance of faith, the workmen gave of their strength and resources to the construction of the Lord's house. The women supplied them with food, the best they could prepare. Edward W. Tullidge reported that while the women were sewing the temple veils, Joseph Smith, observing them, said, 'Well, sisters, you are always first and foremost in all good works. Mary was first at the resurrection; and the sisters now are the first to work on the inside of the temple.' . . .

"Again in Nauvoo, when the temple was under construction, a few women joined together to make shirts for the workmen. It was out of these circumstances that twenty of them gathered on Thursday, 17 March 1842, in the upper room of the Prophet's store."² ■

NOTES

1. Silvia H. Allred, "Holy Temples, Sacred Covenants," *Ensign* and *Ensign*, Nov. 2008, 113, 114.
2. Gordon B. Hinckley, "Ambitious to Do Good," *Ensign*, Mar. 1992, 2.

From the Scriptures

Isaiah 2:2–3; D&C 109:22–23; 110:8–10

August 2010 7

Från vår historia

Genom att läsa om Hjälpföreningens ädla arvedel kan systrarna få inspiration av organisationen som fanns under kyrkans första tid och Hjälpföreningens nuvarande program. "Vi inspireras av deras uppoffringar och vill göra vår del för att bygga upp Herrens rike under vår verksamhetsperiod", säger syster Beck.

Medlemmar i Haiti går framåt, fasta i evangeliet

Lauren Allen
Kyrkans tidningar

När en jordbävning drabbade Haiti i januari 2010 begav sig Jean-Elie René i ilfart hem för att försäkra sig om att hans familj var i säkerhet. När han kom hem såg han en av sina söner som stod och grät på gatan och han hörde en annan son skrika under spillrorna där familjens hem hade stått.

Den 32-årige fadern följde ljudet av skrikandet och grävde sig igenom spillrorna tills han hittade sin femåriga son och sin gravida hustrus kropp som fortfarande skyddade deras nio månader gamla barn från taket som rasat in.

Broder René verkar som kamrer i Leogane församling i Port-au-Prince stav. Fastän han förlorade sin hustru, sitt ofödda barn och sitt hem klagar han inte och blir inte bitter över situationen. Under många dagar efter jordbävningen kunde man finna broder René i möteshuset med sitt minsta barn på knät och de

två andra pojkarna vid sin sida medan han hjälpte biskopen samordna nödhjälp till församlingsmedlemmar och andra som gjort möteshuset till sitt tillfälliga hem.

Broder René's berättelse är rörande men den är inte unik. Kyrkans medlemmar över hela Haiti drabbades hårt av förödelsen som jordbävningen, med en styrka på 7,0 på Richterskalan, orsakade, men katastrofen avslöjade styrkan hos Haitis ökande antal medlemmar. Liksom broder René övervann många medlemmar prövningen, både de som varit medlemmar länge och nyblivna medlemmar. De fann frid och tröst i trofasthet och lydnad.

Starka trots motgångar

Kyrkans medlemmar i Haiti har förblivit starka i evangeliet under motgångarna eftersom de har fortsatt ta hand om och stärka varandra och andra i sitt samhälle.

”Det är sant att allt vi ägde, även materiella ägodelar och familjemedlemmar, har försvunnit. Men vår tro på Jesus Kristus förstördes inte”, säger Yves Pierre-Louis, biskop för Leogane församling. ”Det var ett bra tillfälle för oss att se var vi står som lärjungar till Kristus.”

Lokala prästadömsledare i synnerhet var goda exempel på tro och vittnesbörd när de växte i sitt ansvar att uppfylla sin kallelse under svåra tider och

hjälpste nödlidande, säger äldste Francisco J. Viñas i de sjuttios kворum, president för området Karibien.

”De använde sina prästadömsnycklar till att välsigna medlemmar och ickemedlemmar”, säger han. ”De arbetade i råd och fick vägledning från Anden om hur de skulle hantera de svåra situationerna dag för dag.”

Följderna av jordbävningens framfart blev en utmaning, särskilt för biskoparna i Haiti, säger Prosner Colin, president för Port-au-Prince stav. Biskopar och andra ledare i kyrkan fick ansvaret att ta hand om och hjälpa hundratals församlingsmedlemmar förutom sina familjer.

”[Biskoparna] fortsätter att hjälpa till”, säger president Colin. ”De har förlorat mycket, men de har evangeliet. De uppmuntrar [medlemmarna] att fortsätta leva värdigt.”

Biskop Pierre-Louis blev en av samhällsledarna efter jordbävningen. Under veckorna och månaderna som följde efter förödelsen i Haiti ägnade han sig åt att tjäna medlemmar och ickemedlemmar i Leogane. Han avhjälpste hundratals människors behov.

”Han är den mest häpnadsväckande, ödmjuka tjänare man kan tänka sig”, säger Chad Peterson, en läkare från Arizona som arbetat med biskop Pierre-Louis som volontär efter jordbävningen.

Tro i nuet och i framtiden

Många berättelser har återgetts av medlemmar över hela Haiti vars återhämtningsförmåga och tro på Herren har burit dem igenom prövningarna.

”De trofasta haitiska medlemmarna har lidit enormt, men de är fyllda av hopp inför framtiden”, sade äldste Wilford W. Anderson i de sjuttios kворum i sitt tal under aprilkonferensen 2010. ”Liksom de första pionjärerna 1846 hade deras hjärta krossats, men

deras ande var stark. Också de lär oss att hopp och lycka och glädje inte skapas av våra omständigheter, utan av vår tro på Herren.”

De visade prov på denna lydnad och tro när kyrkans möten hölls utan avbrott direkt efter jordbävningen.

Trots att landet låg i spillror kom medlemmarna i Haiti till kyrkan i sina söndagskläder med ett leende på läpparna. Evangeliet var den livlina som många litade till för att lyfta upp dem ur deras sorg och förtvivlan.

”Trots att de förlorade hem, jobb och familjemedlemmar är människorna så kärleksfulla, tillitsfulla och godmodiga. De har en enastående tro”, säger broder Peterson.

I dag fortsätter kyrkan att blomstra i Haiti. Närvaron på sakramentsmötena har ökat, säger president Colin, och folket i Haiti fortsätter arbetet med att återbygga sina samhällen.

”Medlemmarna gör mycket gott när de tjänar andra”, säger han. ”De besöker dem. De söker efter jobbtillfällen åt sig själva och åt andra.”

Berthony Theodor, infödd haitier och chef för kyrkans välfärd i Haiti, säger att han och andra nuvarande och framtida ledare i kyrkan i Haiti fick värdefulla erfarenheter som resultat av katastrofen.

”Vi har möjlighet att tjäna andra och återigen visa hur mycket vi älskar dem”, säger han. ”Vi har återigen insett att vi inte är ensamma i världen, att vi tillhör Herrens folk.”

Broder Theodor säger att jordbävningen — eller någon annan katastrof — inte kan ta bort de haitiska medlemmarnas frid eller glädje.

”Det är mitt vittnesbörd att Herren aldrig glömmer sina barn”, säger han. ”Han vet var jag är, han är medveten om min situation. Han kommer aldrig att lämna mig ensam.” ■

Hjälp från kyrkan

Omedelbart efter jordbävningen i januari 2010 skickade kyrkan förnödenheter till Haiti. Grupper bestående av sjukvårdspersonal kom strax därefter för att starta kliniker i möteshusen och samarbeta med lokala sjukhus för att hjälpa till med behövliga operationer.

Men när Haiti började stabiliseras igen började kyrkan inrikta sig på återhämtningshjälp i stället för nödhjälp. De tillhandahöll resurser för att bygga upp ett oberoende och få folket att komma på fötter igen.

Det vara sådana resurser som att starta små lokaler för mat liknande biskopens förrådshus och att skicka material till 600 övergångshärbärgen — som medlemmarna i Haiti satte upp — för att ge hemlösa tak över huvudet under orkanssäsongen.

Kyrkan utarbetade också ett vårdhänvisningsprogram bemannat av lokala haitiska läkare för att hjälpa medlemmarna få tillgång till hjälp och resurser. Kyrkans familjeservice var också engagerad i att ge terapi åt personer som hade svårt att hantera sin situation.

Kyrkan utökade sitt arbetsförmedlingsprogram i Haiti där konsulenter hjälpte medlemmar hitta jobb och möjligheter att starta eget.

”Vi är tacksamma för allt stöd kyrkan har gett medlemmarna i Haiti”, säger biskop Yves Pierre-Louis. ■

Äldste Kevin R. Duncan

i de sjuttios kворum

Ända sedan barndomen har äldste Kevin Read Duncan varit angelägen om att tjäna Herren som missionär. ”Jag tvekade aldrig någonsin. Jag har alltid velat gå ut som missionär”, säger han.

Långt före sin 19:e födelsedag råkade äldste Duncan träffa en generalauktoritet som verkade i Missionärsavdelningen som uppmanade honom att lära sig missionslektionerna utantill. Han antog utmaningen och kallades senare till Chilemissionen Santiago Syd. Hans tid som missionär stärkte hans kärlek till att tjäna Herren. ”Jag insåg att jag ville vara missionär varje dag under resten av mitt liv”, säger äldste Duncan.

Äldste Duncan föddes i oktober 1960 som son till David Henry och LaRene Eliza Duncan. Han växte upp på familjens gård i West Point i Utah. Livet på gården som pojke lärde honom inte bara

att arbeta, säger han, utan också att älska arbete.

Den arbetsmoralen hjälpte honom ta kandidatexamen i redovisning, magisterexamen i skatteredovisning och en doktorexamen i juridik vid Brigham Young-universitetet. Han började arbeta som skattejurist och grundade senare ett bolag som specialiserar sig på teknologi som underlättar rättstvister.

Äldste Duncan och hans hustru Nancy Elizabeth Smart gifte sig den 27 juni 1986 i Salt Lake-templet. De har fem barn, bland annat ett med äldste Duncans första hustru, den framlidna Wendy Wallentine.

Nästan 20 år efter det att äldste Duncan hade verkat som missionär i Chile återvände han som servicemissionär där han hade i uppgift att vara juridisk rådgivare för kyrkan i Sydamerika. Medan han var där kallades han att presidera över Chilemissionen Santiago Nord och bodde i samma missionshem där han hade verkat som ung man.

Före kallelsen till de sjuttios första kворum verkade äldste Duncan som rådgivare till en församling, högrådsmedlem och områdessjuttio i området Utah Syd. ■

Äldste Gerrit W. Gong

i de sjuttios kворum

Äldste Gerrit Walter Gong känner till börens kraft och vet att vår himmelske Fader har en plan för sina barn. När äldste Gong var liten blev hans mor allvarligt sjuk en gång. Han minns att han bad ”med en liten pojkes ord och känslor” att hon skulle få leva.

”Böner besvaras på olika sätt vid olika tidpunkter i livet, men vid det tillfället kände jag och visste att hon skulle bli bättre”, säger äldste Gong. ”Ända sedan den gången har jag aldrig tvivlat på att vår himmelske Fader hör våra böner och att han besvarar dem i sin visdom och på sitt sätt.”

Äldste Gong har sedan dess upprepade gånger fått uppleva den innerliga kommunikationen med en kärleksfull Fader, bland annat, säger han, när han skulle gifta sig med sin hustru, fostra en familj, fatta beslut om utbildning och yrke och verka i kyrkan.

Innan äldste Gong kallades till de sjuttios första kворum verkade han som högrådsmedlem, ledare för högrådsgrupp, rådgivare i ett presidentskap för Söndagsskolan, seminarielärare, biskop, president för en stavsmission, stavsresident och områdessjuttio.

Yrkemässigt har äldste Gong arbetat som assistent till USA:s vice utrikesminister och som assistent till USA:s ambassadör i Peking i Kina. Han har också haft positioner inom centret för strategiska och internationella studier (CSIS) i Washington, D.C. i USA. Vid tiden för sin kallelse arbetade han som assistent till presidenten för Brigham Young-universitetet med ansvar för planering och utvärdering.

Äldste Gong föddes som son till Walter och Jean Gong i december 1953 och växte upp i Palo Alto i Kalifornien. Han tog kandidatexamen vid Brigham Young-universitetet i universitetsutbildning och asiatiska studier. Senare tog han magisterexamen och doktorexamen i internationella relationer vid Oxforduniversitetet, där han var Rhodesstipendiat.

Han verkade som missionär i Taiwanmissionen och gifte sig senare med Susan Lindsay i Salt Lake-templet i januari 1980. Paret Gong har fyra söner. ■

Äldste Patrick Kearon

i de sjuttios kvorum

Medan äldste Patrick Kearon befann sig i Kalifornien under en kort period bodde han hos "en enastående" medlemsfamilj som presenterade evangeliet för honom.

Två år senare när han var tillbaka i England träffade han missionärerna på en gata i London och började så småningom att undersöka kyrkan. Han läste en vers i Mormons bok som lyder: "Människorna är till för att de skall kunna ha glädje" (2 Nephi 2:25). Skriftstället fick honom att tänka på glädjen i hemmet hos medlemsfamiljen och som missionärerna kände som undervisade honom.

"Det skriftstället stannade kvar hos mig", säger äldste Kearon. "Hos dem jag hade träffat såg jag hur mycket livet kan berikas när man följer Frälsarens råd att vara vid gott mod."

Sedan äldste Kearon blev medlem i kyrkan den 24 december 1987 har han fört

med sig den glädjen till ett flertal kallelser, bland annat som Unga mäns president i en församling, rådgivare till en biskop, grensresident, stavsresident och områdes-sjuttio.

Som nyligen kallad medlem i de sjuttios första kvorum säger han att han alltid har "försökt låta sig vägledas av kyrkans principer. Jag har sett hur liv kan förändras när människor följer de principerna."

Äldste Kearon föddes i Carlisle i Cumberland, England i juli 1961 som son till Paddy och Patricia Kearon. Fadern var anställd inom brittiska kungliga flygvapnet så äldste Kearon fick sin utbildning i Mellanöstern och i Storbritannien.

Han träffade Jennifer Carole Hulme medan hon studerade i England för Brigham Young-universitetet. De gifte sig i templet i Oakland i Kalifornien 1991. De har fyra barn, varav ett har dött.

Äldste Kearon har bott och arbetat i Storbritannien, Saudiarabien och USA inom olika områden, bland annat politik, hälsovård och bilindustrin. Innan kallelsen drev äldste och syster Kearon ett kommunikationsrådgivningsföretag i England. ■

Äldste Juan A. Uceda

i de sjuttios kvorum

När äldste Juan Alberto Uceda Andrade började uppvakta Maria Isabel Bendezú — kvinnan han så småningom skulle gifta sig med — visste han att hon var en speciell person. Båda hade blivit medlemmar i kyrkan som ungdomar och båda hade verkat som missionär i hemlandet Peru.

Men det var syster Ucedas övertygelse om att hon skulle gifta sig i templet som var det avgörande. På den tiden låg det närmaste templet i São Paulo i Brasilien. "Det tog sju dagar att bara komma dit, med alla slags transportmedel som fanns tillgängliga", säger äldste Uceda. "Vi färdades med buss, bil, båt, häst och vagn, tåg, lastbil och till och med flygplan. När vi kom till templet sträckte vi ut händerna för att röra vid väggen bara för att försäkra oss om att det inte var en dröm. Det var en viktig upplevelse för oss båda."

Paret gifte sig i templet i São Paulo den 13 april 1979.

De har fem barn.

Äldste Uceda föddes i juli 1953 i Lima i Peru som son till Jose Uceda Perez och Ines Andrade Uceda. När äldste Uceda hade blivit medlem i kyrkan 1972 studerade han redovisning och marknadsföring vid Carlos Mariátegui Institute i Lima. Han studerade också affärsadministration vid Centro Andino de G.E. Institute och tog kandidatexamen i marknadsföring vid San Luis Gonzaga-universitetet.

Äldste Uceda har arbetat inom Kyrkans utbildningsverksamhet som områdeschef för Peru och Bolivia. År 2003 flyttade han från Peru till New Jersey i USA för att hjälpa sin far utveckla ett företag för yrkes- och språkutbildning.

Förutom sin tid som missionär har äldste Uceda verkat som högrådsmedlem, biskop, stavsresident, president för Perumissionen Lima Nord och områdessjuttio. Nu verkar han i de sjuttios första kvorum.

"Jag har ett starkt vittnesbörd om kraften i personliga uppenbarelser från den Helige Anden", säger äldste Uceda. "Det vittnesbördet stärks hela tiden av välsignelserna som kommer av lydnad." ■

Äldste Larry R. Lawrence

i de sjuttios kvorum

Tack vare olika kallelser och uppdrag i kyrkan har äldste Larry Ray Lawrence lärt sig att "förtrösta på Herren av hela [sitt] hjärta" (Ords 3:5).

Äldste Lawrence föddes i augusti 1947 som son till Argil och Mary Lawrence i Cheverly i Maryland och växte upp i Tucson i Arizona. Han utbildade sig vid Arizona-universitetet där han tog kandidatexamen i agrikulturell biokemi och doktorsexamen i medicin, vilket ledde till en yrkesbana inom oftalmologi.

Han blev medlem i kyrkan 1970, vid 23 års ålder och gifte sig med Laurel Stott i templet i Mesa i Arizona den 5 november 1971.

Innan han kallades till de sjuttios andra kvorum verkade han bland annat som president för ett äldstekvorum, biskop, högrådsmedlem, stavsresident och president för stavsmissionen.

Äldste Lawrence säger att just när livet verkade lugna

ner sig och de sex barnen hade vuxit upp och flyttat ut, kallades han och hans hustru att presidera över Rysslandmissionen Novosibirsk i Sibirien 2001. Äldste och syster Lawrence fick utöva stor tro för att lämna sitt hem och sin familj och verka i ett land där språket, folket och klimatet var totalt främmande.

"Det var ett stort prov för oss i fråga om att lita på Herren", säger syster Lawrence. "Allt vi oroade oss för ordnade sig, och [upplevelsen] förändrade vårt liv."

En skylt i köket i missionshemmet gav en ständig påminnelse om att vända sig till Frälsaren i varje tanke och att inte tvivla eller frukta. (Se L&F 6:36.)

Äldste och syster Lawrence ser missionsupplevelsen som en av de bästa tiderna i livet och känner att den förberedde dem för nya ansvarsuppgifter i och med äldste Lawrences kallelse till de sjuttios kvorum.

"Vi vet inte vad vi har att vänta, men vi vet att det är något bra", säger äldste Lawrence. ■

Äldste Per G. Malm

i de sjuttios kvorum

När äldste Per Gösta Malm var 16 år verkade han som service-missionär och hjälpte till att bygga nya möteshus i Tyskland, Finland, Nederländerna och Sverige. Han har varit hängivet engagerad i att bygga upp kyrkan ända sedan dess.

Äldste Malm föddes i september 1948 i Jönköping som son till Karl Gösta Ivar och Karin Anna-Greta Malm. Han fick många av livets viktigaste lärdomar från sina föräldrar, bland annat genom vittnesbördet hans far bar innan han dog vid 48 års ålder: "Håll fast vid evangeliet."

"Han lärde oss att i evangeliet hittar vi lösningarna på det som betyder mest", säger äldste Malm.

Efter den 18 månader långa byggnadsmissionen verkade äldste Malm som heltidsmissionär i Sverigemissionen Stockholm. Därefter gifte han sig med Ingrid Agneta Karlsson i templet i Bern i oktober 1969, tog över sin fars

mäklarfirma och tog magisterexamen vid Göteborgs universitet och juristexamen vid Lunds universitet.

Han har arbetat för kyrkan som regionens fastighetschef. Senare fick han som förvaltningschef i uppdrag av presiderande biskopsrådet att konsolidera Centrala och Öst- och Västeuropas administrativa funktioner i ett område.

Medan äldste och syster Malm fostrade sina åtta barn verkade han som president för en stavsmission, grensresident, högrådsmedlem, stavsresident, missionspresident, informationstjänstchef för Sverige och områdessjuttio.

Hans upplevelser har bekräftat föräldrarnas lärdomar för honom, och han hoppas kunna dela med sig av dem i sin kallelse till de sjuttios andra kvorum. "Evangeliet är vårt ankare", säger han. "Om vi håller fast vid det ger det en frid som övergår allt förstånd." ■

Äldste Jairo Mazzagardi i de sjuttios kvorum

Äldste Jairo Mazzagardi vet vad det innebär att göra uppoffringar i Herrens tjänst. År 1990 fick äldste Mazzagardi ett telefonsamtal av president Thomas S. Monson, då rådgivare i första presidentskapet, som kallade honom att presidera över Brasilienmissionen i Salvador.

”Jag kunde aldrig drömma om att jag skulle bli missionspresident”, säger äldste Mazzagardi. ”Jag hade ännu inte varit stavsresident i fem år. Jag hade mycket att göra i vårt företag, och det gick bra. Om jag tackade ja till kallelsen innebar det att jag skulle få lämna allt bakom mig.”

I slutet av telefonsamtalet erbjöd president Monson äldste Mazzagardi lite tid till att överväga kallelsen. Men äldste Mazzagardi och hans hustru hade många år tidigare beslutat sig för att deras liv skulle helgas åt Herren, så han tackade genast ja till kallelsen. ”Vad Herren än vill att

vi ska göra, så är vi redo att göra det”, säger han.

Innan äldste Mazzagardi kallades till de sjuttios andra kvorum verkade han som rådgivare till en biskop, högrådsmedlem, rådgivare i ett stavsprezidentskap, stavsresident, regionrepresentant, områdesjuttio, rådgivare i presidentskapet för templet i Campinas i Brasilien och president för templet i São Paulo i Brasilien.

Äldste Mazzagardi har som entreprenör arbetat inom köttindustrin och senare varit ägare till en mäklarfirma. Han var också artillerisergeant i brasilianska armén mellan 1965 och 1966. Han föddes i april 1947 i Itú i Brasilien som son till Antonio och Margarida Mazzagardi. Han växte upp där och i Jundiaí i Brasilien. Han och hans hustru Elizabeth Ienne träffades som barn och gifte sig i Hoboken i New Jersey i juli 1970.

I många år var äldste och syster Mazzagardi inte intresserade av kyrkan, men när de hade återvänt till Brasilien bjöd en vän med dem till ett öppet hus för templet i São Paulo. Där hade båda mäktiga andliga upplevelser. De döptes den 31 oktober 1978 och beseglades som familj i november 1979. Äldste och syster Mazzagardi har tre barn. ■

Rosemary M. Wixom Primärföreningens generalpresident

En värld full av larm och osäkerhet behöver barnen veta hur de ska höra Andens viskningar, säger Rosemary Mix Wixom, nyligen inröstad generalpresident för Primärföreningen.

”Barn kan känna trygghet i bönen”, säger hon. ”De kan veta att de aldrig är ensamma, att Frälsaren går med dem och att han älskar dem — även när de gör misstag.”

Syster Wixom föddes i december 1948 som dotter till Robert Wayne och Mary Mix och växte upp i Salt Lake City i Utah. Medan hon växte upp var hennes tvillingsyster hennes bästa vän, och hennes föräldrar lärde henne att ge med ett glatt hjärta. ”När vi gick in genom dörren hemma kände jag mig trygg”, säger syster Wixom.

När hon var 12 år fick hennes känsla av trygghet djupare rötter. Under ett sakramentsmöte fick hon plötsligt en stark önskan att uttrycka sina känslor om

Frälsaren. ”Jag ställde mig upp och min kärlek till Jesus bara vällde ut”, minns syster Wixom. Hennes mor hjälpte henne förstå att det var den Helige Anden som hade gett henne de känslorna.

”Jag hade aldrig trott att den Helige Anden var så mäktig och så verklig”, säger syster Wixom. Många år senare gav den Helige Anden henne en överväldigande känsla av frid när hon bad för ett av sina barn. Hon hoppas nu att föräldrar och ledare och lärare i Primär kan hjälpa barnen höra den Helige Andens viskningar.

Syster Wixom tog kandidatexamen i pedagogik vid Utah State-universitetet. Hon och hennes make Blaine Jackson Wixom vigdes i Salt Lake-templet den 18 augusti 1970. De har sex barn.

Syster Wixom var medlem i Primärföreningens generalkommitté innan hon verkade tillsammans med sin man när han presiderade över missionen i Washington D.C. Syd. Senare verkade hon i Unga kvinnors generalkommitté där hon blev kvar tills hon kallades som Primärföreningens generalpresident. ■

Jean A. Stevens

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Jean Alldredge Stevens tror att om barn får känna kärlek tidigt i livet så har det stort inflytande på dem. När barn får uppleva kärlek hjälper det dem att förstå den stora kärlek som vår himmelske Fader och Frälsaren har till dem.

Syster Stevens föddes i november 1952 i Salt Lake City, Utah som dotter till Claron och Helen Alldredge.

"Jag fostrades av föräldrar med stor tro", säger syster Stevens. "De älskade Herren och de undervisade om evangeliet i vårt hem. Särskilt mor hade en enastående förmåga att älska människor." Hon minns att hon tidigt kände att hennes föräldrar älskade henne och älskade att tjäna Herren.

Syster Stevens etablerade samma mönster i sin egen familj när hon hade gift sig med Mark Stevens i Salt Lake-templet den 12 september 1973. De har fem barn.

Syster Stevens är tacksam

över att få tjäna Herren och är speciellt tacksam för möjligheten att tjäna primärbarnen.

"Barn är så lyhörda för det som är andligt", säger syster Stevens. "De kommer till jorden med ett troende hjärta. Man kan känna deras gudomliga natur när de kommer till jorden och så nyligen har lämnat sin himmelske Faders närhet."

Syster Stevens tror att Primärs ledare och lärare har en viktig roll när det gäller att hjälpa föräldrar undervisa om Jesu Kristi evangelium. "Primär är en underbar plats där barn kan känna kärlek och där lärare och ledare kan understryka sådant som barnen har lärt sig hemma", säger hon.

Innan syster Stevens kallades att verka som första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap var hon medlem i Primärföreningens generalkommitté. Hon har också verkat som hjälpföreningspresident i en församling, rådgivare i Primärs presidentskap i en församling och som söndagsskolelärare. Syster Stevens tog kandidatexamen vid Utah-universitetet i matematik samt lärarexamen. ■

Cheryl A. Esplin

andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Cheryl Asay Esplin, andra rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap, kan inte minnas en tid när hon inte trodde på vår himmelske Fader och Jesus Kristus. "Jag fick lära mig att be som liten", säger hon. "Jag minns att jag alltid bad om att få hjälp innan jag gjorde något, och jag fick alltid svar på mina böner."

Syster Esplin föddes i oktober 1944 som dotter till Orson och Mildred Asay och växte upp på en gård 13 km öster om Lovell i Wyoming. Som den näst äldsta av nio barn fick hon ofta sitta barnvakt. När syster Esplin tog hand om sina yngre bröder och systrar minns hon att hon bad för familjens säkerhet medan föräldrarna var borta.

Syster Esplin tog kandidatexamen i grundskolepedagogik vid Brigham Young-universitetet. Under studietiden träffade hon sin make Max Esplin och gifte sig med

honom i templet i S:t George i Utah den 1 september 1967. Efter studietiden kallades broder Esplin in i det militära och syster Esplin undervisade årskurs fem i två år nära hemmet i Byron i Wyoming.

Hon har tidigare verkat i Hjälpföreningen, Unga kvinnor och Primär. Hennes senaste kallelse var i Primärföreningens generalkommitté. Hon verkade också tillsammans med sin make när han var president för North Carolinamissionen Raleigh.

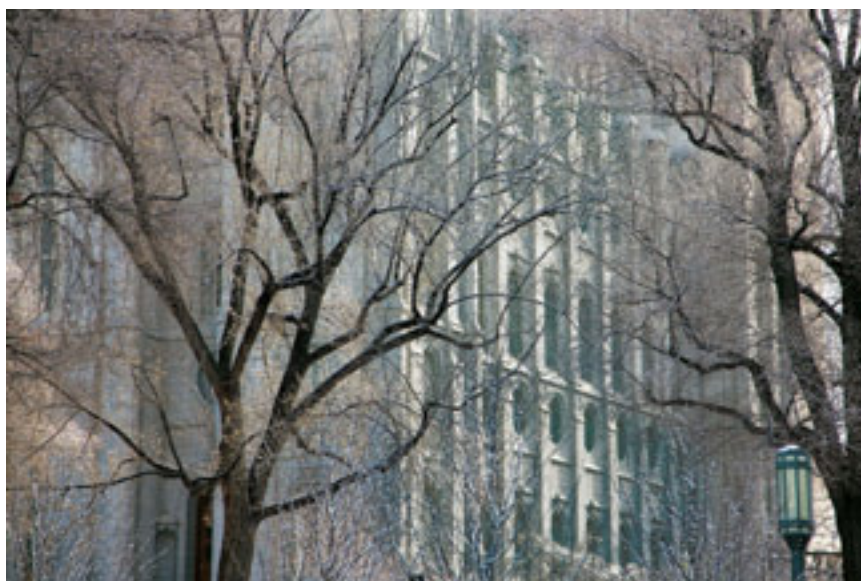
Broder och syster Esplin har fem barn. Syster Esplin tycker om att umgås med sina barnbarn. De lagar pannkakor och våfflor, leker utklädningslekar, gör utflykter och läser tillsammans.

Syster Esplin tycker om budskapet i sitt favoritskriftställe, Läran och förbunden 84:88: "Och den som tar emot er, hos honom skall även jag vara, ty jag skall gå framför ert ansikte. Jag skall vara på er högra sida och på er vänstra, och min Ande skall vara i era hjärtan och mina änglar runt omkring er för att upprätthålla er." Hon hoppas att barnen kommer ihåg att deras himmelske Fader alltid finns där för dem genom bönen. ■

Harmony, Pennsylvania, av Al Rounds

Susquehannafloden vid Harmony i Pennsylvania ser i dag i stort sett ut som den gjorde när Joseph och Emma Smith bodde in närheten från december 1827 till juni 1829. Här begravnade de sitt förfödda barn 1828. Här avslutade profeten Joseph översättningen av guldplåtarna, som blev Mormons bok. Vid flodens strand tog Joseph Smith och Oliver Cowdery emot aronska prästadömet av Johannes Döparen (se L&F 13:1) och melkisedekska prästadömet av Petrus, Jakob och Johannes (se L&F 128:20).

"Vi är så tacksamma för Jesu Kristi återställda evangelium och för allt det goda det för med sig i vårt liv", sade president Thomas S. Monson i slutet av den 180:e årliga generalkonferensen. "Herren har utgjutit sina välsignelser över oss som ett folk. Jag bär vittne för er om att detta verk är sant, att vår Frälsare lever och att han leder sin kyrka här på jorden."